

A large, rustic wooden cross is the central focus, set against a vibrant blue sky filled with soft, white clouds. A bright sunburst emanates from behind the top of the cross, creating a halo effect and casting rays of light across the scene. The cross is made of thick, weathered wooden beams, with the vertical post extending from the bottom right towards the top center, and the horizontal beam crossing it at an angle.

Бог е Любов

Джорж Файфийлг

Бог е Любов

Джордж Файфийлд

Първоначално отпечатан през 1897 г.

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ – Йоан 3:16

„Няма по-голяма любов от тази, да даде някой живота си за приятелите си.“
– Исус

maranathamedia.bg

декември 2017 г.

Съдържание

Посвещение	4
Прегovor	4
Въведение на редакторите	5
1. Познаване на Бога	6
2. Божиите качества.....	10
3. Обичайте Източника на праведността	15
4. Скриване на Божията любов от гладните човешки сърца.....	20
5. Бащинството на Бог	27
6. Божията слава.....	32
7. Единството на Закона и Евангелието	38
8. Естеството на Божественото управление.....	42
9. Законът на любовта.....	48
10. Двама пътя	54
11. Дизайнът на закона	59
12. Как човекът е разбрал погрешно своя Създател.....	65
13. Умилостивението	71
14. Заместническото умилостивение	78
15. Чудесата и тяхното значение.....	85
16. Жертвата на Христос почита Божия закон	91
17. Божието отношение към нечестивите	98
18. Защо на грехът е било разрешено да съществува толкова дълго?	106
19. Ще има ли полза?	112
20. Завършване на благодатното време	120
21. „Неговото странно действие“	128
22. Язвите в Египет.....	133

Благодарности

към приятелите чиято любов и доверие зарадваха и прославиха дните ми; и за многото сродни сърца, които, макар и все още непознати, чрез сродни преживявания, биват водени по събиращите се пътеки, които се съсредоточават около трона, за да слоят живота си завинаги в славата и радостта на безсмъртното приятелство, е нежно посветена тази малка книга от АВТОРА.

1 януари 1897 г.

Прегovor

Тези глави се появиха за първи път след няколко години, публикувани като поредица в едно от нашите седмични религиозни списания. Оттогава през цялото време писателят никога не е преставал да получава молби те да бъдат поставени в някаква по-трайна форма. Резултатът е тази малка книжка. Авторът е много наясно със своите несъвършенства и ограничения.

От многото засегнати теми нито една не е разглеждана изчерпателно, но всички са полезни само за момента, така както Бог използва облаците при залез слънце или снега по върха на планината, просто, за да отрази в потъмнелите ни очи, ниско долу в долината, славата на неговата доброта.

Родени от сърцето, смирено се надявам, че тези думи могат да говорят на сърцето; и че някои бедни души, водени от съмнение и лутащи се уморено поради греха, ще могат да видят тук разкритата тайнствена стълба, тръгваща от камъка във Ветил на техните настоящи глад и самота до светлината и топлината на изобилието в Дома на Отец.

Дж. Ф.

Въведение на редакторите

В тази малка книга са изразени редица напреднали мисли по отношение на Божия характер. Тя се основава на някои от принципите на вестта от 1888 г. Фокусът върху Бог като наш Баща и основаната на отношения природата на Божието царство отварят врата към духовното разбиране на закона.

Мислите, изразени относно Умилоствението и проливането на кръв, са дълбоки и достойни за размисъл. Старейшината Файфийлд въвежда основан на отношенията принцип на изкуплението, който е пряко противопоставен на наказателната или правна рамка за умилоствение, както е разбрана от голяма част от християнството.

Идеите по отношение края на благодатното време са изградени върху мисълта, че Божията милост е вечна и човекът е този, който приключва собственото си благодатно време.

Старейшината Файфийлд не успява да разшири тези мисли в процеса на унищожаването на нечестивите и обяснява тези неща от гледна точка на принципите на любовта, отнемаща живот, за да спаси грешника от прогължаващо страдание, като същевременно осигурява защита на праведните. Въпреки че тези идеи са разбираеми в контекста на времето, те все още са недостатъчни за по-пълното разкриване на Божия любящ характер. И все пак книгата е удивителен напредък на мисълта на адвентен проповедник от края на 1890-те.

Горещо препоръчвам главите за Умилоствението и Края на благодатното време, както и Дизайна на закона.

Ейдриън Ибънс

Медия Мараната

1. Познаване на Бога

„Който не обича, не познава Бога, защото Бог е Любов“. – 1 Йоаново 4:9

„Бог е любов.“ Тези три думи съставени само от девет букви, съдържат откровение за Бог, по-велико от това, което хората или ангелите някога ще бъдат в състояние напълно да разберат. Всъщност да се учи повече за тяхното значение и то постоянно, ще бъде делото и мъдростта, удоволствието и поезията на изкупените през вечността. Да разбереш значението на тези думи означава да познаеш Бог и Исус Христос, а познаването им е вечен живот (Йоан 17:3). Наистина, няма знание извън тях, защото в тях са скрити всички съкровища на мъдростта и знанието, а отвъд това е само невежество и тъмнина (Колосяни 2:3).

Това не е просто начин на изразяване, простото изложение на факта. Да се каже, че някой човек е имал мисъл за истината или знание, което Бог не е имал преди себе си, е да се каже, че в това отношение човекът е по-напред от своя Създател; и това би означавало да се отрече всезнанието на Бога. Въпреки че не могат да говедат до нечестиви действия в него, както в нас, все пак дори нашите нечестиви мисли са известни на Бог, преди да ги помислим. Псалмистът казва: „О, Господи, Ти ме изследваш и познаваш. Ти познаваш моето сядане и ставане, *ти разбираш мисълта ми отдалеч*.“ (Пс. 139:1-2) И Йов отговаря на Господ като казва: „Знам, че Ти можеш всичко, *и че никоя мисъл не може да бъде скрита от теб*.“ (Йов 42:2). Давид е още по-смел, защото казва: „Господ изследва *всички сърца* и разбира всички мисли на *въображението*.“

Нищо чудно, че старият велик Кеплер, докато се взирал в движението на планетите, докато, един след друг, възвишените закони на планетното движение избликвали върху объркания му ум, с широко отворени очи и пулсиращо сърце, възкликнал: „О, Боже, моите мисли са след теб!“ Най-добротото, което всеки астроном може да направи, е

да мисли с благоговение за Божиите мисли и евентуално да проследи действието на някои от тези мисли през чудните пътеки на небето, украсени със скъпоценни камъни. Всичко което студентите по зоология могат да направят, е да проследят мислите на Бог в разнообразните форми на живот, откривайки на всяка крачка доказателства за безкрайния Разум, който ги е предхождал.

Ботаникът проследява същия Ум чрез реда и семействата на растителното царство, откривайки във всяко листо и всяко цвете безкрайна красота, макар с помощта на всичките си микроскопи да не може да разбере, но все пак знае и чувства, че безкрайният Разум е обмислил всичко, което е пред него и че всяка мисъл е мисъл на любов. Самите пъпки на дърветата растат в съответствие с математическия закон и той вижда, че Бог ги е преброил всичките, преди да се появят.

Вратата вижда само кратка стъпка от всичко това до истината, която Исус учи, когато казва: „И космите на главата ви са преброени. Затова не се страхувайте.“ Нищо чудно, че Давид казва: „Но Господи, Ти ме зарадва с делото си. Ще тържествувам в делата на Твоите ръце. Господи, колко са велики Твоите дела! И твоите мисли са много дълбоки.“ От най-могъщото слънце, което се люлее в пространството, до най-малкото цвете, цъфтящо в краката ми, във всичко това има безкрайност; и ако четем правилно, скоро откриваме, че това е безкрайност на всеобхватна любов, защото Бог е любов. Така ние възприемаме Божиите мисли, и ги представяме в собствените ни изкуства изпълнени с неизрима любов.

Душата на поета никога не се вълнува от чиста емоция, но той улавя мисълта от Бог, разкрита толкова далече в делото на неговото слово. Могъщата хармония, чийто първи пълен такт едва не пръсва сърцето на възторжения музикант, се спуска през смътните галечини от ангелския хор, чувствителното му ухо я улавя и възпроизвежда. Така че всяко изучаване е изучаване на Бог, всяко знание е включено в познаването Му, и да го познаваш означава да познаваш любовта, защото „Бог е любов“.

Посетителят във Вашингтон, поглежда от купола на сградата на Конгреса и открива, че всички улици водят към него. Столицата е центърът, от който всички улици се излъчват към нацията. За великата Римска империя се казвало, че всички пътища водят към Рим. Така и Бог седи в центъра на Своята велика вселена и всеки път на познание е великолепно място, водещо до неговия трон. Алея, по която всеки който се движи, е добре да спре, за да се зачуди и възхити на всеки обект, покрай който минава. Също както гревният пътешественик минаващ край светилището, се учудва и възхищава, виждайки Бог във всичко, докато държи лицето си насочено напред към трона, за да бъде подготвен за по-голяма слава по-нататък.

Пантеистът и агностикът, шампиони на фалшиво наречената наука, могат да пътуват назад, възхищавайки се на камъчетата по пътя като упорито отказват да видят нещо друго освен това, покрай което вече са минали. Но вярата избира да остави онези неща, които са загърба, и да се придвижи напред, гледайки всеки нов обект и цялата алея във великолепната светлината на трона. „За такъв“, добре казва Карлайл, „вселената не е просто кухня и кошара за добитък, а също и божествена мъдрост и храм.“ За него тайнствеността не се изчерпва с повърхностните обяснения на науката, но през тях той вижда всички тайни разширени, задълбочени и разрешаващи себе си в една велика сладка мистерия на Бог, а Бог е любов. Не е странно, че това е така. То е като един Бог, който би водил всички хора при себе си, стига само да искаха това.

Виждаме същото нещо в Словото Му, както и в делото Му. Първата заповед включва целия Декалог, посланието на първия ангел от Откровение 14 глава включва и трите послания, първата проповед на Христос включва цялото евангелие. Защо? Защото Бог е пожелал да уреди така нещата, че логичният ум, получавайки първите проблясъци на истината, да може да бъде воден по този начин стъпка по стъпка в цялата истина и към Бога на истината. Това е така, защото Бог е любов. Ако проследим Неговата мисъл в делото Му, ще открием от най-малкия

обект, изучаван само под най-мощната лупа, до най-големите слънца и произведения, стъпки, които водят нагоре, да, един великолепен път, който води към Него.

Ето какво имал предвид Павел, когато казал, „Невидимите неща за Него от сътворението на света се виждат ясно и са разбирани съществено от нещата, които са направени, т. е. неговата вечна сила и божественост, така че те [езичниците] са без извинение.” И Давид казва същата истина: „Небесата възвестяват Божията слава и небесният свог разкрива делото на ръцете Му. Ден на ден произнася реч, И нощ на нощ разкрива знания. Няма реч и език, където гласът им да не се чува“ (Псалм 19:1-3). Цялото знание е в Него и нощ след нощ го разкриват. Славата Му е неговата доброта. Така че небесата провъзгласяват неговата доброта и за онзи, който има очи да вижда, и уши да чува, и сърце да разбира, небесата и земята, ден и нощ, се обединяват в различни хармонични гласове, за да възвестяват на всяка част от земята и на всеки език, че Бог е любов.

2. Божиите качества

„Не знам къде островите Му издигат своите длани
във въздуха; знам само, че не мога да се отдалеча
от любовта и грижата Му.“ – Уитиър

„Бог е Любов.“ Изучаването на тези думи е изучаване на Бог, в когото са скрити всички съкровища на мъдростта и знанието. Той се е разкрил както в делото Си, така и в словото Си, и тези откровения са в съгласие с тази истина. Всичко, което най-обхватната наука може да направи, е да разбере нещо от плана на сътворението, а цялото това творение е само материализиране на божествената мисъл. Планът е Божий - част от безкрайния разум.

Това, което Божието слово се стреми да направи, е да разкрие на човешки език божествения план на изкуплението. План, разкриващ такава безкрайна дълбочина на любовта, че дори ангелите искат да надникнат в него. Дори тези, които постоянно живеят в пълната светлина на любовта, незамъглена от грях или скръб, виждат тук непознати простори и неизчерпаеми дълбини и ако ги попитат какво повече мислят, че разкрива любовта на Бог към неговите творения, те несъмнено биха отговорили: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“

„Бог е любов.“ Какво означават тези думи? Какво могат да означават, освен че любовта е контролиращата характеристика в Божия ум. Един атрибут на Божеството, от който произтичат всички други атрибути и обратното, в който всички те могат да бъдат проследени? Писанията не казват, че Бог е сила; казват, че е могъщ, всемогъщ. Виждаме Неговата сила, проявена в създаването и поддържането на вселената; но силата му, отделена от любовта му, само би разкрила нашата слабост, докато не станем презрителни в очите му. Двете не трябва да се разделят.

Това, което уморена от борбата срещу греха душа трябва да види, не е, че Той е по-малко мощен, но че *Неговата сила е Неговата любов*. Каква е моралната сила на Вселената освен силата на любовта? Докато изнемогва в изгнание на неплодните скали на Света Елена, Наполеон казал: „Александър, Юлий Цезар и аз основахме царства със силата на нашите оръжия, а днес кой го е грижа за нас? Но Исус Христос основа царство чрез *силата на Своята любов* и днес милиони биха умрели за Него.

Сатана няма власт да принуди човек да върши зло. Ако имаше тази сила, грешката щеше да е единствено в него, а не в този човек, който е принуден по този начин. Всяко зло, както и всяко добро, се намират в ума, който ръководи действието. Ако, хващайки някой, който е по-слаб от мен, го принуждавам да забие кама в ближния си, моят ум, а не неговият, е този, който насочва удара и грехът е единствено в мен. Ако се съгласи с моята постъпка, той става съучастник във вината. Ако можех да накарам мислите му да се занимават с всяка тема, като по този начин влагам ума си в него, той би престанал да има отделно съществуване от мен и затова не би имал нито добър, нито лош характер. И така Бог не може да принуди ума произволно да диктува добри действия. Да направи това би означавало да унищожих индивидуалната идентичност и да направи всички хора да проявяват Божия ум като машини.

Следователно силата на Сатана е единствено силата, която води хората, които му подчиняват умовете си, в зло. И силата на Бог да изкупи света е единствено силата на Неговата любов да води хората, които му подчиняват умовете си, в праведност. Следователно Божията сила е неговата любов. Мощта не може да се ограничи само до морал. Каква е силата, която е създала и поддържа вселената? Агностичната наука може да бръщолеви учено за еволюцията и гравитацията, но вярата вижда същата безкрайна Любов, без която нито едно врабче не пада на земята. Тя създава и поддържа слънца и светове, за да има светлина и топлина, и дом за всички Божии съще-

ства. Така силата на Бог е неговата любов и защо трябва да се страхуваме? Съвършената любов прогонва страха, като разкрива факта, че безкрайният резервоар на всемогъщата сила се държи под диктовката на тази любов, която събира агнетата в ръцете си и нежно ги носи в гърдите си.

А Божията мъдрост? Виждаме неговата прекрасна мъдрост, разкрита в хармоничното движение на планетите в техните орбити, всяка с часовникова точност, завършваща оборота си точно в определеното време. Въпреки че стотици години преди това те пресичат пътищата си в небесата, но никога не се блъскат едно в друго. Това разкрива Неговата мъдрост, а също и любовта му към Неговите създания, ако гледаме с други очи, а не със слепи. Ако мъдростта му бъде отделена от любовта му, това би го учило само за нашите слабости и нечестия.

Затворена зад непроницаемото бъдеще и надничаша, но с погрешен поглед към зле разбраното минало, душата, която болезнено осъзнава своите собствени ограничения, осъзнава, че Божията мъдрост е Неговата любов и че цялото бъдеще, макар и толкова мрачно, е държано от ръцете на Любовта.

Какво е глупостта на света, ако не неговият бунт срещу мъдростта на Божия закон, който е Любов? Бунт и глупост, които са родили всеки удар на човешка болка и всеки плач на човешка мъка. Вечността ще покаже, че Божията мъдрост е само мъдростта на една бащинска, загрижена любов, която вижда този неизбежен край на всяко действие от самото начало и забранява само онези неща, които биха довели до нещастие.

И каква е справедливостта в това, че аз съм просто Божий, освен Неговата любов? Частичната ни любов може да ни направи несправедливи. Ако обичам Б повече, но неговата несправедливост не е резултат от моята любов към А, а по-скоро несъвършенството на любовта ми към Б, то това става, защото в момента ние възприемаме любов, която е безкрайна и всеобхватна. В този момент

виждаме, че тази любов включва справедливост. Може ли този, който обича всички си деца, да бъде несправедлив към някое от тях? Така справедливостта е любов и Този, който всява ужас докато гържи везните в ръцете Си, е същият, отвъд чиято любов и грижа не можем да се отклоним, въпреки че често може да наскърбяваме Духа Му.

И какво да кажа за Божия гняв, за който се говори толкова много в Писанието? Исус Христос го съл да разкрие Отец. Никога на тази земя не е имало същество, което да обича грешника както Той, и никога толкова, което толкова свършено и напълно да мрази греха. Любовта му към грешника била толкова безкрайна, колкото и омразата му към греха. В него се разкрива Бог, който винаги и напълно разделя грешника от греха. Той мрази греха, защото грехът е враг на грешника, когото Той обича. Ако имам приятел, и знам за убиец, който дебне живота му, мярката за моята любов към този приятел е мярката на омразата ми към този убиец.

Грехът е единственият враг на човешката раса. Той дебне коварно зад десет хиляди красиви форми на удоволствие и винаги прави това с убийствени намерения. Цялата Божия омраза е към греха. Целият му гняв е срещу греха. Омразата и гневът са просто Неговата любов към грешника, когото грехът се стреми да унищожи. Планът на изкуплението е Божието усилие, чрез разкриване на Неговата безкрайна любов, да отдели греха от грешника, така че грехът да бъде унищожен, прогонен и вселената чиста, а грешникът спасен.

Само онези, които окончателно и неразривно се свързват с греха, така че Бог да не може да унищожи греха без да унищожи тях, ще трябва да пият от Божия гняв срещу греха. Любовта не намира удоволствие в това събитие. „Заклевам се в живота си, казва Господ Бог, нямам удоволствие в смъртта на нечестивите; а [желая] нечестивият да се обърне от пътя си и да живее; обърнете се, обърнете се от злите си пътища; за да не умрете?”

По този начин всички атрибути на Бог се проследяват

до един и той се съдържа във фразата „Бог е любов“. „Любовта е от Бог; и всеки, който люби, е роден от Бога и познава Бога. Който не обича, не познава Бога, защото Бог е любов.“ В Бога няма нищо друго освен любов, защото любовта включва всичко добро. Неговата любов достига до най-външния край на могъщата Му вселена, и поема в своите постоянни грижи всички свои създания, като никога не ги изоставя за миг, колкото и да наскърбяват сърцето Му.

3. Обичайте Източника на праведността

„Всичките ти заповеди са правда.” – Давид
„Любовта е изпълнението на закона.” – Павел

Любовта е единственият атрибут на Бога, от който произтичат всички други качества - всичко във всичко на Бога; затова миналото, с неговите грешки и неуспехи, и бъдещето, с неговите страхове, почиват сигурно в ръцете на Любовта ако само му се доверим. Но, някой ще каже, защо е толкова важно това?

Да не говорим за неописуемата радост от това знание, означава да не говорим за цялата сила на Евангелието на Христос да преобразява душата и да извърши в нас делата на праведността, които зависят от Него. Цялата Божия правда е обобщена в десетте заповеди, поради което Давид казва: „Законът Господен е съвършен;“ и „всичките ти заповеди са правда“. Бог казва: „Слушайте ме, вие, които познавате правдата, хората в чието сърце е моят закон.“ Така се вижда, че да имаш Божията правда в сърцето означава просто да имаш Божия закон написан там. Исус обобщава целия закон, и по този начин целият морален дълг на човека, в двата принципа на любовта към Бог и към човека. Йоан свежда тези принципи до единствения принцип на любовта към Бог, като показва, че ако обичаме Бог, Отец, ние ще обичаме човека, неговото дете, нашия ближн. Така че Павел обобщава целия дълг на човека и цялата Божия правда с една дума, казвайки: „Любовта е изпълнението на закона“ и Йоан се съгласява с това предложение, като казва: „Който пази думата си, в това наистина се усъвършенства Божията любов.“ По този начин любовта, живееща в сърцето на човека, е изпълнението на цялата правда, а омразата, живееща там, е изпълнение на цялото беззаконие и целият конфликт на вековете е просто конфликтът на тези два принципа в сърцата на Божиите създания.

Но как да се променят сърцата ни, които са толкова

пълни с омраза, за да станат пълни само с любов? Какъв е източникът на цялата тази любов? Йоан отговаря, като казва: „Любовта е от Бога; и всеки, който обича, е роден от Бога.” Идеята е, че подобното поражда подобно - тази могъща, постоянна, всеобхватна любов към Бога, която ни подкрепя и ни обгръща. поражда подобна любов в сърцата ни, като ни кара да протегнем полезни ръце в състрагателна любов към всички Негови създания! И това е правдата, правдата на Бога и нищо друго не е праведност.

Да предположим, че е възможно за човека да постъпи правилно, просто за да спечели небето. Самото това желание, подхранвано упорито и обмислено, когато толкова много други отиват на смърт, само по себе си би било егоизъм и грях. Исус Христос се отказал от небето, смятайки, че не е нещо, за което трябва да се държи здраво, докато човекът е изгубен. Да предположим, че е възможно човек да върши правдата поради страх от пъкъл; това в най-добрия случай би било вид страхливост, която не смее да отиде там, където вярва, че отиват толкова много други. Всичко това би било само външна праведност, очистване на външната страна на чашата и подноса. Истинският принцип на праведността, който е самата любов, ще липсва и така няма да има нищо от Божията праведност, а само себеправедност, която е като мръсни парцали в очите Му. Има истина и красота в старата легенда за ангел с лейка в едната ръка и везна в другата, изливащ вода върху пламъците на пъкъла, докато прави дима да се издига и да помрачава славата на рая, за да могат хората просто да постъпват правилно заради любовта към правото.

Нека се помни, че тази любов към правото и любовта към Бога са едно и също, тъй като в концепцията на всички истински хора Бог е въплъщение на върховното право, това върховно добро. Тогава щом любовта на Бога е самата гуша и същност на всяка правда, как да Го обичаме?

По-добре попитайте: „Защо, след като Той е Този, който обича, като цяло, обичаме толкова малко? Защо има толкова много студена философия и толкова малко сър-

гечна религия? Защо сме стигнали до мисълта, че самата дума *любов*, когато е приложена към Господ, означава нещо различно от топлите сърдечни симпатии и копнежи, които изпитваме към приятел?“ Може би, когато се прилага към Бога, това означава смесица от благоговение, което е по-близко до страх и дори ужас, отколкото до любовта. Ах! Всичко това идва от наличието на лъжите и езическите идеи за Бога; още не сме станали свидетели, че Бог е любов. Това ще стане, когато имаме свършената любов, прогонваща страха, защото страхът носи мъчение.

Но някой ще каже: „Как да обичам Бог? Опитвал съм много пъти.“ Горкият човек! Не опитвай повече. Любовта не идва по този начин. Тя не се изтласква отвътре чрез каквото и да е решение; привлечена е отвън, чрез гледката на това, което е прекрасно и обичано. Спри; престани да се бориш и да се опитваш; *погледни към Него*, както се разкрива в делото и словото Си. Не е ли Той най-добрият сред десет хиляди? Розата на Сарон, Лилията от Валея, Единственият, който е напълно прекрасен? Дори сега очите ти не виждат ли царя в красотата му? Бог знае много добре, че всяка правда е просто любов към него и че е невъзможно да се накараме да обичаме това, което не е обичано; така че сътворението и изкуплението са двойни усилия на Божествения, който разкрива могъщата си любов пред душата, която би спряла, за да погледне и да живее. Неговата любов е тази, която нарисувала за очите ти красивата и свенлива руменина по бузите на розата. Той е дал тази роза с парфюмното ѝ ухание, за да удовлетвори сетивата ти. Деликатните нюанси и ажюри от хилядите форми на красота по пътя ти предоставят толкова много доказателства за Неговата любяща грижа - грижа, която, разбира всичко, навежда се от височината на звезди и слънца, за да забележи падането на врабчето. Ах, Той е Този, който скупчва облаците по залез в такива чудни форми като храм и пирамида, изливайки върху всички тях потоци златиста светлина, за да позлати самия ръб на мрака, тъй че зад тези приказни порти, които почти си представяме, лежи градът на нашите надежди и мечти, и

Всички наши стремежи и копнежи изглеждат като такива, които не са далеч за достигане и осъзнаване! Гласът Му не ти ли говори във всичко това, казвайки, че в самото приключване на нощта на скръбта, мрака и смъртта може да дойде при теб изгрева на по-красивия ден?

Не е ли Неговата любов тази, за която птицата пее? И от звука на помитания от вятъра бор не усещаш ли Неговата въздишка на съчувствие в душата ти? Какво са непрестанните удари на океана по скалистия плаж, освен пулсирането на могъщото му сърце заради бариерите на егоизма и греха, които те затварят за Него? Слушай! Не бие ли сърцето Му в съпричастност към човешката мъка и болка? Не се ли протягат тези могъщи ръце, за да обгърнат и обхванат всяка земя? „Защо казваш, о, Якове, и говориш, О Израилю, пътят ми е скрит от Господа и присъдата ми е пренебрегната от моя Бог? Не си ли познал? Не си ли чул, че вечният Бог, Господ, Създателят на краищата на земята, не отслабва, нито се уморява? Не може да се обхване Неговото разбиране.“ Не трябва да ограничаваме грижите Му или да поставяме граници на любовта Му.

Този, който държи световите в ръката Си и „извежда множеството им в брой“ и „ги призовава всички поименно чрез величието на мощта си, защото е мощен в сила; и нито едно не липсва“, Той е, който казва: „Утешавайте, утешавайте народа ми“. Той е Този, Който поставя сълзите ни в бутилката Си и ги записва всички в книгата Си. О, да могат хората да се изправят и да доловят Божията мисъл, разкрита в безбройните форми на природата и говореща чрез нейните разнообразни гласове, така че да развълнува сърцата им с Неговата божествена любов! Тогава самотата и изолацията на гладната душа биха изчезнали и отгоре, отдолу и около нас, би ни обгърнало усещането и познаването на състрадателното присъствие на онзи ум, чиято сила поддържа вселената, но и чиято любов се вслушва в най-тихата въздишка на скръбта. След това с Карлайл бихме могли да кажем: „Ах, по-сладко от гласа на майката към детето, което се лута обър-

кано в безпътния свят, идва това евангелие до сърцето ми! Вселената вече не е мъртва и демонична, мавзолей, населен с призраци, а богоподобна и принадлежаща на моя Баща.

И какво можем да кажем тук за разкриването на Божията любов в изкуплението? С какви думи да говорим, макар и отдалечени, за неописуемото? Можем да кажем с Павел: „Кой ще ни отлъчи от любовта? Скръб или утеснение, или гонение, или глад, или голота, или опасност, или меч? Не, във всички тези неща сме *повече от победители* чрез Този, който ни възлюби. Защото съм убеден, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито началства, нито сили, нито настоящи неща, нито такива, които ще дойдат след мен, нито височина, нито дълбочина, нито което и да е друго създание, *ще може да ни раздели* от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ. Но по-скоро Христос да заживее в нашите сърца чрез вяра, за да можем да бъдем вкоренени и основани в любовта и да разберем с всички свети какви са ширината и дължината, дълбочината и височината, и да познаем любовта на Христос, която надминава всяко познание, *за да можем да бъдем изпълнени с цялата Божия пълнота.*

Да, да познаваш любовта към Бог е да бъдеш изпълнен с Неговата пълнота, защото Бог е любов. Цялата добротата и праведност на любовта се раждат от любовта - човешкото от божественото; така че най-важното, което трябва да знаете от това, че Бог е любов е да осъзнавате, че то е вечен живот.

4. Скриване на Божията любов от гладните човешки сърца

Когато говори лъжа, той говори от себе си; защото е лъжец и на лъжата баща. – Йоан 8:44

Цялата истинска праведност е просто обитаването на божествената любов в човешкото сърце и последващото ѝ проявление в човешките действия. Напълно невъзможно е някой да обича нещо просто чрез решение или опит за това. Любовта се ражда от любов; душата се запалва като гледа и познава Този, Който е любов.

Затова цялата изкупителна сила – всичката, която прави някого праведен - е силата да пораждаш любов в човешката душа и тъй като това може да бъде направено само чрез проявлението на по-голяма любов, следва, че цялата Божия сила да изкупи света е просто силата му да проявява Своята могъща любов към човечеството. Това е в съгласие с казаното от Йоан: „Ние Го възлюбихме, защото Той пръв възлюби нас“ и „Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син“ и т.н. Поради тези факти видяхме, че сътворението и изкуплението са усилия на Бога да прояви любовта си към своите създания.

Сега обратното на всичко това е силата на Сатана да победи Божието дело в човешката душа, която е просто силата му да победи проявлението на Божията любов; и точно както първоначалната идея е доказана от цялото отношение на Бог към човечеството, така също това е доказано от всяко усилие на Сатана да осуети божественния план. Ако погледнем внимателно ще видим, че всяка фалшива доктрина и система на поклонение, въведена в света от Сатана, са имали за своя единствена цел превръщането на цялата история на Божията любов в лъжа.

В самото начало Сатана казва на Ева: „Наистина ли Бог каза да не ядете от всяко гърво в градината?“ В оригинала това „наистина ли“ е просто израз на презрение. Ева отговорила: „Можем да ядем от плодовете на гърве-

тата в градината; но от плода на гървото, което е в средата на градината, Бог каза: Да не ядете от него, нито да го докосвате, за да не умрете. Сатана отново изказва презрение към Бога „Никак няма да умрете; защото Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще се отвори предверието на очите ви и ще бъдете като богове, познаващи доброто и злото.“ Това било пряко отричане на Божията любов. Той бил поставил това гърво там с любов, за доброто на децата Си, за да предостави възможност за развитие на характера, което иначе, в тогавашното им състояние, щяло да бъде невъзможно. С любов Той бил казал: Не трябва да ядете от него, също както баща казва на детето си: Не яж от тези плодове, сине мой, *те са отрова*. Сатана знаел всичко това, но го отричал, за да го направи да изглежда така сякаш Бог от завист, страх или ревност е отказал на детето си нещо, което е за негово добро и което би ги издигнало до равенство с Него. Сатана *излъгал* и заради тази лъжа Христос възмутено го изобличил като „лъжец от самото начало и баща на лъжата.“

Не е прекалено да се каже, че всяка фалшива религия е логично развитие на тази лъжа, въпреки че тук не можем да отделим време и място, за да покажем това по един определен начин. Без значение от това на колко богове са се покланяли, всички цивилизовани езически народи са имали повече или по-малко една може би неясна и фантастична традиция, забравена от множеството, и вероятно ценена само от техния *елит* от малцина образовани, че има един Бог, който подкрепя всички тези богове, който ги е направил и който е направил всичко. И защо не му се покланяли? Защото не вярвали, че Го е грижа за тях. Те Го смятали за толкова велик и далечен, че човешката гуша е извън вниманието Му, и че унищожаването на цялата човешка раса нямало да бъде нищо повече за Него от смачкването на червей.

И тъй като този Бог бил толкова далечен, те продължили да си създават богове и полубогове, с царе и свещеници между тях и човека, докато се стигнало дотам, че

никоя скърбяща душа никога вече не мислила и не гръзвала да посегне с треперещата ръка на вратата към успокояващото и съчувстващо докосване на Този, Който е наистина божествен. В свят като този Исус дошъл да разкрие истинския Бог; а Богът, който Той разкрил, бил Емануил, *Бог с нас*. И на народ като този Павел представил възвишената истина, че Бог „не е далеч от всеки един от нас; защото в Него живеем, и се движим, и съществуваме; и сме Негово потомство.“

Същото нещо, което Сатана постигнал с езичеството, той постигнал и с папството. За папите, Бог е суровият, далечен съдия, неспособен на съчувствие или любов, а Христос е посредникът и ходатаят, чийто дълг е, ако е възможно, да затрогне сърцето на Бог с усещане за нашите нужди и да събуди Неговото състрадание. Но дори Христос не е докоснат от чувствата на всички наши слабости; така че и към Него трябва да се приближим чрез посредничеството на Богородица, неговата майка и канонизирана светица, и чрез някой жив папа, епископ или свещеник. Така Бог отново е поставен далеч и красивият и жив факт на Неговата любов е отречен. Той вече не е „нашият Баща“, който изпитва удоволствие да дава добри дарове на децата Си.

Всяка езическа религия има своя жертва и тази жертва произлиза от истинската Жертва, чрез която светът трябва да бъде изкупен от деградирането от истинския тип жертва, която Бог дал на човека при портата на изгубения Едем. Но Сатана направил така, че езическата жертва да означава точно обратното на истинската. Значението на истинското жертвоприношение е следното: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син.“ Всяка истински принесена жертва била като откровение или израз на онази велика жертва, чрез която Бог трябвало да даде залог на всичките си интелигентни същества от всички светове, *които Той толкова обичал, че, ако се наложи, Той би дал живота си, за да ни изкупи*. Но езическото жертвоприношение говори за бог на гнева и яростта, чийто гняв трябва по някакъв начин да бъде ус-

покоен, може би чрез кръвта на агне, или само чрез кръвта на хубава прислужница, или невинно дете, или някаква друга човешка жертва. Когато помирише прясно течещата кръв, те вярвали, че неговата отмъстителност щяла бъде задоволена и умилостивена.

Какво да кажем за фалшивата идея за изкуплението, поддържана дори от мнозина в популярните протестантски църкви днес и изразена по-късно в изповедта на вярата с тези думи: „Христос умря, за да примири Отец с нас“? Тук не е мястото да влизаме в дискусия по този въпрос; достатъчно е да кажа че това е езическата идея за жертвоприношение приложена към християнството. Те смятат, че Бог е бил ядосан и е трябвало да излее гнева Си върху някого. Ако този някой бил човекът, това щяло да го прокълне завинаги, защото това заслужавал; но така биха се провалили Божиите план и цел при създаването на световите, и затова не можело да бъде по този начин. Но все пак Бог не трябвало да бъде измамен в Своето отмъщение и затова Той го излял върху Христос, за да може човекът да бъде свободен. Така че, когато Христос умрял, Той наистина бил убит от гнева и яростта на Отца. Това е езичество.

Истинската идея за изкуплението прави Бог и Христос равни в тяхната любов и едно в тяхната цел да спасят човечеството. „Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си.“ Животът на Христос не бил цената, *платена на Отец* за нашето прощение; но *цената, която Отец платил*, за да прояви по този начин своята любяща сила, за да ни доведе до тази покайваща се нагласа на ума, при която той да може *да ни прости свободно*. Контрастът между истинските и лъжливите идеи е кратко изразен от пророка с тези думи: „Наистина Той понесе мъката ни и със скърбите ни се натовари; а ние *Го счетохме за удаден, поразен* от Бога и наскърбен.“ Така Сатана превръща истината за Божията любов в лъжа и дори внесъл тази лъжа в самата доктрина за изкуплението на Христос.

Това са само илюстрации на природата и тенденцията на всички лъжливи системи. Те са замисли на дявола, за да

осуети силата и целта на божествената любов. Доктрината за присъщото безсмъртие – „никак няма да умрете“ - върху която се основават всички тези фалшиви системи като своя надежда за бъдещето, игва до закономерния си плод в ужасната опозоряваща Бога вяра във вечната съзнателна мизерия на цялото множество изгубени.

Отново: Сатана трансформирал славната истина, разкриваща любовта на Божията вечна цел, в строгата доктрина за „абсолютните укази“. Тази доктрина обвинява Бог, че е създал множествата за пъкъла, без да им дава никакъв шанс да избягат, пращайки ги без надежда в мястото, което Сатана е измислил за тях. Малцината, които са спасени, също са спасени по Божията абсолютна заповед, независимо от собствените им решения. Тези две доктрини, присъщото безсмъртие и абсолютните укази, се комбинират, за да създадат световна теология за това, което е било и е, и тази комбинация намира своето най-пълно развитие в учението на това, което може да се нарече „ултракалвинизъм на шотландската Черква“. В своята „История на цивилизацията“ Бъкъл казва следното в тази връзка:

„Духовенството се хвали, че тяхната специална мисия била да отклонят гнева и проклятията на Господа. В техните очи Божеството не е благотворно същество, но жесток и без угризения на съвестта тиранин. Те заявяват, че всички хора, със съвсем малко изключение от тях, са обречени на вечна мизерия. И когато трябваше да опишат в какво се състои тази мизерията, мрачното им въображение се е наслаждавало и потапяло в тази перспектива. В картините, които рисували, те възпроизвеждали изображения на нивото на варварите. Радвали се да казват на своите слушатели, че ще бъдат печени в големи огньовете и окачени да висят на езиците си. Те трябвало да бъдат жилени от скорпиони, докато наблюдават как близките им съхнели и виели около тях. Трябвало да бъдат хвърляни във врящо масло и в горещо олово. Река от огън и

сяра в по-далечна земя, била подготвена за тях; и в нея те трябвало да бъдат потопени. Техните кости, бели дробове и черният им дроб трябвало да се варят, но така и да не изгарят напълно. В същото време, червеи щели да ги нападат и докато прояждали телата им, те трябвало да бъдат заобиколени от дяволи, подиграващи се и забавляващи се от техните страдания. Такива били само първите етапи от тяхното страдание; а мъченията, освен че не спирали, трябвало да станат постепенно по - силни.

„Толкова изтънчена била тяхната жестокост че един пъкъл бил следван от друг; и за да не се разболеет страдащият след известно време, той бил преместван, за да може да издържи свеж агонията на нови места. Всичко това било дело на Бога на шотландското духовенство. Това не само било негово дело, но и негова радост и гордост; защото, според тях, адът бил създаден преди човекът да дойде на света. Те нямали скрупулите да заявят, че Той е прекарал предишното си свободно време в подготовка и завършване на мястото за изтезания, така че когато човешката раса се появи, да може да е готово за тяхното приемане. Но тъй като това не било достатъчно, за тези безброй жертви, то, в тези последни дни, имало разширение. Но въпреки че пространството било огромно, то все пак било огласявано от крясъци и викове на безсмъртна агония.“

Всичко това и много повече може да бъде дадено и, колкото и невероятно да изглежда, всяко изказване е взето от проповеди и книги, действително проповядвани или четени по това време. На нито един истински християнин не е необходимо да се казва, че е дело на Сатана да заслепи хората за Божията любов, която е единствената сила способна да ги привлече към Него и да ги направи праведни. В контраст с всичко това са красивите гуми на Уитиър:

„Все още човешките ми ръце са слаби, за да издържат
вашите железни креда;
Срещу думите, които ми казвате да говоря, се моли
нежното ми сърце

„Ходя бос и мълчаливо по земята, вие стъпвате смело
обути;
Не смея да фиксирам граница за Божиите сила и
любов.

„Вие хвалите неговата справедливост;
а аз смятам, че тя е всъщност Неговата
състрадателна любов;
Вие търсите цар, а аз искам да докосна, робата, която
няма шев.

„Не ми е нужно да разбира къде са херувимите. И
серафим може да не видя;
Но нищо от това, което е зло в мен не може да бъде
добро в него.

„Заблудата, която събаря душата ми, не смея да
въздигна на небесния престол;
Не познавам Неговата омраза, познавам Неговата
доброта и любов.

„Не знам какво има в бъдещето, чудо или изненада,
Сигурен съм само, че животът и смъртта са Неговата
милост.

„Не знам къде островите му издигат дланите си във
въздуха;
Знам само, че не мога да се отдалеча от неговата
грижа и любов.”

5. Бащинството на Бог

„И тъй, молете се така, Отче наш, който си на небесата.“ – Исус в Матей 6:9

Бог е любов; всички негови атрибути са атрибути на любовта. Неговата справедливост, мъдрост, сила, милост и дори неговите гняв и ярост, са само различни лица на многостранната и всеобхватна вечна любов. От това следва, че мотивът на Бога за действие трябва да бъде винаги любовта. Тя няма мотиви за политика или гордост; всъщност има само един мотив и това е самата любов. Каквото и да прави любовта, то е заради самата нея, за да достави удоволствие на обичан обект и по този начин да получи удоволствие в замяна. С тези мисли си задаваме въпроса: защо Бог е създал този свят и е поставил човека в него? Защо изобщо е творил и защо, след като е започнал, е продължил работата си, докато безкрайните бездни на необозримото пространство са „пулсирали и туптяли“ със слънца и обикалящи светове?

Боговъдъхновенният апостол дава отговора: „Достоен си, Господи, да приемеш слава, чест и сила; защото ти си създал всички неща и *за твое удоволствие те съществуват и са създадени.*“

Някой може да каже: „Да, Бог е егоист като нас; той е направил всичко за свое собствено удоволствие. Но трябва да се помни, че удоволствието от любовта никога не е егоистично. Удоволствието от любовта е да обичаш и да бъдеш обичан, тъй като се проявява в това, че любовта се връща. Ако въображението може да се осмели на такива полети и да си представи Бог преди да е започнал делото на сътворението - Бог е любов; той бил любов тогава, защото той е същият вчера, днес и винаги. Той обитава вечността. Бил е любов, но бил сам, а само любовта е самотна. Безкрайното сърце, с цялата му нежност, съчувствие и силна привързаност, било самотно, затворено само, без други възможни средства за изразяване, за *негово удоволствие* - за удоволствието на

любовта, т.е. любовта да се изрази така, че да говеди до връщане на любов.

Човекът е създаден по Божия образ. Този образ бил до голяма степен изгубен чрез грях и трябва да бъде възстановен чрез изкупление, тъй като е необходимо да бъдем „обновени в познанието според образа на Този, който ни е създал“. Така виждаме, че този образ не се състои само във външна форма, но също във вътрешния факт на усещането, мисленето и знанието.

Какво е това в човешкото сърце, което създава всички наши домове и изгражда и свързва всяко истинско семейство? Наричаме го желание за потомство, но какво е желанието за потомство, ако не желанието на любовта да се изрази по такъв начин, че да донесе завръщане на любов от любящи ръце, любящи очи и любящи гласове?

Това е може би най-силното присъщо желание на човешкото сърце. И то е наследено от кого? От Бог, когато ни е направил по Своя образ. Често се казва, че истинският дом е малък свят сам по себе си. Това е желание в човешкото сърце, което създава малки светове навсякъде и ги прави центрове на светлина, любов и радост, докато тази стара земя, започне да наподобява небето. Това желание било в сърцето на божествената Любов, която създала този свят и всички светове и Бог ги населил с интелигентни същества, способни да оценят любовта му и да му отвърнат с радостно любящо служене.

Той създал света за своя наслада. Неговото любящо, самотно сърце търсело израз чрез единственото си средство, творението, а вселената е само материализация на тази божествена мисъл за любовта. Ето това имаме предвид под Бащинството на Бог. Христос се спирал на това повече отколкото на всяка друга истина. Той бил този, който ни учи да казваме: „Отче наш, който си на небесата“. О, има нещо в тези думи „Отче наш“, това изглежда приближава Бог толкова близо, за да знаем и чувстваме, че той ще чуе и най-слабия вик на вяра от скръб и нужда и ще види и най-малкия сигнал за бедствие!

„Отче наш“ – какво означават тези думи? Какво освен това, че както ние сме бащи на децата си, така и той е баща на всички нас, само че той желае повече да ни облагодетелства и е по-нежен.

Удоволствието на бащата е в щастието и успеха на децата му. Всяка напреднала стъпка на сина или дъщерята към нов просперитет и полезност, донесят по-голяма радост на бащиното сърце. И така „удоволствието“ на Бог е идентично с възможно най-високото щастие на всички негови създания. Докато в света има и един индивид, който все още не е достигнал най-високите висини на щастието на което е способен, Божията радост няма да е пълна. Така любовта свързва в едно човешките и Божиите интереси, както и човешкото и Божието щастие; и стъпка по стъпка през вековете на бъдещето, докато расата на интелегентните същества върви напред чрез по-голямо знание към по-велики радости, самият Бог ще ги води и ще участва в това по-висше щастие. „Няма вече да оладнеят, нито да ожаднеят; нито слънце ще ги пече, нито жега. Защото Агнето, което е в средата на трона ще ги храни и ще ги заведе при живи водни извори; и Бог ще избърше всички сълзи от очите им.“

Толкова за бъдещето; но е утешително да си спомним, че същата любов, която се радва на нашата радост, страда в нашето страдание. Исус бил човек на скърби и запознат с печал, тъй като понесъл нашите болки и със скърбите ни се натоварил. Нашите съчувствия са толкова ограничени! Ако всяка скръб идва в тесния кръг на нашето семейство и приятели, ние я усещаме, но какво е широкият свят за нас? Малкото езеро понякога може да бъде развълнувано от бурите вилнеещи в тясната му долина, но ако зрейне слънце, то се усмихва мирно между ресничките на обикалящите го гървета, без значение как бурите могат да бушуват гругаде. Не е така с големия океан, чиито мощни ръце обхващат всяка земя. Той гържи великия свят в сърцето си. Усеща силната тръпка на всяко земетресение и вълните му се подмятат високо от вятъра на всяка буря. Така Спасителят обгръща страда-

ция свят в ръцете си и го притегля към сърцето си. Той се е поставил *в разбирателство* с човечеството. Голямата трудеща се, скърбяща и бореща се маса от човешки живот лежи тежко върху неговата състрадаваща душа. Той понасял нашите скърби. Същото е и днес. „Ние нямаме първосвещеник, който да не може да бъде докоснат от чувствата на нашите немощи.“

Но за какво бил Исус в света? Да разкрие Отца. Той казва: „Аз и моят Отец сме едно.“ „Който ме е видял, видял е Отца.“ Той разкрил Бог, който е „наш Баща“, чието голямо сърце на любов винаги бие в съчувствие и скръб за болното от грях човечество и който ни обича винаги, дори в нашите грехове, защото ни е направил, за да може да има кого да обича.

Уморена душа, защо не дойдеш при него и не изповядаш греха си и не приемеш комфорта и утехата на неговата любов? Защо да стоиш настрана поради страх? Защо си въобразяваш още, че той те обича само когато имаш възможност да почувстваш че си постъпила добре и благо-родно? Защо мислиш, че са необходими дни на покаяние и плач, след като си съгрешила, преди той да те приеме?

Дори сега ръцете му са отворени към теб. Дори сега Спасителят чука на вратата на сърцето ти. Дали майката обича детето си само когато е добро, и дали го забравя и мрази, когато се е отчуждило? Любовта ѝ не се ли привързва към него завинаги, и не е ли по-нежна в най-мрачния час на греха му? И не е ли тази нейна любов като едно въже, което го връща обратно към добродетелта и радостта?

Така че Божията доброта не те ли води дори сега към покаяние? Не го ли чуваш да ти казва: „Майката може да забрави детето си, но аз няма да те забравя“? О, дано някога да осъзнаем, че сме неговите деца и че той ни е създал за радостта да ни обича като ни зове на свой ред и ние да го обичаме; и това той е правил докато сме се самозаточвали, хранели сме се с храната на свинете от парчета земни надежди и удоволствия. А през това време той ни е

оплаквал, тъй като детето му е все още, макар и изгубено, винаги готово да избяга. И тогава той ще ни срещне далече при завръщането ни и ще ни поздрави с целувки от радост?

Да осъзнаеш това означава да познаваш Бог, а да го познаваш означава да го обичаш и това е вечен живот.

6. Божията слава

„Как би намалил Неговите тегло и чудо,
Ако, повдигнати от безсмъртни рамене долу,
Световите бяха хвърлени в морета от празнота,
в царства без корона? – Жан Ингелю

Преди да оставим темата за Божията любов, както е разкривана в творението, нека разгледаме още един текст. Откровение 4:11 казва, че Бог е създал всички неща за *негово удоволствие*. Научихме какво представлява това удоволствие и какво ни разкрива то за божествената любов.

В Исая 43:7 Бог казва за човека: „създадох го за *моята слава*.“ Божията слава не е просто външна слава от дъги и лъчиста светлина, която никое око не може да види. Когато Моисей, осмелявайки се заради Божието скъпоценно обещание за Неговото присъствие и почивка, се опитал да привлече още повече Господ и да отправи още по - големи молби, той казал: „Умолявам Те, покажи ми славата Си.“ В отговор, вместо да заслепи очите на Мойсей, като премести черния облак, който засенчва неговата светлина, Господ казва: „Ще направя цялата си *доброта* да мине пред теб.“ Тогава Господ слязъл в облака, . . . и провъзгласил името Господне. „И Господ мина пред него и прогласи: Господ, Господ Бог, милостив и жалостив, дълготърпелив, и изобилен с доброта и истина.“ Следователно, според собствената му изрична декларация, това е истинската Божия слава – *Неговата доброта*.

Външната слава е само резултат и външно проявление на неговата доброта; и без тази доброта, дъгата около трона би избледняла и неописуемият блясък, сега милостиво скрит от очите на смъртните, би се превърнал в болезнена слава, която сияе наоколо в мрака.

Когато Моисей разбрал това, той побързал да наведе глава към земята и да се поклони; ние също бихме направили това. О, да можеше целият свят да види това и да го разбере! Тогава те биха могли да се обърнат с любящо

покорство към него! Тогава, като гледат славата на Неговата доброта, те биха могли да видят в нея разкрити своя егоизъм и грях! И заедно с Йов биха могли да кажат, „Чувал бях за теб чрез слушането на ухото; но сега окото ми Те вижда. Затова се отвращавам от себе си и се покаявам в прах и пепел.“ Така и Исус дошъл, за да разкрие Бог.

Бог е създал човека „за Негова слава“ – поради Неговата доброта. Тоест Бог, поради Неговата слава – Неговата доброта – понеже е Любов, направил човека като чувствително, интелигентно, морално, отговорно и оценящо същество, за да може да разкрие на него и в него собствената си доброта и слава; за да може човек по този начин, като се завърне при Бога заради нуждата от любов и благодарност, да бъде „за възхвала на славата на Неговата благодат“. И всичко това ще бъде изпълнено въпреки греха и скръбта; тъй като Павел казва: „Смятам, че сегашните ми страдания не са достойни да се сравняват със *славата* която ще се разкрие *в нас*.“ И че тази слава е славата на божествената доброта, която трябва да се разкрие в *неговите деца*, той показва, като незабавно добавя: „създанието чака проявлението на *Божиите синове*.“ Ако тази слава – тази доброта – може да бъде разкрита в нас, всяка друга слава ще последва своевременно.

Но Бог ни е създал, за да разкрие тази слава на нас и в нас. В началото той поставил нашата детска раса под ангелско обучение - деца, стоящи пред могъщите тайни на сътворението, всеки факт на което, трябвало да открие пред тях любовта, добротата и славата на Бащата.

Детето може да се събуди на място, заобиколено от придружители и всичко необходимо за неговия комфорт, освен бащата. Първоначално желанията му са чисто физически. То има нужда да се храни, да спи; и храната и средствата за почивка са осигурени. Постепенно интелектът започва да се пробужда и изисква храна за размисъл. Детето се разхожда из стаите и намира рафтове с книги, подходящи за неговите нужди, и докато умът му се развива, изисквайки по-силна храна, то открива книга

след книга, - великолепа библиотека от книги, които съхраняват най-великите мисли на най-великите мислители. Между другото то открива красива книга, чиито думи са написани с буквите на любовта. Една автобиография на баща му, която разказва кога ще бъде построен дворецът му, къде е, защо отсъства и кога ще се върне.

Благодарение на любовта към красивото, основа на всяко изкуство, в детето започва да се проявява желанието за удовлетворение. Един ден то пробва ключ в занемарена врата на голямото имение и влиза в прекрасна галерия на изкуството, малък свят сам по себе си, създаден за него от талантливи ръце и събран тук в този космос от красотата за негово удоволствие. Отвъд него има музикална стая с различни инструменти, които го приканват, и надарени музиканти със собствените им сладки песни, които го учат да извлича първите ноти. Със съзнанието за всяка нова потребност идва и откриването на средствата за нейното удовлетворение, докато всеки ден детето е принудено да казва с изненада: „Татко сега знам, че ти ме обичаш и си се погрижил за всичко, което желая.”

Такъв дворец е този свят, с неговата музика и разнообразна красота от планини и долини. Украсен със славата на облаци при залез и огрените от луната вечерни небеса, обсипани със скъпоценни камъни! Вярно е, че враг се е промъкнал на това място и сега някои от вратите са заключени, за да бъдат отворени само със златни ключове. Но ние знаем, че Отец е осигурил средства за бързото унищожаване на този егоистичен демон; и дори сега можем да видим първоначалната цел на Любовта през всичко това – задоволяването на всяка нужда и всяко благородно желание. Има красота за окото и око за красотата; музика за ухото и ухо за музиката; аромат за носа и нос за аромата; сладко за вкуса и вкус за сладкото; и скъпият баща е създал и съчетал всички тях. И нарастващите нужди на това огромно семейство не могат никога да изпреварят всезнаещата преднамереност на Любовта, която ръководи ръката му в зората на сътворението. Когато дървата са недостатъчни за гориво, и свещта за

светлина, възлища и масло са скрити в една стая на двореца, където бащата ги е съхранявал отгавна. За всяка негова обмислена стъпка трябва да казваме: „Отец знае и Отец обича“.

Защо е всичко това? Защото Бог е създал този свят и вселената за свое удоволствие и своя слава. А удоволствието и славата на Любовта се завръщат чрез любящи и копнеещи хора. Бог е създал целия свят чрез Исус Христос. „Всички неща бяха направени чрез него [Христос]; и без Него не е станало нищо, от това което е станало.“ „Той беше в света и светът чрез Него стана, и светът Го не позна.“ В началото Той създал само едно семейство в този свят така че „всички народи по цялото лице на земята“ да бъдат от една кръв. Исус Христос бил бащата на това едно семейство, което щяло да насели този свят. Той също бил Бащата на семействата, които щели да населят всички други светове, така че в него обитателите от всички светове намират общ Баща и всеобщо братство на битието. Така било замислено всички интелигентни същества да съставляват само едно семейство, и Христос да бъде Баща на всички тях. Ето какво има предвид пророкът, когато казва за Исус: „Защото гете ни се роди, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото му; и името му ще се нарече Чудесен, Съветник, Могъщ Бог, ВЕЧЕН БАЩА, Княз на мира.“

Но самият Исус бил единородният Син на Отца. Така че Бог Отец е наш Баща чрез Христос; и жителите от всички светове трябвало да бъдат едно братство, едно семейство в него. Бог чрез Христос може да разкрие на тях и в тях Своята любов и Своята доброта, за да могат да видят Неговата слава; защото на Отца било угодно в него (Христос) да обитава цялата пълнота.

За това семейство и тази любов Павел достигайки връхната си точка, казва: „Затова прекланям коленете си пред Отца на нашия Господ Исус Христос, по когото се именува цялото семейство на небето и земята, да ви даде според богатството на славата си, да бъдете подсилени от неговият Дух във вътрешния човек; за да може

Христос да се всели в сърцата ви чрез вяра; и вкоренени и основани в любовта, да можете да разберете заедно с всички светии какво е ширината, и дължината, и дълбочината, и височината; и да познаете тази любов на Христос, която надминава знанието, за да се изпълните с цялата Божия пълнота.”

Тази слава – тази добротата – тази любов – която Бог иска да разкрие на Своите деца в творението, била помрачена от греха и скръбта, този резултат от греха. Но глас, по-сладък от гласа на майката към страдащото ѝ дете казва: „Утешавайте, утешавайте народа ми.“ „Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се снишат; и кривите места ще станат прави, и грубите места ще се изравнят; и славата на Господа ще се разкрие и всяка плът ще я види заедно.” Този глас е гласът на Исус и чрез него ще бъде извършено делото и изпълнена първоначалната цел на творението, с разкриването на цялата му любов.

О, дълбоки и тъмни са долините на унижението и страданието, през които понякога сме призвани да преминем и най-ниското от всички тях е долината на смъртната сянка! И все пак неговата любов ще осветява пътя и присъствието му в долината ще ни издигне до самите порти на рая. Високите планини на човешкото нещастие, които са хвърляли зловещата си сянка върху живота ни, изключвайки слънчевата светлина на небето от сърцата ни ще бъдат сравнени със земята.

Това, което ни изглежда толкова изкривено и несправедливо тук – благополучието на нечестивите, несподирите на праведните, онези мистериозни провидения, които понякога изглеждат като случайност и ни изкушават да мислим, че Той не познава страданията ни, нито се интересува от скърбите ни - всичко това ще бъде изяснено. И грубите пътища, по които са стъпвали толкова уморено нашите натъртени и кървящи нозе, ще бъдат загладени. Нетърпеливите ни очи, проследяващи неравния път, ще видят следи от кървавите му стъпки; и далечните висини, където и той се е издигнал чрез страдание. Ще чуем

гласа му да казва: „Елате при мен и аз ще ви успокоя“. Обединени с него Бог ще избърше всички сълзи от очите ни.

Всичко това ще бъде изпълнено, защото това е било Божието благоволение в сътворението. Може да изглежда, че грехът е осуетил плана му за известно време; но „помощта се намира в Един, който е могъщ“ и „удоволствието на Господ ще бъде в собствените му ръце“.

7. Единството на Закона и Евангелието

„Законът Господен е съвършен, обръща душата.”

– Давид

Бог създал всичко чрез Исус Христос и затова Христос е „могъщият Бог“, „вечният Баща“ на всички разумни същества във всички светове. Бог Отец е Бащата на Христос и следователно Той е Баща на всички тези същества, създадени чрез Христос. Така Бог Отец и Синът обединяват в себе си всички морално отговорни същества във вселената в едно семейство; и замисълът бил да имаме братство не само с всички хора, но и с ангелите и обитателите на всички светове.

Бащата е дал на своето дете определени правила или закони, които да регулират неговото поведение. Тези закони не са произволни, не са предназначени да покажат правото или властта му да началства или властва над децата си, но както правилата на всички добре регулирани семейства, те са предназначени да насърчават щастието на всички деца и единството на семейния живот.

Въпреки че мнозина може да се поколебаят да го изразят по този начин, мисълта, която остава в умовете им, е приблизително следната: „Бог е произволен и упорит и няма да позволи и най-малкото отклонение от неговите закони, без да ни потопи във вечна смърт.” Това е, което Сатана някога е казвал за Бог и за неговото управление. Искам да покажа, че е тъкмо обратното. Самото отклонение е това, което ни потапя във вечна смърт, а не произволна заповед на Бог. Божията любов никога не би довела до това отклонение, защото то води до такива ужасни резултати.

Божият закон не е просто негов указ; той се основава на вечните принципи на удоволствието и болката, принципи, непроменливи в самата си природа като законите, които управляват сезоните или контролират движенията на планетите. Законът не е такъв просто, защото е бил такъв, а защото трябва да бъде вечно и универсално

такъв.

От правилното разбиране на тези принципи на естеството на Божия закон зависи нашата способност да разберем любовта на Бога във всичките му отношения с неговите създания. На това почива цялата философия в целта на сътворението и плана за изкуплението. Съществуването на нещастие и страдание, тази нужда от изкупление и как това изкупление е извършено от Христос, могат да бъдат разбрани в светлината на Божията любов само когато природата на неговия закон е разкрита. Поради тази причина възнамеряваме да се спрем в тези страници по-подробно върху естеството на Божия закон.

Винаги сме мислили, че Десетте заповеди изискват нашата любов към Бог и към всички негови създания; мислили ли сме някога за тях като за израз на любовта му към нас? Би било абсолютно глупаво да изисква любовта ни чрез произволно решение; любовта не може да се създаде по този начин; любовта се ражда само чрез любов. И държавата би могла да издаде закони според които слънцето не трябва да грее и водата не трябва да тече надолу, както Господ може да направи такъв произволен закон за любовта. И в двата случая законът не би могъл да засегне ни най-малко онова, което е узаконено.

И все пак остава вярно, че всичко, което Божият закон изисква, е любов и че, както казва апостолът, любовта е изпълнението на закона - на целия закон. Как това е така? Просто самият закон, когато го разбираме, е откровение за такава безкрайна любов, която може и ще изпълни закона.

„Бог е любов.“ Всяка дума, всяка йота и точка от този закон, идващи от любовта, изискват само такава служба, каквато повелява любовта. Когато същата любов, която този закон ни изразява, е породена от него в нашите сърца и изтича към Бог и всичките му създания в любящи действия, тогава законът е изпълнен.

Може да се възрази, че божествената любов, която

трябва да породи завръщащата се любов в нас, се разкрива не в закона, а само в живота и смъртта на Исус Христос. В един смисъл това е вярно, но в друг не. Любовта, която Бог иска да разкрие в своя закон и през цялото управление на закона в неговото правителство, била отречена от Сатана от самото начало; „защото той е лъжец“, „и не устоя в истината“. Освен това законът е бил толкова замъглен и скрит от грех и скръб, че мнозина не са го виждали. Но Божията любов, разкрита в Исус Христос, не е нова любов за нас. Бог е *същият*; „при него няма променливост, нито сянка на изменение.“ Цялата тази любов към нас той имал от самото начало и я изразявал в своя закон; само дяволът и грехът помрачавали това. Христос просто разкрил любовта, с която Бог някога ни е родил и която е в основата на всичките му закони и управление.

Животът на Христос е Божият закон в действие; а неговата смърт е естественият резултат от съвършеното спазване на този закон и съвършеното му прокламиране в един свят, който мрази истината и доброто. Вижте този живот и тази смърт на непорочната любов. Във всичко това Христос направи ли нещо повече от това, което изисква законът? Невъзможно е, защото тогава той би бил повече от съвършен; тъй като псалмистът казва: „законът на Господа е *съвършен*.“ Следователно животът на Христос не разкрива нова любов, но на сърцата, които били закоравени, и на очите, които били заслепени от греха, той разкрил отново същата любов, която диктувала всяка дума от този закон.

Няма конфликт между Синай и Голгота. „Твоят закон е истината“, казва Давид, и „всички твои заповеди са права.“ И отново: „Направи ме да вървя по пътя на Твоите заповеди.“ Исус бил „праведният слуга“, който трябвало да оправдае мнозина чрез своята праведност. Той казва: „Аз съм *пътят, истината и животът*.“ Той бил и е Князът на мира и проявата на милосърдие. В него „милостта и истината се срещат; правда и мир се целунаха“. Видяхме, че всички създадени разумни същества намират общ Баща и

следователно универсално братство, в Бога. Сега искаме да видим, че всички отношения на Бог с неговите морално отговорни създания са просто отношения на един любящ родител към неговите деца. Така да бъде, щом той е „наш Баща“. Той не е ли добър Баща? Самата дума Бог означава добър. Ако бъде обвинен, че не е добър, той вече не е Бог. Това би го свалило от престола, а след това –

„Кой води осиротялата луна,
И кой нейните сфери?“

Той не е ли любов? И може ли да обича да действа по различен начин освен с любов? Да се покаже, че Бог действа движен от мотив различен от любов, би означавало, че Той не е Бог, защото „Бог е любов“. Чуйте го: „Вие сте Мои свидетели, казва Господ, че Аз съм Бог.“ Винаги ли сме били свидетели на това? Не сме ли се съмнявали всички в сърцата си хиляди пъти в любовта му, докато вярваме напълно в любовта на някой човешки приятел? Ах, това означава да се издигне човешкото над божественото - това е идолопоклонство!

Да кажем, че животът ни е бил тъжен и мрачен и сме се чудили защо това е така и по този начин сме били подведени към съмнение. Исус бил единородният Син на Отца, обичан от него, преди да съществуват световите, и въпреки това, докато бил тук, той бил „човек на скърби и свикнал със скръбта“. Той, Капитанът на нашето спасение бил „направен съвършен чрез страдание“. Това е службата на скръбта. Не знаеш ли, ти който си опечален и изкушен, че сянка не може да има, ако слънцето не грее над главата ти? „Когато мъглите се разсеят,“ и видим лицето на Отца и познаем както сме били познати, ах, тогава ще видим, че

„Тъмнината в пътя на човешкия живот
е само сянка на Божието провидение,
падаща от великото Слънце на мъдростта;
И това, което е тъмно долу, ще бъде светло на небето.

8. Естеството на Божественото управление.

„Моите времена са в Твоята ръка.
Защо да се съмнявам или да се страхувам?
Ръката на Моя Отец никога няма да причини
на Неговото дете ненужна сълза.”

– Уилям Ф. Лойд

Бог е „наш Баща“ и Неговият замисъл бил да Го разпознаем като такъв и обединени по този начин в Него, всички интелигентните същества да намерят универсално братство. Тъй като това е вярно, тогава Божиите закони и методите за тяхното въвеждане в сила – накратко, всичките му отношения към нас в този свят – са тези на любящ, мъдър родител към децата му.

Вземете за пример обикновена илюстрация от дома. Малкото момче иска да яде незрелия плод. Защо? Поради удоволствието от яденето. Факт е, че ако погледнем в най-широк смисъл, удоволствието – щастието – е универсалното търсене на живота. С този проблем трябва да се справят всички религиозни и философски учения.

Епикурейството учи своите привърженици да търсят удоволствие в мимолетните привидения на отминаващия час. Стоицизмът се стреми да направи хората безразлични към желанието за щастие – което може да изглежда странно, защото той се стреми да направи хората доволни или *щастливи* без щастие. Будизмът учи, че съзнателното съществуване е нещастие и че щастието е непостижимо освен в *нирвана* или изчезване на съществуването, чрез поглъщане в божественото.

Чест на християнството е, че то проповядва единствения възможен начин за постигане на това универсално търсене. Ние трябва да го намерим като забравим за него и го забравим за себе си в нетърпеливото желание да го спечелим за тези около нас. Щастието е свенлива девойка, която винаги се изплъзва от твърде нетърпели-

вата хватка на търсача; но когато азът бива забравен в служба на другите, развълнуваното сърце става осъзнато за присъствието ѝ и погледът, повдигнат за миг, почива изцяло върху усмихнатото ѝ лице.

Но да се върна към илюстрацията: Момчето в желанието си да изяде зелената ябълка взема предвид само няколкото минути, необходими за изяждането ѝ. Той забравя за бъдещето в желанието за настоящи удоволствия. Бащата казва: „Спри, дете; не яж тази ябълка.“ Защо е тази забрана? Дали Бащата иска да упражни властта си? Не. Той обича детето. Той отделя повече време в загриженост към момчето. Той мисли не само за тези няколко минути, докато вкусът на ябълката е вътре устата, но за утрешния ден, когато момчето могат да споходят болест, болка и дори смърт; и затова от любов му казва: „Недей“.

Да предположим, че детето бъде хванато отново да яде плода. Бащата му казва: „Джони, ако изядеш още една от тези ябълки, ще те бия с камшик.“ Защо е това? Бащата ядосан ли е на детето? И предлага ли той да отмъсти с камшик? Не! Той казва в сърцето си: „Момчето не разбира напълно причината ми да му откажа това жадувано удоволствие; но той не трябва да яде този плод, защото това ще го убие. Ще му дам мотив да се въздържа – такъв какъвто той ще разбере.“

Всичко това е любов от страна на родителя. За детето в момента това може да изглежда произволно и трудно, но когато дойде на себе си, ще погледне от позицията на бащата и ще разбере защо го е забранил. Тогава ще му е благодарен за забраната и ще обича баща си.

Това е и начинът, по който Бог се отнася с нас. Ние сме деца тук долу в мрака. Виждаме и други деца и само един такъв малък път, обгърнат от тези сенки. Животът ни, погледнат не с окото на вярата, „е тясна долина между студени и неплодни върхове от двете страни“. „Напрасно се стремим да погледнем отвъд висините.“ В най-добрия случай в началото вземаме под внимание само този кратък живот, ограничен от тясната граница между буд-

ност и сън.

Но това е само *днес* на нашето съществуване. Утре – ах, това утре! Как в Божиите очи се отваря за нас в голямото дълбоко море на вечността! Вечността! Кой може да ни каже какво съдържа тя за нас? Защото тя също идва от любящата ръка на Бащата и е пълна с неговите благословения. Какви възможности за удоволствие има в нея, надхвърлящи и най-голямата ни мечта! „Око не е виждало и ухо не е чувало, и на човешко сърце не е идвало това, което Бог е приготвил за онези, които го обичат.“

Но всички тези възможности на утрешния ден зависят от правилното използване на днешния. Бог вижда края от началото. Той знае какво има за нас в тези смътни разстояния отвъд предела на всяка наша визия. Той вижда как вековете се издигат пред нас и как ние се издигаме, за да ги посрещнем, с непрекъснато нарастващ капацитет за щастие и въпреки това този капацитет е винаги пълен до преливане. Бог знае единствения път, който води натам, и това е пътят на правдата. С любов Той казва: „Насам, дете мое, насам.“

Широки и много са пътищата, които водят към смъртта. Колко често, уловени от блясъка на някакво настоящо обещание за удоволствие, ние се отклоняваме по някои от тези пътища, само за да чуем Отец да казва: „Не бива, дете мое, не бива!“ Ако на това, което изглежда като слънчев склон на чувственото и егоистично угаждане, някога видим поставения от бащината ръка знак „Не преминавай оттук“, ще знаем, че това е, за да ни върне обратно в пътя, който води към източникът на слънчева светлина.

Сатана винаги ще ни изкушава с неговите ограничени и по-малки възможности да забравим бъдещето и да преследваме непостоянното настояще с неговите мимолетни радости. Той никога не вдига кристалния бокал на блаженството към човешките уста, освен за да го разбие на пода, веднага щом бъде изпита една капка, и тогава се изправя сочейки с дяволски смях към разстрошените пар-

ченца. Всички примамки, с които той изкушава душата да съгреша, са само фантазна торба със злато обещана в края на гъгата. Докато я преследваме, гъгата се отдалечава от нас и накрая изчезва отвъд погледа в мрака на предстоящата буря и дори обещанието за удоволствие е изчезнало.

Така хората изоставят Господ, единственият истински извор на жива вода, за да последват някакъв изкуствен мираж в пустинята. Те вървят и вървят напред, без да обръщат внимание на удължаващите се сенки, винаги стимулирани от жажда, която само живата вода може да задоволи и чрез която Бог е възнамерявал да ги доведе до себе си. Малко по малко миражът изчезва със залязващото слънце и душата се озовава сама в съгъстващия се мрак, заобиколена само от черния пясък на един пропиян живот.

Чуйте свидетелството на човек, който е извървял този път до самия ръб на пропастта на отчаянието, хващайки се за всяко ново обещание и доверявайки се най-накрая само на утехата от човешката обич. Докато този последен обект на неговата надежда и доверие се изплъзвал от ръцете му, неудържимо завлечен от жестоката сила на потреблението, той избухва жално:

„Каква е нашата любов с нейния примес от страст, удоволствия от които ни боли и болката ѝ, която вмилява, освен радост в шепа красив прах, която се разбива и лети на крилата на годините.”

Бог не иска да се доверяваме на тези мимолетни удоволствия. Всичко, което има истинско щастие, дори тук, идва от него. Неговият закон разкрива тези принципи, подчинението към който прави щастие то възможно и тук, и отвъд. Той винаги се стреми да ни убеди да живеем не в днешния и утрешния ден, които идват и си отиват, а във вечността с него.

Неговият закон е магистралата на святостта по която изкупените ще преминават, когато се връщат от и

отиват към Сион с песни и вечна радост, за да получат веселие, докато скръбта и въздишките побегнат. Именно за да ни обърне към този път, Той – Любимият, ни наскърбява тук. По този начин пътят се издига и разширява пред нас, достигайки нагоре през безграничните гледки, докато се изгуби в славата, която заобикаля трона.

Хърбърт Спенсър в своите „Данни за етиката“ казва, че основата на етичните разграничения не е разкритата воля на Бога. Човекът няма нужда от такова откровение. Той може чрез опит да развие собствения си закон. След това той продължава да показва, че всеки правилен принцип е правилен, защото води до щастие, а всеки грешен принцип е грешен, защото води до тяхното нещастие. С това той смята, че е премахнал необходимостта от разкриване на божествената воля; и както той си въобразява, че няма нужда от такова откровение, като по този начин отрича факта на съществуването му.

Кой не вижда, че неговата логика, вместо да отрича необходимостта от такова откровение, просто вдига това откровение над сферата на обикновения произволен указ, в областта на бащинската любов? Вярно е, че ако момчето *не беше умряло от холера*, можеше чрез много болка да открие, че яденето на незрели плодове не води до щастие. Бащината любов би му спестила това нещастие. Ако нямаше дявол, който да изкушава, човек през безброй векове на страдание и когато поколение след поколение са били безнадеждно изгубени без някога да е открил правилния път, може най-накрая да се издигне до нещо като знание за тези принципи, от които зависи щастие, и така да „развие свой собствен закон“. Но дори и тогава щеше да се окаже толкова вързан от веригите на вече утвърдени зли навици, че не би могъл да извърши доброто, което би искал; и така дори тогава щеше да се нуждае от Свещеник и божественото откровение за него.

С разкриването на своя закон, Бог щял да спести на човека всичко това и щял да даде още на първия човек равен шанс за щастие и вечен живот. Това е контекста на на-

геждата от вечното бърборене на лъжливо наречената наука еволюция за идващите векове.

Да, Божият път винаги е най-добрият, защото той е път на любовта. Любовта на Отец не се задоволява с това да направи възможно щастие на расата едва след епохи на мизерия и страдание, но както е и при индивиди, тя носи възможността за безкрайно щастие на всяко жадуващо сърце. Ето „защо“ е Божият закон. Затова го е дал на Адам в началото. Това „защо“, подобно на причината за всичко, което Бог прави, е просто любов, защото Бог е любов.

9. Законът на любовта

„О, удивително човешко лековерие!
Ако Бог наистина пази тайна, бихте ли могли да знаете или да последвате могъщия Творец, освен ако той не е пожелал това?“

– Джийн Ингелоу

Казано е, че трябва да сме доволни от това да знаем *какво* Бог казва за това, което прави и *какво* заповядва, без да питаме *защо*. Смята се, че последното би означавало неблагочестиво да проникваме в тайните на Бог и да се стремим да проумеем мотивите му. Отговорът е, че целият живот на Христос и цялото боговдъхновено слово е откровение за Божия мотив; и Йоан изговаря сбито цялото това откровение в една дума, когато казва: „Бог е *любов*“.

Можем да познаваме действията на един човек до определена степен и въпреки това наистина да не знаем нищо за човека. Едва когато познаваме мотивите, които лежат в основата на тези действия, ще го познаваме.

Това е вярно за Бога, както и за човека. Но Бог ни кани да го опознаем; той се е стреми да ни разкрие себе си чрез Исус Христос; и ни казва, че в него са всички съкровища на мъдростта и знанието. Самият Исус казва: „Това е вечен живот, да познаят Тебе, единственият истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил.“ Така че тази малка книга е скромно усилие да надникнем под „какво“ и да открием нещо за „защо“ относно Божиите думи и дела.

Вярно е, че това е свята земя, където човек трябва да ходи, както е правил някой от древните, с боси крака и непокрита глава. Вярно е също, че това е и тайна, в която ангелите искат да надникнат; но не е тайна понеже Бог я крие от нас, а по-скоро защото е тайната на една любов, която надминава познанието. Ето дълбочини и височини и дължини и широчини, които вечността няма да бъде достатъчно дълга, за да можем напълно да обхванем, но дори и сега можем да ги познаваме чрез вяра. Сигурно е, че ако

Бог желаеше да запази тайна във всяка точка, нямаше да се безпокоим да изследваме това; но той е Изворът на живота и е казал, че всеки, който желае, може да гоиде и да вземе *свободно*.

Детето вече знае много добре, че когато може да види любовта в заповедта на бащата, е много по-лесно да се подчини; затова, когато същата божествена любов диктува Божи заповеди, за да влязат в сърцата ни, ние знаем, заедно с Йоан, че „това е любовта към Бога, да спазваме Неговите заповеди; и Неговите заповеди не са тежки.”

„Да нямаш други богове освен мен.“ Защо е тази забрана? Вярно е, че Бог е нашият Създател и за него трябва да е такава поради очакването за нашата върховна любов и преклонение. Вярно е, че той има право да заповяда това и че ние трябва да отгадем послушание, защото той го заповядва. Това право да заповяда нашата любов и поклонение обаче почиват на неговата любов към нас, на която любов самата тази заповед е проявление. В даването на тази заповед, няма ли друга основателна причина, поради която Бог, да има желание да бъде обичан и обожаван и да има право на нашата любов и поклонение?

Можем да направим пауза и да попитаме защо желае той нашата любов? Само любовта копнее за любов. Сърцето, което копнее с неизразима нежност за другия, намира собствената си любов за истинската мярка на своя копнеж за връщане на любовта. Божият език към Израел, когато те нарушили тази заповед, винаги е бил този на ранената любов. „Те нарушиха Моя завет, въпреки че съм им съпруг, казва Господ.“ „Върнете се, деца отстъпници, казва Господ: защото съм женен за вас.“ „Наистина, както жена коварно се отделя от мъжа си, така коварно постъпихте и вие с Мен, доме Израилев, казва Господ.“ Всички тези изрази разкриват копнеещата любов на Бога, която е в основата на тази заповед. Това е истински копнеж на истинска любов за върховните чувства на любимия обект.

Но има по-дълбок и по-широк смисъл това да е така.

Точно както щастието на семейството зависи от предаността един към друг, така е и със световното семейство за което става въпрос. Когато гледате пълната луна, плаваща в небето горе и разпръскваща меката си светлина върху всичко наоколо, никога ли не сте се замисляли, че някой приятел, макар и на хиляди мили разстояние, може в този момент също да гледа този обект? И не е ли тази мисъл тайнствена нишка, която сближава сърцата ви, въпреки разстоянието и мрака? Така и върховният поглед на любов, отправен от всеки един към единия Бог, трябва да сближи сърцата на човечеството и да ги държи в щастливо единство.

Когато прогаваше литература в Западна Айова, авторът влезе в една къща и започна да представя книгите си. Не беше стигнал далеч, когато се проведе следният разговор. Господинът от къщата, забелязвайки нещо странно в акцента му, каза:

„Ти си янки, нали?“

„Да; открихте го от моя говор, нали?“ „Да; От къде си?“

„От Ню Хемпшир.“

„Така ли? От кой регион?“ „Хилсборо каунти.“

„Искам да знам, запознавал ли си се някога с човек на име Хенсън, който живее в старата ферма на Хораси Грийли в Амхърст?“

„Да; Той ми е приятел. Вечерях с него в старата гървена къща малко преди да дойда на Запад.“

Той стана от мястото си и протегна ръката си, която хванах, докато устните му трепереха и сълзите се стичаха по лицето му. Тогава каза: „Този човек е моят брат. Не съм го виждал от тридесет години. Скъпа, вечерята готова ли е? Ще взема тази книга, господин Файфийлд, а вие трябва да останете с нас на вечеря.“

Бях напълно непознат за този човек, но той се отнесе към мен като към брат. Искаше, когато имам възможност, да остана при него една седмица, за да се видим. Какво

е това, което веднага ни запозна и обедини сърцата ни? Имахме общ обект на обич и всеки познаваше и обичаше един и същ човек. Така и Бог, като обединява всички хора в любящото поклонение на един Баща, ги прави едно щастливо семейство от братя и сестри.

Като илюстрация на това ще разкажа кратка история за бездомник. Една студена сутрин той бил допуснат през задния вход на къща от служител, който му дал много малка и суха коричка хляб и след това започнал да го разпитва. Момчето било много невежо и затова служителят започнал да му разказва за Бог. Казал му, че Бог е Създателят, че той е направил всичко, и че живее на небето. Момчето в глота си се опитвало да изяде кората, без да обръща внимание на казаното. Накрая служителят отбелязал с небрежност, че Бог е нашият Баща. Това привлякло вниманието на момчето. То казало: „Той Вашият баща ли е?“ Служителят казал: „Да“. „И Той моят баща ли е?“ Служителят казал: „Да“. Момчето се замислило за момент, след което казало: „Ти и аз сме братя, нали?“ Служителят неохотно казал: „Да“. Тогава момчето казало: „Не те ли е срам да ми дагеш такава суха кора хляб?“

Колкото и проста да е тази история, тя може да осъди много от нас. Ценим ли благодатта на братска доброта към всички? Чувствали ли сме нашите връзка и дълг към всички негови деца, като признаваме Бог за наш Баща? Тази малка история носи в себе си принципа на първата заповед; и накратко този на десетте заповеди, тъй като всички те са включени в бащинството на Бог и в другото начало на човека (бел. прев. земните родители). Нарушаването на неговата заповед е довело до поклонението на различни богове. То е разделило света на различни семейства и различни нации, всяка от които има свои собствени богове и всяка казва, че боговете на другите нации не са богове. Всяка притежава братство в собственото си малко племе или клан, но го отрича на всички останали. Така светът е бил изпълнен с война и кръвопролития. Хората са воювали, защото са били ревниви за превъзходството на своите богове; и така самите създадени бого-

ве, от които се страхуват поради суеверие, са участвали в унищожаването на човешкия живот.

Не е прекалено да се каже, че повече нещастие е причинено от прякото нарушаване на тази заповед, отколкото от всичко останало. Наистина, когато си спомним, че другите девет заповеди са само специални насоки за спазването на двата принципа, съдържащи се в това правило, тогава ще видим, че всеки грях и следователно всички нещастия са резултат от неспазването на тази заповед.

Бог знаел в началото какъв ще бъде неизбежният резултат за Неговите деца, когато те Го напускат. Няколко егоизъм в любовта, която казва: „Да нямаш други богове освен мен.“ Исус Христос бил този, който възприел това правило и ни учи да казваме: „Отче наш, който си на небесата“. Той искал да реализира в църквата това, което искал да реализира и в света, ако не бил грехът. На тази църква той казва: „Не наричайте никои свой баща на земята; защото един е вашият Отец, който е на небесата. „Не се наричайте Раби; защото един е вашият Учител, Христос; а *всички вие сте братя*.“

Нашият Господ Бог винаги е бил „наш Отец“, – Баща, който се радва да дава добри дарове на децата си. Баща, който храни гарвана и облича лилията в красота, и без чието знание нито едно врабче не падна на земята. Целият живот на Исус бил илюстрация на тази заповед. За него всички хора били братя и той се стремил да ги накара да осъзнаят това братство. Въпреки че дошъл от неизразимата слава, която имал при Отца преди световите да съществуват, той въпреки това се свел до нашите нужди и не се срамувал да ни нарече братя.

О, дано всички да бъдем като него; тогава ще можем да водим мъже и жени с гладни сърца, изтощени от света при Исус, това проявление на божествената любов, където новородени от единствения Баща, те наистина биха могли станат членове на едно истинско братство! О, дано бихме могли да реализираме това братство по-пълно сега в нашите църкви, така че съпричастният отговор

от сърце към сърце да може винаги да пази сълза за скръбта на другия и усмивка за нечия радост! Тогава няма ли сърцата ни да бъдат, по необходимост, виждани отгоре с бавния огън на скръбта, тлеещ в тъмнината; но дори тук, както Той е замислил, може да има образ на небето на земята, място, където можем да се срещнем, не просто лице в лице, но и сърце в сърце, и да познаваме както сме познати. Любовта, която ще ни даде тази радост, е разкрита в първия принцип на Декалога и е илюстрирана в живота на Исус Христос.

„Защо“-то на тази заповед е любовта, защото „Бог е любов“.

10. Двата пътя

„Влезте през тясната порта; защото широка е портата и широк е пътят, който води до унищожение, и мнозина са тези, които отиват в него: защото тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са тези, които го намират.”

– Матей 7:13-14

След като видяхме, че спазването на първата заповед от Декалога е абсолютно необходимо за щастие то на интелегентните същества, ние ще установим същото и за всички останали. Всъщност, останалите три заповеди от първата плоча са само предпазни мерки срещу отклонението от любящото поклонение на единствения Отец; и шестте предписания на втората плоча са незаменими насоки за запазване на хармоничното единство в единното братство.

Но кой е този единствен Баща? Той е Създателят на небето и земята и на всичко останало. Следователно всяко отклонение от поклонението пред него към това на друг бог не може да бъде нищо друго освен напускане на Създателя заради създаденото, забравяне на Твореца поради фалшиво обожаване на творбата.

Всяка дело започва в съзнанието на Твореца. Колкото и да е страхотно и прекрасно това дело, то е само откровение за този ум, който е способен да замисли и изпълни таква дело, и поради това е още по-прекрасен. Цялото истинско оценяване на Божиите творби в тяхното безкрайно разнообразие и красота, е само едно непрестанно изкачване на останалия без дишане ум по златната и славна стълба, докато достигнал върха, наситен с неизразимо удивително одобрение, не избухва в непрестанното: „Свят, свят, свят, Господ Бог Всемогъщи!“ „Ти си достоен, Господи, да получиш слава, чест и сила; защото си създал всички неща и за твое удоволствие те са били създадени!“ Цялото идолопоклонство е спиране някъде в това изкачване, за да се отдаде върховно обожание и лю-

бов на някой обект по пътя, вместо изкачването да прогължи нагоре към Бога.

Освен това има не само Божии дела, но и делата на Сатана, които са просто обезобразяване на Божиите дела, като самият Сатана е главната деформация. От точката на изкачване към Бога, където умът спира, отказвайки да се издигне по-високо, Сатана го води от възхищението пред чистите Божии дела към това пред собствените му деформирани дела и след това постепенно надолу към него самия.

Втората и четвъртата заповед на Декалога са предназначени да бъдат безопасна бариера срещу този грях. Съботата е седмично възпоменание, че единственият истински Бог, единственият, достоен за поклонение, е Съзателят на всички неща. „Помни съботния ден, за да го освещаваш.“ Защо? „Защото за шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети.“ Където и в Библията писателят да иска да направи разлика между фалшивите богове и истинския Бог, този факт се споменава. Павел казва: „Всяка къща е построена от някой човек; но този, който построи всичко е Бог. Еремия казва: „Боговете, които не са направили небесата и земя, дори те ще изчезнат от земята и изпод тези небеса. Той е направил земята чрез Своята сила, утвърдил е света чрез Своята мъдрост и е разпрострял небесата чрез разума Си.“

На атинските идолопоклонници, които се страхували, че могат да пренебрегнат поклонението на някое божество и така да си навлекат гнева му, и затова били издигнали олтар с надпис „на непознатия Бог“, Павел казал: „И тъй, Този, на Когото се покланяте в неведение, Него ви обявявам. Бог, който направи света и всички неща в него.“

Езическите народи почти винаги са признавали, че техните богове са част от творението и са имали мъглява представа за един друг бог зад и над тях, който е

Създателят. Ако хората винаги бяха спазвали съботата в дух и истина, това фалшиво поклонение щеше да е невъзможно. Всяка седмица хората щяха да отбелязват факта, че единственият истински Бог и Баща на всички е Създателят. Така те биха продължили в поклонението на единия Бог, единия Баща.

Това трябваше да бъде ден, в който всички умове да изкачват заедно тази златна стълба и да намират радостно общение в него. Псалмистът казва в тази песен за съботния ден: „Ти, Господи, си ме зарагвал чрез делото Си, ще тържествувам в делата на ръцете Ти. Господи, колко велики са твоите дела! И мислите ти са много дълбоки.“ Това е истинският дух на съботния ден – ден, в който да забравим света и неговите грижи, докато с душа и с дух се реем, за да дишаме чистия въздух на небесните висини.

Винаги е имало само две пътеки – правата и тясна, водеща нагоре; и широкият път, който води надолу. Когато хората се покланят на създателя, делото му е навсякъде около тях, за да покаже, че той е по-висш от най-високата им представа за него. Във всяка звезда и всеки свят, във всяко листо, растение и цвете има безкрайност, която човек не може да разбере. Ако умът не може да проумее творението, как може да проумее Твореца? Как може да направи друго, освен да каже със смирена преданост: „Велики и чудни са твоите дела, Господи Боже Всемогъщи?“ Трябва да помни, че най-висшият идеал за него все още е само идея, и този бог е много по-висш и по-велик. Като гледаме към него, ще се пременим в негово подобие, докато достигнем близо до този идеал, така че да го изградим по-високо и по-вярно. И така душата се издига за нов полет, винаги нагоре и все по-нагоре, от вяра към вяра, от слава в слава, докато, изгубени в безграничната прославена далечина, не бъдем съвършено трансформирани в неговия образ.

Когато по този начин се освещаваме чрез Неговата истина, ние не само ставаме едно с Него, но и един с друг. „Освети ги чрез своята истина; за да бъдат всички едно; както ти, Отче, си в мен и аз в теб, така и те да бъдат

едно в нас.” Това са думите на Исус и това е духът и целта на всяко истинско поклонение. Колкото повече се приближаваме до него, толкова повече се приближаваме един към друг; колкото повече го притежаваме като наш Баща, толкова повече се притежаваме един друг като братя и сестри, докато делото бъде завършено. Исус казва: „В онзи ден ще познаете, че Аз съм в Моя Отец и вие в мен и аз във вас.”

Ах, какво блажено единство? Това е пътят, който води нагоре, към Бога, към все по-голямо щастие. Това е причината, поради която Отец казва за своя път: „Ти ще.../Ти няма да...“. „Защо“-то беше любов, тъй като Бог е любов.

Но има и друг път, по който хората винаги са били склонни да се движат. Те са се покланяли и са служили на създанието повече отколкото на Създателя. Така те не само са спрели да се изкачват, но и са представили сътвореното като дело на собствените си ръце, и след това се прекланяли пред собствения си идеал. Така те първо отказали да прославят Бог с вярата, че е още по-висш и по-добър от сегашната им концепция за него и така да вървят напред и нагоре в разкриващата се светлина на неговата истина. Напротив, твърдейки, че са твърде мъдри, за да ходят по този път, те направиха това, което хората винаги правят, когато напишат своето вероизповедание - казали в сърцата си: „Той не е по-висш от сегашното ни познание за него;“ и така те станаха глупци, променяйки славата на нетленен Бог в образ, направен най-напред по-подобие на тленния човек, след това на птици, и четириноги зверове, и пълзящи до нивото на самата стара змия, която е Дявол и Сатана.

Така Сатана бил поставен на мястото на Бог; и хората в своето поклонение, вместо да бъдат водени нагоре към единство с него, били доведени надолу към всякаква деформация и борби, мразещи се едни други, докато ръката на всеки човек била срещу неговия ближнен, и мислите на въображението им били зло и постоянно само зло. Това бил низходящият път, който водил към нещастие и смърт. Бог е предвидил резултата от всеки ход на действие. Ето

защо той казва във втората заповед на този курс. „Няма да...“. „Защо“-то е любов, защото Бог е Любов.

По същата причина третата заповед на Декалога изисква благоговейно използване на Божието име, за да може това достоверно име да има тайнствената сила да ражда вътре в нас по-висши и по-верни концепции за посочения обект, като по този начин ни издига до единство с него и един с друг. Между тези два пътя, единият водещ винаги нагоре към безграничните висини на живота, радостта и славата, а другият надолу през мрака към смъртта, Бог поставил институцията на съботата. Целта му била да постави препятствие по пътя, който води надолу и да обърне краката на хората, за да се движат по пътя нагоре.

От това може да се види злонамереният план на Сатана да изтръгне тази институция от мястото ѝ и да постави там една фалшива. Точно както истинската събота е възпоменание за силата на Създателя да ни издига винаги нагоре към него, така и фалшивата събота е символ на силата на сътвореното (на този, който мислел да възвиси себе си над всичко, което се нарича Бог или на което се покланяме), за да ни влечи винаги надолу към смъртта. По кой път да тръгнем, по пътя на любовта, светлината и славата, или по пътя на тъмнината, раздора и смъртта?

11. Дизайнът на закона

„Широка като светът е твоята заповед,
Обширна като вечност твоята любов;
Здрава като скала твоята истина ще стои,
Когато годините престанат да отминават.“
- Исак Уотс

Първата плоча на закона е проектирана, така че да удържа хората в поклонението им пред единия Бог и Отец, за да ги обедини в едно семейство и да ги издигне все по-високо и по-високо, за реализирането на цялата възможна радост и мир.

Втората плоча на закона била написана от същия пръст и идвала от сърцето на същия любящ Баща. Това е просто неговото изложение на няколко кратки принципа, които лежат в основата на всички свързани със семейното единство и щастие отношения на човек с човека. То е твърде очевидно, за да има нужда от аргументи. Дори гражданското право налага до известна степен външното спазване на буквата от тези предписания като основа на гражданското общество. Върху таква външно спазване се крепи гражданското общество, а без него цялата социална тъкан би се разпаднала.

Разликата между цивилизацията и абсолютната диващина от най-лошия тип е просто разлика, станала възможна благодарение на таква външно съблюдаване. Когато мнозинството от хората, по собствена свободна воля, поне външно, спазват тези заповеди и, комбинирайки се заедно, образуват достатъчно силно влияние, за да държат под контрол разбитото малцинство, тогава, и само тогава, цивилизацията е възможна. Но ако огромната разлика между цивилизацията и диващината се дължи на външното спазване на буквата на този закон, дори това спазване да е натрапено на малцинството, какво може да се каже за възможната радост в тази идеална държава, където всички са свободни да спазват не само буквата, но и духът на закона? Какви блажени при-

ятелства, каква съвършена сигурност и увереност биха съществували във всичко! Наистина, жителите на тази страна биха могли „да живеят безопасно в пустинята и да спят в гората.“ Както е издигането над просто външното съблюдаване към духовното, така е и издигането над чисто гражданското към християнското.

Чрез Исус Христос Светият Дух ни е даден, за да бъде законът написан, не само с буква, и върху каменни плочи, но в духа и върху телесните плочи на сърцето. Във всичко това Бог има предвид не само собственото си удоволствие, но и щастието на своите деца. Двете са идентични, защото Бог е любов. Повтарям: Най-високото възможно удоволствие на Бога е идентично с възможно най-високото щастие на всички негови създания. Най-щастливото семейство, при равносилни групи условия, е това, което почита най-много баща си и майка си. Авторът си спомня няколко такива семейства, в които е бил привилегирован за известно време да живее. Помни ги като оазиси в пустинята на живота, като светли петна, където небето наистина е слязло и е докоснало тази земя. Ако подчинението на това правило прави едно семейство щастливо, няма ли да бъде така и при две от неговите правила? Или при три? Няма ли да е така във всичките му правила? Ето защо Бог ги е наредил.

Заповедта, „Не убивай“, което в духа означава, не мрази, пази радостта от живота.

„Не прелюбодействай“, пази свещените радости на семейната връзка.

„Не кради“, пази правото и радостта от собствеността.

„Не лъжесвидетелствай.“ пази правото на собственост и радостта от приятелството и репутацията.

„Не пожелавай“ забранява подхранването на първия зародиш на желанието, което води до всяко зло и всяко нещастие.¹

1 Вижте също Въпроси на живота – Глава - *Защитата на канала на благословение*, достъпна на www.fatheroflove-bulgaria.com

Колко внимателен е нашият Отец към нас! Колко силно копнее да бъдем възможно най-радостни! Това е любовта.

Поради нарушаването на тези заповеди светът е разделен на бедни, с безкрайна уморителна борба за съществуване; и богати, с преследваща страст на безбройното злато. Безпокойство е и в двете крайности, вместо да има изобилие и удоволствие за всички. Поради нарушение на тези принципи светът не съхранява нито една сигурна радост за нас, нито една сигурна надежда, която да не е свързана с възможна болка. Престъпването на тези заповеди направи необходими нашите затвори, лудници и домове за бедни; то е сложило ключалки не само на къщите и магазините ни, но и на сърцата ни.

Колко често сме принудени да вървим по пътя си самотни, макар и сред тълпа от хора! Никое човешко око не вижда нашата скръб и не участва в радостта ни; свещеният храм на сърцето се гържи отворен само за фантомни стъпки. Ние сме единствените, които се покланяме в светилището с неговите спомени. Ако случайно на някой доверен приятел бъде оставена открехната външната врата, тя бързо се затваря и залоства, за да не би някоя вандалска ръка да измъкне картина от стената или статуя от нишата, за да ги изложи пред нечий вулгарен поглед.

Ах, колко различен е този живот, който сме принудени да водим тук, поради греха, от този, който щеше да е възможен, ако тези принципи винаги бяха правило на човешкото действие! Вярно, ако го поканим, Светият Дух, ще направи този храм на сърцето свое жилище и дори сега ще го изпълни и залее със светлината на онзи друг свят, където всички наши идеали и стремежи ще бъдат реализирани и повече от това. Но все още сърцето ще копнее за човешко съчувствие. Нима Исус в часа на своето приближаване до Бога не се бил протегнал с човешки копнеж към своите ученици и не казал: „Отче, искам тези, които си ми дал, да бъдат с мен, където бъда аз“?

Светът живее в открито пренебрежение към духа, ако

не и към буквата, на тези правила. В завист и ревност, в раздори и борба за тщеславие, те се мразят един друг. Но Исус Христос казва за своята църква: „Те не са от света, както и аз не съм от света.“ Те са избрани от света, за да имат този закон записан в сърцата си и с него да вървят по пътя на святостта. Този път е пътят на мира, защото Исус е Князът на мира. Всяка стъпка по пътя ще ги доближи не само до Бог, но и един до друг.

Дори тук изкупените от Господ могат да бъдат видени да се завръщат и да идват в Сион с песни и вечна радост в техните сърца. Но ако скърбите наистина дойдат, ние също ще понасяме мъките един на друг и „сърце до сърце, ще изчакаме сенките, докато мъглата се разпръсне“. Това е принципът, който стои в основата на закона – любящото желание на Бащата за благополучието и щастие то на неговите деца. Всяка йота и точка е продиктувана от любов, защото „Бог е любов“.

Тук стигнахме до основа, което антиномизмът никога не може да докосне; сега знаем защо законът никога не може да се променя; защото любовта му никога не се променя. Бог е същият вчера, днес и завинаги; и ни обича с вечна любов. Исус казва: „По-лесно е да преминат небето и земята, отколкото една точка от закона да се провали.“ Това не е хипербола; то е просто изявление на факт, който можем да разберем. Имало е време, когато небето и земята не са съществували. Възможно е да дойде отново време, когато те няма да съществуват. Бог, който ги е създал, може да ги унищожи. Това е допустимо, но е абсолютно немислимо, че някога е съществувал или би могъл да съществува свят, населен с интелигентни същества, където подчинението на тези принципи не би довело до радост и неподчинението на тях към нещастие и смърт.

Не е възможно Бог да има една представа за право в Юпитер, друга в Сатурн и друга някъде другаде. Той е същият Бог не само вчера, днес и завинаги, но и винаги във времето и навсякъде в пространството, от центъра на центровете до най-външния ъгъл на неговото морално управление над всички негови морално отговорни създа-

ния. Също както различните щати на нашия съюз се управляват от един и същ федерален закон на столицата, така и всички светове се управляват от неговия трон. Тяхната събота може да не съвпада с нашата като абсолютно време, но принципът е същият. Този, който разкрива плана на едно цвете, разкрива план, който минава през цялото растително царство. Вярно е, че има почти безкрайност от вариации, но все пак планът е същият. Така дизайнът на едно животно преминава през цялото животинско царство и този факт е основал науката за сравнителната анатомия.

Библията ни дава на прост език, планът на Бог за създаването на светове, заселването им и поставянето им под Неговото морално управление. Възможно е да има вариации в детайлите, но принципът е същият. Дори самият Бог не би могъл да промени закона и пак да бъде Бог. Думата „Бог“ означава добро. Бог е върховното, всеобхватно Добро. Тъй като в него са всички съкровища на мъдростта и знанието и всяко истинско учене е просто да го разкриваме; така в него е цялата добротата и всичко, което е свързано с това да бъдеш добър означава просто да станеш като него. Законът е запис на Божиите добрини, на Божия характер; следователно, както казва Давид: „свършен е както и той е свършен.“ Когато Соломон казва: „Бой се от Бога и пази заповедите Му; защото това е цялото задължение на човека,” това е само груб начин да се каже, че цялото задължение на човека е да бъде като своя Създател. Животът на Бог, що се отнася до моралните принципи, е записан в този закон и е живян на земята от Исус Христос.

Тъй като този закон е Божията воля и Божият характер, дори той не може да го промени, без да промени себе си. Но тъй като той включва всичко добро сега, той не може да промени себе си, без да се промени към зло. Но ако Бог стане зъл, това би означавало да престане да бъде Бог, тъй като думата „Бог“ означава добро. Ако самият Бог промени или забрани заповяданото от него, това няма да промени основните тенденции на тези предписа-

ния към щастие или нещастие. То би променило само Бог, превръщайки го във въплъщение на цялото зло, вместо във въплъщение на цялото добро. Тогава той щеше да действа против семейството на всичките си деца, както сега работи за тяхното щастие и радост. Тогава би било вярно, че Бог е омраза, както сега е вярно, че Бог е любов.

Целият аргумент за абсолютната стабилност и вечност на Божия закон се основава на аксиоматичната истина. Така както е напълно немислимо за човешкия ум, че някога може да съществува свят и време, в които две и две биха били пет вместо четири, така е немислимо, че може да има свят и време, в които спазването на тези принципи няма да доведе до единство и щастие, а ако не бъдат следвани, че това няма да доведе до разделение, раздор и нещастие. Те са основани на любовта, а любовта никога не отпада. „Пророчествата ще отпаднат; езиците ще престанат; знанието ще изчезне;“ но в пълното зазоряване на онзи по-светъл ден, при който знанието за настоящето ще изчезне като светлината на свещ пред изгряващото слънце, любовта ще бъде правилото на действие за всички; и това са принципите на любовта.

12. Как човекът е разбрал погрешно своя Създател

Няма поток, който да не радва някоя земя, колкото и самотен да е неговият курс от извора до морето.

И нито една звезда никога не е изгрявала и залязвала, без да е имала влияние някъде. Кой знае каква е нуждата на земята от най-нисшето ѝ съществуване? Никой живот не може да бъде чист в своята цел и силен в своите борби, и цял живот да не стане по-чист и по-силен от това.” – Оуен Мередит

„Ехото ни се носи от душа на душа
и расте непрестанно.” – Тенисън

Има само два пътя за хората в живота. Този, който води нагоре, с все по-голямо щастие, към Бог, а другият надолу през тъмнината до смъртта. Първият е пътят на Божия закон. Често чуваме хората да казват, когато са направили нещо странно: „Е, това е моят начин (англ. път).“ Законът е Божият път. Това е пътят, по който ходят ангелите и затова са щастливи. Това е законът на свободата. Той определя границите за правата на всеки човек. *Поради отклонението от пътя*, хората страдат не само за собствените си злодеяния, но и за греховете на другите. Те не само съгрешават, но и срещу тях се съгрешава. По този път те могат да вървят като братя, в хармония, единство и радост.

Няма и не може да има никъде във вселената истинско щастие освен това, което се намира в ходенето по този път. Ето защо Бог във „Вярност и истина“ ни съветва всички да вървим по този път и неговите съвети са „чудни в мъдрост и превъзходни в действие“.

Всичко това и повече видял Давид, когато казва: „Блажени [или щастливи] непорочните в пътя, които ходят в закона на Господа.” Нищо чудно, че той се молел, както това е и наша привилегия: „Научи ме, Господи, на пътя на Твоите постановления; и ще го пазя докрай. „Направи ме

да вървя в пътя на Твоите заповеди, за да се наслаждавам.

Всяко отклонение от този път е следване на съветите на безбожните към скръб и смърт. Така нашите първи родители последвали съветите на Сатана; и расата, която можела да се изкачи преди това до неописуеми върхове на слава и радост, тръгна на долу към окаяност и болка. Не че Бог се издига отгоре и с произволна, отмъстителна ръка излива гнева си в нещастие върху грешниците; но обръщането от простотата е това, което ги убива. Те просто „ядат плода на собствения си път“ и то, защото „не пожелаха“ Божиите съвети и презряха неговите порицания.

Това е единствената идея, която Сатана някога се е опитвал да се скрие от очите ни, за да може да ускори ходенето ни по пътя на долу. Той винаги ни е умолявал с обещание за удоволствие, но в последствие неговите съвети са донасяли само болка. След това, посочвайки мизерията, произтичаща от нашите собствени действия, той казва: „Вижте, Бог е ядосан и отмъстителен, иначе не би допуснал това да ви сполети.“

Може да се окаже, че нашата скръб не е резултат на нашия собствен грях, но и от греховете на тези около нас. Човекът не е самотник, а социално същество. „Никой от нас не живее за себе си и никой не умира за себе си“, казва Павел; и в това има дълбока философия. Най-егоистичният човек живее за себе си не повече от най-безкористният; разликата е само в естеството на неговото влияние върху хората около него. Единият живот е благословение и благодеяние, а другият е постоянна заплаха и проклетие. Камък, хвърлен в езеро, причинява поредица от непрекъснато умножаващи се и разширяващи се кръгове. Те могат да станат невидими за нас след известно време, но ако зрението ни беше достатъчно свършено, щяхме да открием, че не са изчезнали, докато не са се сблъскали в най-отдалечения бряг.

Библията често представя масата от човечеството като езеро или море. Животът на всеки човек е балон, по-

тънал в своя океан. За добро или зло, за радост или скръб, влиянието му се движи от душа на душа във все по-широки кръгове, които не спират, докато не достигнат най-външната граница на човешкия живот. Ние не можем да живеем, да мислим и да действваме сами. Ние сме част от едно голямо цяло и животът ни влияе върху целия живот.

Тук е ужасната несправедливост на злото. Не само Исус страдал, толкова невинен за виновните. Всички ние трябва да носим греховете и скърбите на хората около нас. Бог знаел това, когато посочвал правилния път на любовта. Сатана го знаел, когато в жестоката си омраза към Бога довел човека до пътя, който отива надолу. Сега, докато наблюдава, той прикрива някаква бедна невинна душа, страдаща в агония в резултат на греховете на хората около нея. Скърбящото сърце търси да се издигне с трепетна вяра до утехата в съзнанието че Бог е любов. Но Сатана шепне: „Какво направи, че страдаш толкова? Колко несправедливо е Бог да позволи това? Със сигурност той не може да те обича, иначе това нямаше да се случи.” Така Сатана винаги обвинява Бог за резултатите, до които хората са стигнали поради отхвърлянето на Божия съвет. Нищо чудно, че Яков ни съветва: „ Не съгрешавайте, мои възлюбени братя. Всеки добър дар и всеки съвършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, при Когото няма промяна, нито сянка на изменение.”

Сатана винаги е карал хората да грешат в това и по този начин ги е заслепявал за Божията любов и е пораждал в тях омраза към Бога, вместо любов. Видяхме, че любовта към Бог, единствения Баща, включва любов към хората, неговите деца, и затова следствието е удовлетворяване на целия закон. Така че омразата към Бог включва омраза към всичките му създания и е нарушаване на целия закон. Чрез греха дошли скръбта и смъртта върху всички. Чрез скръбта и страданието дошла идеята, че Бог е ядосан и наказва несправедливо, невинните с виновните. Така в човешкото сърце дошла омразата вместо любовта. Но омразата води до повече грях - всъщност до нарушава-

не на всяка заповед от божествения закон. И така, чрез омразата дошъл повече грях, а чрез греха повече страдание, а чрез страданието повече омраза и чрез омразата повече грях; и светът продължил да се върти в тъмния кръг на все по- нарастващата омраза и нарастващ грях и нарастващо нещастие. Омраза един към друг, ръката на всеки е срещу ближния му, въображението на техните мисли е само зло непрекъснато. Това е кумулативната низходяща тенденция на греха.

Освен това, чрез греха дошло злото наследство. Хората са родени със склонността да мислят погрешно и да вършат грешното. Чрез това се появила зла среда, упражняваща своето влияние за зло върху детето от най-ранните му моменти на съзнание. Така всяко по-гълбоко потапяне на душата в греха довело до по-лоша наследственост, която води до по-лоша среда, а това направило така, че грехът на хората понижил още повече стандарта както на наследствеността, така и на околната среда. Това е пътят надолу към смъртта!

И Сатана през цялото време обвинявал за всичката тази мизерия Бог, че ни е забравил в Своята омраза и гняв. Нищо чудно, че хората са загубили познанието за истинския Бог! Нищо чудно, че са го принизявали до възплъщение на цялото зло, вместо на цялото добро. Така поставяме дявола на мястото на Бога! И така направили, тъй като цялото езичество било отчасти поклонение на дявола. Павел казва: „Нещата, които езичниците жертват, жертват ги на демоните, а не на Бог.“ Така хората се отчуждили от Бога. Не че Бог престанал да ги обича, но те престанали да обичат Бога; и като престанали да обичат единия Баща, те престанали да се обичат един друг. Грехът изградил висока стена или преграда между човека и Бога и между човека и човека.

Бог няма нужда да се помирява с човека, защото по-добно на майчината любов, Неговата любов винаги ни следва, дори когато сме в пътя надолу, търсейки да ни върне обратно при Него. Но човекът трябва да се помири с Бога. По някакъв начин трябва да има изкупление. *Не че*

Божият гняв трябва да бъде удовлетворен, така че той да погледне с благосклонност към оскъряващия човек, но Божията любов трябва да бъде толкова явна, независимо от съществуването на страдание и грях, че хората да обърнат сърцата си към него, както цветето към слънцето. Силата на слънцето да стопля земята след нощта на бурята е силата му да прогони мъглата и мрака, така че хората да могат да видят славното му лице. Така и силата на Бог да стопли студените сърца на хората с нова любов и живот е силата му да прогони почти непроницаемата мъгла и тъмнина, така че хората да могат да го видят такъв, какъвто е и да познаят, че Бог е любов.

Това е делото на Христос, Слънцето на правдата. Ще се постарая да покажа как Той постига това в следващите глави. Нека го хвалим тук, че любовта му не ни е изоставила когато се лутахме далеч от него; но дори когато бяхме мъртви в грехове, поради голямата си любов, с която ни възлюби, той ни съживи заедно с Христос, така че чрез това проявление на Неговото незаслужено благоволение да можем да бъдем спасени. „Бог толкова възлюби света.“ Думата “света” тук е космос, което означава ред, хармония, подредба. Но светът бил извън ред и хармония, почти хаос вместо космос. Бог създал света за свое удоволствие, за своя слава; но ние всички съгрешихме и бяхме лишени от Божията слава. Неговият висок идеал бил все още неосъществен в нас. Всичко, различно от божествената любов, би ни оставило на произвола на съдбата - унищожаването на надеждата поради низходящите тенденции на мизерия и грях.

Тук Божията любов ни е погледнала не такива, каквито сме, а каквито сме способни да станем. Той ни вижда не в мрака на настоящия грях, а в славната светлина на възможното бъдеще. Под хаоса той вижда космоса – всяко създание в благословено единство, което казва: „Благословени да бъдат честта, славата и силата на Онзи, Който седи на престола, и на Агнето до вечни векове.” Неговата любов се привързва към нас и въпреки всичко Той ни е дал своя Син, за да разкрие тази възможност в нас.

Павел обръща внимание на това, когато казва: „Смятам, че страданията на сегашното време не са достойни да се сравняват със славата, която ще се разкрие в нас“.

Каква е тази Божия любов, ако не любовта на бащата и майката, която винаги следва своенравното дете във всичките му скитания - следва го, въпреки че светът го е изоставил и отхвърлил, винаги вярвайки в някакво възможно бъдеще за него, което светът не вижда, и винаги търси, с почти безкрайна любов и копнеж, да направи това възможно за него? Това е, което Бог има предвид, когато казва: „майката може да забрави детето си, но Аз няма да те забравя.“

Колко утешително е да знаем, че той ни гледа сега и винаги без да вижда нашите грехове и хаоса на човешките страсти и егоизма, който царува отвътре. Но вижте, че идеалът му все още е характер, за който ни е създал и който Той винаги се стреми да извади наяве в нас! Ах! Това е любов, защото Бог е любов! Както Исус казва на разтърсваното от бури море, така говори и на блъсканата от страсти душа: „Мълчи, утихни“. Чака само да повдигнем окото на вярата и доверието, когато викаме: „Учителю, не те ли е грижа, че загиваме?“

13. Умилостивението

„Поради това прекланям коленете си пред Бащата на нашия Господ Исус Христос, от когото носи името си семейството на небето и на земята.“

– Павел

Думата „умилостивение“ *означава единение*. **Грехът гонесъл нещастие, а нещастиято неразбиране на Божия характер**. Така хората започнали да мразят Бог, вместо да го обичат; и мразейки Него, единия Отец, хората намразили и човека, своя брат. Така вместо едно семейство с един Баща, хората били отделени от Бог и един от друг и сържани в омраза и егоизъм. Трябва да има умилостивение.

Умилостивение може да бъде направено само чрез Божието разкриване на Неговата любов, въпреки греха и скръбта, така че сърцата на хората да бъдат докоснати с нежност; и избавени от заблудите на Сатана да могат да видят колко напълно погрешно и ужасно са разбирали Божествения и така са презирали Духа на неговата благодат. По този начин те могат да бъдат водени като завръщащи се братя в дома на Отца за блажено единство.

Изкуплението няма за цел да умилостиви Божия гняв, така че хората да се осмелят да дойдат при него, но то разкрива неговата любов, така че те да дойдат при него. Не Христос примирява Бог със света, а Бог в Христос примирява света със себе си. Никъде не се казва, че Бог трябва да бъде примирен с нас. Той казва: „Не те изоставих, но ти ме отхвърли“. И Павел казва: „Умолявам ви от Христова страна, примирете се с Бога.“ Било необходимо да се отговори на въпроса: Как Бог е нашият любящ Баща, когато страдаме толкова много и често пъти несправедливо, и въпреки това нито един глас не нарушава тишината, нито едно докосване на Отец не успокоява скръбта ни? Въпросът трябва да намери отговор и Бог, чрез Христос, нарушава мълчанието и изцелява

болни и възкресява мъртви, и пророкува за времето, когато силата на Сатана ще бъде сломена и всички сълзи ще бъдат изтрети.

Така се разкрива, че нещастieto не е Божия воля и резултат от неговия гняв, но това била дяволската воля, резултат от греха. **Целият живот на Христос, от яслиите във Витлеем до Голготския кръст, бил живот на чиста, непогравена любов.** Но кой бил Христос? Думата означава „помазан“. Той бил Божият помазаник, помазан с Божия Дух да живее Божия живот на земята. Ангелът казва: „Ще го нарекат Емануил, което означава БОГ С НАС.

Ах, да! Имало достатъчно богове, преди Исус да дойде да разкрие на изгубения свят знанието за Отец. Едно време в Египет се казва, че е по-лесно да се намери бог, отколкото човек; толкова многобройни били боговете им. Проблемът е, че никой от тях не бил „нашият Баща“. И никой от тях не бил „с нас“. Всички те били далечни и в мрака и никой от тях не обичал човешката душа. Имало богове на войната и богове на бурята, и богове на похотта, и кражбата, и пиянствата, докато всяка долна и гневна страст на изгубената душа не била обожествявана и почитана, повличайки душата все по-надолу в греха и последващото нещастие. Имало бог в облаците, за да изстрелва стрелите на гневните мълнии; бог в океана, който да хвърля вълните нависоко и да разбива корабите, натоварени с човешки животи; бог в земята, за да я кара да трепери от ужас и да излива лава от планинските върхове, опустошаваща градове в основата си; бог навсякъде за гняв и разрушение; бог навсякъде, чийто гняв трябва да бъде успокоен с някаква кървава жертва; бог навсякъде, но винаги твърде далеч, за да бъде достигнат от молитвите на трептящата вяра, надигаща се от страдащите души.

Но когато Исус дошъл, той бил Бог с нас; С нас в скърбта, защото бил човек на скърби и познавал мъката; С нас в радост, защото и той се веселял на сватбения пир; С нас в детството, защото бил дете и дори плахата молитва на детето може да достигне сърцето му; С нас

В младостта, защото той познава всичките ѝ хлъзгави пътеки, всичките ѝ натрапчиви страхове, които така безшумно заемат мястото на мимолетните призраци на неговите високи идеали и големи нереализирани надежди; С нас в бедност, защото нямало къде да подслони главата си; С нас в работа и умора, защото бил дърводелец и син на дърводелец; С нас в преследване, защото бил воден като агне на клане; С нас в тъжния час на окончателна раздяла с любимите хора, защото не казал ли Той на Йоан, докато бил на кръста: „Ето майка ти“? С нас, когато вярата ни почти се проваля, защото не казал ли и той в мъката на духа си: „Боже мой, Боже мой, защо ме изостави?“ С нас в тъмната долина на смъртта, защото той „по същия начин взе участие в същото; за да може чрез смъртта да унищожи този, който има силата на смъртта, тоест дявола. Ах, да! Той бил „Емануил, което се тълкува като Бог с нас“.

Как лъжите на дявола бягат, когато виждаме Бог, разкрит в Исус Христос! Как отчуждената душа се връща в родния си дом и става едно с Бог! „Да, врабчето е намерило къща и лястовичката – гнездо за себе си, където да сложи малките си, при Твоите олтари, Господи на Силите, Царю мой и Боже мой.“ Колко чудно новороденият Павел проповядва на атинските идолопоклонници истината, че Бог не е далеч от всеки един от нас! Той разказва, че по време на пътуването до Дамаск, светлината блеснала около него и един глас казал: „Савле, Савле, защо ме гониш?“

Проблясъците на същата тази славна истина били дадени на вярващите в цялото минало. Така Енох ходел с Бога. Това научил и Яков в онази нощ във Ветил. Имало ли е някога време, когато Бог *изглеждал* по-далеч от която и да е човешка душа, отколкото от Яков в онази нощ? Изгонен от дома заради собствения и майчиния си грях, уморен скитник в пустошта, не вижда къща, нощта се съгъстява и само камък за възглавница, влажна земя отдолу, и привидно само звездите му били стражи отгоре. Ах! Ако някога е имало време, когато Бог е *изглеждал* далеч, а

сърцето е било самотно и пусто, и бъдещето неизвестно, това е било тогава. Но Бог разкрил дори на грешния Яков истината, че за всяка човешка душа има стълба, която стига до небето, и че по нея Божиите ангели се качват и слизат, и отгоре нашият Отец гледа любящо надолу към своето дете с обещание и благословение. Ние също можем да се събудим от часа на най-дълбоката тъмнина, за да знаем, че „това не е нищо друго освен Божият дом. И това е портата на Рая.

Това видял и Йов, когато сред страданията си, погълнатото имущество, изгубеното здраве, изоставен от приятели и призоваван от жена си да прокълне Бога и да умре, проявил великолепна вяра. Това показва колко близо бил Бог за душата му. Въпреки всичките нещастия на живота, той казва: „Знам, че моят Изкупител е жив и че ще застане в последния ден на земята; и че след като червешите унищожат това тяло, пак в плътта си ще видя Бога.”

Тези хора, като Авраам, видяли прегварително гения на Христос и се зарадвали. По този начин в Христос била разкрита Божията любов, въпреки скръбта, която причинил грехът – любов, която ще се снижи, за да понесе греховете ни и да сподели скърбите ни, за да може да ни доведе при Бог; любов, която дори сега рисува върху най-тъмния буреносен облак дъгата на обещанието и която все пак ще изправи изкривеното и ще изгладни неравните места, така че всяка плът да види неговата слава.

Наистина, „той е нашият мир, който направи и двете едно и събори средната стена на разделение между нас“, така че ние вече не сме „странници и чужденци, а съграждани на светите, и Божие домочадие. Той извършил умилостивението, като ни е помирил с Бога, така че чрез него човек с човек и човек с Бог да бъдат приведени в блажено единство. И не само човек с човек и човек с Бог, но в Божията любов, разкрита в Исус Христос, всички интелигентни, морално отговорни същества намират своята събирателна точка, своята почивка и универсално братство, така „че като се изпълни времето той да може да събере в едно всички неща в Христос, както небесните,

така и земните; в него, в когото също сме получили и наследство.”

Добротата на Бог е тази, която ни води обратно към дома на Отца в покаяние. Тази доброта се разкрива чрез Христос; защото „Бог го въздигна за Княз и Спасител, за да даде покаяние на Израил и опрощение на греховете.”

Теологичният свят се разделя на две големи школи. Първата от тях е представена от така наречената ортодоксалност, а втората от унитаризма. Първата от тези школи винаги говори за смъртта на Христос; втората, за живота му.

Сега е невъзможно да се спираме твърде дълго върху смъртта на Христос; а също и върху споменът за любящия му живот, но тези двете не трябва да се разделят в мисълта ни. Нищо земно не е по-способно да вдъхнови душата и да я издигне към благородно усилие от саможертвената, героична смърт на чисто човешкия герой; **но тази смърт е вдъхновяваща и става героична само когато се приема във връзка с живота** - с обстоятелствата, довели до смъртта. Така че при смъртта на божествения Син на Бога; не е само смъртта, но и животът, защото Павел казва, „Ако, когато бяхме врагове, се помирихме с Бога чрез смъртта на неговия Син, много повече, като се помирихме, ще бъдем спасени чрез неговия живот.“

Смъртта на Христос става значима само когато се разглежда във връзка с неговия живот на саможертва, който е довел до и е причината за смъртта му. По този начин смъртта има силата да разкрие любовта на Бог, така че да ни помири с Него; и през този живот Бог изтъкал в него онази съвършена, неопетнена греха на своята праведност, която чрез вяра първо ни се приписва и след това се изработва в нас, като по този начин покрива и покорява всички наши грехове. Нека тогава винаги да възхваляваме живота и смъртта на Божия Син като надежда на света за спасение. Те били тези, които извършили това изкупление; и няма „друго име под небето, дадено

на човеците, чрез което да се спасим“.

Първата от тези богословски школи, като пренебрегва почти изцяло и не успява да разбере човешкото естество на Христос, винаги възкличава: „*Ecce Deus!*“ (Ето Бог); докато втората, като отрича божествеността на Христос, подхваща вика „*Ecce homo!*“ (Ето човека). На автора му изглежда, че и двете от тях правят сериозна, ако не и фатална грешка.

По отношение на първото бих казал, Бог е любов. Любо-
вта и следователно Бог са най-ярко разкрити в Исус Хри-
стос когато си спомним, че в него, за наше добро, **божест-
веността поела върху себе си човешкото естество, с
цялата му слабост и умора, с всичките му страсти, и
любви, и копнежи, и с всичките му изкушения. Всъщ-
ност само по този начин Христос разкрива Бог и са-
мият той е божествен, защото Бог е любов.**

От друга страна, ако Исус е бил само човешкият, а не божественият Син, как е станало така, че животът му надхвърля толкова много всички останали животи някога живяни в света, извисявайки се над всички хора на своето време и на всички други времена, като единствен център и паметник, на пророчество и история, на надежда и вяра, за минали и бъдещи векове? Ако е бил само човек, как е разкрил нещо повече от човешкото? Как така разкрива Бог, че да върне света обратно при него? Ако е само чо-
век, какво може да направи за човешката раса? Не е ли само колкото да повдигне, може би, вълната на техните стремежи и копнежи малко по-високо, без да увеличи си-
лата им за евентуална реализация? Това било само за да се увеличи тяхното нещастие, поради това, че ще им се присмиват заради невъзможностите им. Само колкото да се задържи над тях ябълката на живота, но винаги извън обсега им. А, не! Това не прилича на Бога. Всяка от тези крайности е фатална.

Трябва просто да повярваме на библейското описание на възплъщението. Не можем да го разберем. Какво все още сме разбрали от мистерията дори на растителния

и животински свят? Тук разумът се проваля и най-явната наука стои като глупава, и все пак в това отношение вярваме и знаем. Защо трябва да се чудим, че божественият живот в Христос и чрез него в нас трябва да бъде тайна; и защо отказвате да повярвате в това, понеже е тайна? Какво означава възплъщение? Означава, че Бог бил в Христос, помирявайки света със себе си; че Исус бил божествен и същевременно човек, съвършен Бог и съвършен човек, Божий Син и Син човешки; така че с божествената ръка да може да хване престола на Безкрайността, докато с човешката обгръща човечеството с всичките му беди и нужди, с всичките му гладове и сърдечна болка, и го обгръща, за да го издигне, да го обедини с Бога, като по този начин направи умилостивението. Това, повтарям, подобно на мистерията на низшия живот, може да е извън нашите разсъждения, но не е неразумно, защото е като Бога; защото това е любов, а „Бог е любов“.

14. Заместническото умилостивение

„Със сигурност той понесе скърбите ни, и с мъките ни се натовари; но ние го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. Но той взе на себе си нашите прегрешения, беше наранен за нашите беззакония; и с неговите рани дойде нашият мир; и с неговите наранявания ние сме излекувани.“

– Исаия 53:4-5

След като прочете последната глава, някоя добросъвестна, но плаха душа може да попита: „Това не е ли отричане на заместващото изкупление?“ Аз отговарям, НЕ; хиляда пъти не. То само повдига и разширява нашата концепция за заместващото изкупление и я привежда в хармония с това, което знаем за Божия характер, както е разкрит в Неговото дело и Неговото слово. Исус продължава да бъде единственият Спасител на света. Както в живота, така и в смъртта, той страдал като заместник, носейки скръбта ни и мъките ни, „страдайки Праведния за неправедните, за да може да ни доведе при Бога“, тоест, за да може да направи умилостивение.

Смъртта на Христос не е резултат от изливане на гнева на Отца; тя била резултат от това, че светът нарушил закона на любовта на Отец. Смъртта му била просто кулминацията на живота му. Във всекидневния си труд на любов той давал живота си, самото си сърце и душа, за да издигне и изкупи човечеството; но сърцата на хората били толкова студени и твърди поради греха, че не го познали. На Голгота той завършил дара, докато светът му се подигравал в подножието на кръста. Той живеел съвършено безкористен живот в един свят на грех и егоизъм; и светът го мразел, защото животът му показвал собствения ни егоизъм и лицемерие. Павел казва, че ако проповядва обрязването, ще избегне преследването, защото тогава съблазънта на кръста ще престане. Така и Исус; ако се бил отклонил наясно или наляво от правата линия на истината, можел да избегне разпятието.

Дяволът и нечестивите хора мразели истината, а не заблудата; въпреки това само истината може да спаси хората. Исус винаги държал това в ума си и постоянно казвал: „Не моята воля, а Твоята да бъде“. **Той винаги е бил лоялен към истината и начинът му на живот довел до смъртта му; кръстът бил в края на алеята на саможертвата. Във всичко това той само понесъл скръбта ни и мъките ни.** Неговият живот и смърт са като тези на пророците преди него и апостолите след него, само че в него е достигнат и осъществен идеалът. Стефан казал на евреите: „Вие, коравовратни и необрязани по сърце и уши, винаги се противите на Светия Дух; както правеха бащите ви, така правите и вие. Кои от пророците не са преследвали вашите бащи? И те убиха онези, които предизвестиха идването на Праведния; на който вие сте сега прегатели и убийци.“ По този начин, както Исус през живота си бил във всичко подобен на своите братя, така и в смъртта си е причислен към верните, които са идвали преди и тези, които трябвало да дойдат след това.

В притчата (Матей 21:33-41) домакинят изпраща на своето лозе слуга след слуга; един те били, друг убили, а друг замервали с камъни. Накрая изпратил собствения си син, и с него постъпили по същия начин като го убили. Докато Исус наблюдавал величината на тяхната минала вина и какво щяла да направи църквата в бъдеще, в страдание на духа той възкликнал: „О, Йерусалиме, Йерусалиме, ти, който убиваш пророците и убиваш с камъни пратените до теб, колко пъти съм искал да събера децата ти заедно, както кокошка събира пиленцата си под крилата си, но вие не искахте!“ Следователно всяка епоха е преследвала своите пророци и апостоли, оставяйки потомството да построи гробовете им и да им отдава почит.

Всички апостоли с изключение на един претърпели мъченичество и традицията казва за него, че е бил избавен по чудо. Когато Павел страдал от преследването и затвора, които предшестваха неговото разпъване, той написал за себе си на братята от Колос: „Аз Павел ви казвам... сега радвайте се в моите страдания за вас и допъл-

нете това, което е заг страданията на Христос в моята плът заради Неговото тяло, което е църквата.” Когато цял да бъде разпънат, той казал: „Сега съм готов да бъда принесен“.

Ах, да! Ние правим голяма грешка, когато разделяме живота и смъртта на Христос или живота и смъртта на християнина, сякаш са две различни неща. Ние губим утехата от факта, че както той бил „направен съвършен чрез страдание“, така и ние, чрез същото страдание, ставаме едно с Него. Тъй като той бил Божията тайна, Бог, изявен в плътта, Павел казва: „Богатството на славата на тази тайна . . . Христос във вас, надеждата на славата. (1 Тимотей 3:16 срв. Колосяни 1:27)

Исус бил невинен. Той страдал само за греховете на другите. Цялата му мъка била поносяна заради *нашите* скърби и това той направил, за да ни доведе при Бога. За разлика от Исус, всички ние сме съгрешили и страдаме за собствените си грехове като носим собствените си мъки; но, освен това и отвъд това, подобно на него, страдаме за греховете и носим скърбите на другите. Не само сме съгрешили, но и против нас се е съгрешавало.

О, уморена, чакаща, измъчена душо, животът ти е бил опетнен, а сърцето ти опустошено от това, за което не си виновна? Нека светлите надежди на жизнерадостна младост засияят и паднат като есенни листа върху ожесточението в твоеото копнеещо и самотно сърце; не е ли било всичко това, защото друг е бил неверен, когато ти му повярва? Съгбата и приятелите изоставиха ли те заради греха на друг? Преследвана ли си и презирана ли си, защото светът мрази това, което Бог и ти обичате? Изкушавана ли си през цялото това време да се усъмниш в справедливостта и любовта на Божествения? Това не е Божията справедливост. Това е несправедливостта на греха, неизбежният резултат от греха на света. Дори Исус, единородният Син на Отца, когато бил в света, претърпял всичко това.

Съмняваш ли се в Божията любов към теб поради това?

Това е като да се съмняваме в Божията любов към неговия Син. По-скоро запомни, че, ако Му се довериш, ти си направена едно с Него, защото „всичко съдейства за доброто на онези, които обичат Бога.” Той бил воден „като агне на клане и като овца пред стригачите си не издавал глас“, така че той не отворил устата си. Помни, че и ти понасяш търпеливо заедно с него като жива жертва, свята и приемлива, част от голямата жертва на света за греха. Помни също, че твоят изпълнен с търпелива любов живот може да достигне до някой друг и да му бъде предаден за изкупление, така че и ти постепенно да можеш да влезеш в неговата радост. Не затуптява ли сълно сърцето ти с нова утеха, надежда и смелост, когато си спомниш това, за да продължиш да посрещаш конфликта на живота?

Но, някой ще каже, ако това е природата на Христовата жертва - жива жертва, както и умираща, защо кръвта е винаги символ на тази жертва? *И защо се казва, че без проливането на кръв няма опрощение?*

А, тук има дълбок смисъл! Това е така, защото Исус бил верен до смърт. При него нямало трепване, нито отклоняване, въпреки че той виждал кръста в края на пътуването. Той казал: „Татко, не моята воля, а Твоята да бъде“. Смъртта му има смисъл само когато е едно цяло с живота му и животът му придобива нова слава, когато го гледаме по този начин, като водещ до смъртта му.

Той изисква от нас да живеем такъв живот. Той казва: „Ако обичате баща или майка, или къщи, или земи, или каквото и да е земно съкровище, дори собствения си живот, повече от мен, вие не сте достойни за мен. Ако друго не успее, но кръста в края на пътя, по който вървим ни отклони, ние не сме негови; и ако не сме негови, няма прошка. Нищо освен кръвта не би могло да означава толкова пълна жертва.

Живота не се дава само в смъртта. Павел бил този, който казва „винаги да носим в тялото смъртта на Господ Исус, за да може и животът на Исус да се яви в тялото ни.” Не може да се прояви по друг начин. Сър-

цето, което се разширява и става нежно чрез страданието, докато, подобно на неговото, поема човечеството с всички негови нужди и всичките му копнежи, давайки безпомощно съчувствие и услужливост на всички - това сърце знае какво е да дава животворната си кръв всеки ден, да умира всеки ден, за да може животът на Христос да се прояви в него. Има моменти, когато се изисква повече смелост и истински героизъм, за да живееш, и то правилно, отколкото да умреш. След като бурята и борбата са приключили, сърцето тупти тихо. Да, Карлайл добре казва: „Братко мой, смелият човек трябва да даде живота си. Дај го, съветвам те; не очакваш ли да продадеш живота си по адекватен начин? „Заплатата“ за всяка благородна работа все още се крие или в рая или никъде.“ Това е ежедневно даване на живот, каквото може да означава само проливането на кръвта на живота. Това е християнството.

И Неговите преживявания не са ли наши? Вижте го на кръщението при Йордан. Духът слиза като гълъб върху него и се чува гласът, който казва: „Това е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.“ Със сигурност, бихме казали, с таква начало на мисията му, пред него има само живот на триумф и радост. Но от там той е воден от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола. Не помним ли радостта от нашето обръщане, когато се посветихме на него и Неговото сладко опрощение дойде в сърцата ни? Духът не слезе ли и не беше ли гласът на Отец чут, може би за първи път, да казва на щастливите ни души: „Това е моят възлюбен син, в когото имам благоволение“? Как почти си представяхме, че борбата е приключила и победата спечелена! Ах! Но не сме ли откривали от тогава твърде често, че житейския път е като пустиня, печална и населена с демони, в която сме се скитали гладни и уморени? Не беше ли в момент, когато силите ни бяха почти изчерпани, и дяволът ни остави на мира заради някакво обещание на писаното слово и мил ангел дойде да ни послужи?

Тогава животът е имал своите обикновени дни на

служба, когато от изгрев до залез сме работили в Неговото лозе. Преживявали сме утринната свежест, обедната жега, и вечерната умора. Имало е нощи на бдение и молитва, прекарани сами на някоя осветена от луната страна на планината. Имало е дни на работа, които изглежда не са донесли никакво възнаграждение; и кой от нас не е плакал и не се е чудил, че от десет излекувани от нашата любов и грижа, цели девет не са се върнали, за да ни отгадат благодарност?

Може би понякога сме чувствали, че и ние нямаме къде да подслоним главата си; но кой от нас не е имал своя „дом във Витания“, където може да си почине за известно време и да намери любящо, благодарно служение, където може да духат ветровете на света отвън, но не ни достигат там? Ние също сме имали времена, когато с него сме се преобразявали на планинския връх на Вярата. За известно време сме се виждали не такива, каквито сме, а каквито сме можели да станем. Светът, със своите бързани, реви, луди амбиции и противоречиви гласове, е бил далеч долу. Някой приятел, който донякъде ни е познавал, може да е бил наблизо, но реално, сме били сами с Исус. Гласът на Отец отново е говорил и ни е завладял, когато са се явили ярки видения и на срещата са дошли личности в прославен образ, за да говорят за бъдещото царство, където ние също ще царуваме с него. Може би не слизаме от този планински връх, за да намерим нашите Гетсимания и Голгота; съмнението, което по време на болка ни кара да кажем: „Боже мой, Боже мой, защо ме изостави? И накрая щастливи, ако най-после е останала непоклатима, триумфалната вяра, сред помраченото слънце и гневните светкавици и разкъсващи скали заявяваме: „Свърши се“, „Отче, в Твоите ръце предавам духа си.“

Не можем ли от неговия живот да научим, че Божията любов е единственото неизменно количество през всички тези страхове и колебания, винаги едно и също, от вечността до вечността? Как да не се радваме на това, че чрез тези преживявания ние можем да бъдем едно с Исус тук и едно с него отвъд? Това е всичко, което Павел видял,

когато казал: „Не само това, но ние се хвалим и в скърби; знаейки, че тази скръб издейства търпение; а търпението, опит; и опита, надежда; а надеждата не посрамява; тъй като любовта към Бога е излята в сърцата ни.“

15. Чудесата и тяхното значение

„Отец обитава в Мен и Той върши делата.“ – Исус

Когато се казва, че при възплъщението Божият Син всъщност е бил Син Човешки, давайки ни не само своите слава и чест, но също и силата си, и вземайки в замяна само нашата бедност и слабост, често се питаме: „Ами чудесата? Не доказват ли те, че Исус е имал в себе си божествената творческа сила, докато е бил тук?“ Отговарям, Не.

1. Защото, ако се докаже това за Исус, то същото ще се отнася и за всичките апостоли. Не са ли и те лекували болните и дори възкресявали мъртвите? Не носели ли хората кърпи, чрез които да се лекуват болестите? Исус не казва ли на своята църква във връзка с делата ѝ, „Делата, които върша няма ли и вие да правите? Да; и по-големи дела от тези ще вършите; защото отивам при моя Отец“?
2. Защото, ако тази божествена сила е била присъща на него, докато е бил тук, значи той не е бил „във всичко уподобен на своите братя“ и не може да бъде „изкушен във всичко като нас“, така че да е „докоснат от чувството за нашите немощи.“
3. Ако той е имал тази сила в себе си, докато е бил тук, защо е прекарвал нощите в търпелива молитва, умолявайки за сила и избавление? Защо, когато е бил изкушен от дявола, вместо да посрещне Сатана с директна сила и да го победи, Той е прибегнал, както и ние трябва да правим, към обещанията на писаното слово, за да накара Сатана да избяга? Защо, когато силите го напускали, било необходимо ангелите да гойдат и да му служат?
4. Защо никога не твърдял, че властта е негова, а вместо това винаги отдавал славата на Всевишния, както на гроба на Лазар, където той казва: „Татко, благодаря ти, че си ме чул. И знаех, че ме

чуваш винаги; но заради народа, който стои там, казах това, за да повярват, че ти си ме пратил”? Защо не казва: „Ако изгонвам бесовете със собствена си сила“, вместо „Ако изгонвам бесовете чрез Божия Дух, тогава Божието царство е дошло при вас“? Защо се казва, че чрез вечния Дух той е принесъл Себе Си?

5. Защо Исус категорично казва: „Аз не мога да направя нищо от Себе Си“, „Отец, който живее в мен той върши делата“?

Всичко това е достатъчно, за да покаже, че, докато е бил тук, Той всъщност е бил слаб и безсилен, като един от нас. Неговият животът не е доказателство за това, което Бог би могъл да направи сам, ако е тук лично със силата Си. Светът няма нужда от нови доказателства за това. Земята, с нейния зелен, гъст килим под краката ни, и вселената от слънца и светове около нас, които са гържани в пространството над главите ни, със сигурност присъстват и те са достатъчно доказателство за това. Животът на Исус е доказателство за това какво Бог може да направи и за това какво е готов да направи, чрез Неговия Дух, работещ в човешката слабост. Той бил Бог, изявен в плът. Забравете това и си представете, че самият Христос е имал присъща сила, докато е бил тук, и вие сте ограбили целия му живот от неговия урок, значение, и полезност за нас.

Светът, изгубен в грех и отделен от Бога, се нуждаел повече от това, за да бъде разкрит Бог и да бъде посочен правилният път към него. Ако Христос е бил слезнал да живее със силата Си, дори само този факт щял да е достатъчен, за бъдем оставени с копнежи, но безсилни, какъвто бил Павел когато казал: „О, нещастен човек! Кой ще ме избави от тялото на тази смърт?“ Хората се нуждаят също така от източника на сила, който би им позволил да вървят по тази магистрала на святостта.

Този източник на сила трябва да бъде разкрит, преди изкуплението да бъде извършено; за да може хората да

бъдат направени едно с Бог и един с друг. Трябва да бъдат способни, въпреки греха и присъщата наследствена слабост поради греха, да вървят по пътя нагоре. И така, „това, което законът не може да направи, тъй като беше слаб чрез плътта, Бог го извърши като изпрати своя собствен Син в подобие на грешна плът и за греха, осъждайки греха в плътта; за да може правдата на закона да се изпълни в нас, които ходим не по плът, а по Дух.“ Законът е слаб и когато осъжда човека, той не може да даде сила на отслабената плът, за да опази човека. Христос разкрива силата на Бог да спазва закона в нас, ако се предадем на контрола на неговия Дух.

Това е смисълът на всяко чудо, и на целия Христов живот на безупречна чистота, което само по себе си било най-голямото от всички чудеса. Исус изпразнил Себе Си, отказвайки се от своята собствена воля, собствен път, собствена сила, собствени думи; и Бог искал в него, действал в него, и говорел чрез него. Толкова интимен бил този съюз, че Исус казал: „Аз и моят Баща сме едно;“ „който е видял мен, видял е Отца.“

Но точно както Бог действал чрез Него, така и Исус очаква да работи чрез нас. Павел казва: „Защото сме в един Дух всички кръстени в едно тяло.“ Кръщението означава смърт и погребение. Когато представим телата си като жива и ежедневно умираща жертва, както прави Исус; когато нашата независима страна умре, така че в цялата църква да има само един ум, една контролираща сила, тогава изкуплението ще бъде пълно, тогава църквата наистина ще бъде в едно тяло – Христос. Тогава Христос ще иска и ще работи в нас, за да действаме според Неговото благоволение, както Отец е в него. Защото, повтарям, тайната на Бог е била явена в Христовата плът, Павел казва, че богатството на славата на тази тайна за вас и мен е: „Христос в нас надеждата на славата“. Тогава няма да е просто Христос в Отец и Отец в Христос, така че те двамата да са едно, но Исус казва: „В онзи ден вие ще познаете, че Аз съм в Моя Отец, и вие в Мен, и

Аз във вас.” Когато Това е вярно, тогава, наистина, изкуплението ще бъде пълно.

Всяко чудо на Христос е доказателство за силата на божествената любов да работи в нас и да ни издигне до Него. Колко често сме гледали на тях просто като проява на физическа сила, дадена, за да накара света да гледа, да се чуди и почти да го принуди да вярва! О, не, не това е смисълът! Ако беше така, защо Исус толкова често, след най-големите си чудеса, казвал на изцеления: „Виж, на никого не казвай“? Защо по-скоро не казва: „Прогласи това надлъж и шир, за да може да рекламирате пред света, че аз съм Месията“?

Факт е, че чудото е отделено от мотивът на любовта, който стои зад това. Чудото, разглеждано просто като чудо – изобщо не е доказателство за месианство. Сатана винаги има своите чудеса, но в тях няма любов и затова няма и духовна сила за добро. С тези чудеса, както по времето на Моисей, той винаги се съпротивлявал на истината. В последните дни той ще действа с цялата сила, и знамения, и лъжливи чудеса, и с цялата измама на неправдата в онези, които загиват. Когато работи по този начин, самият Исус го нарича фалшив Христос (лъжехрист), притежаващ силата да заблуждава всички, освен самите избрани.

Защо Сатана няма власт да измамва избраните? – Защото те са пазени от Божията сила чрез вяра за спасение, тъй като са научили, че Бог е любов и че всяко доказателство за божествената мисия и божествената сила на работника, трябва да е такова чудо, което проявява само силата на любовта. Такива били чудесата на Исус - всички те извършени заради любовта, а не само проява на физическа сила, която цели да спечели популярност или слава. Тези чудеса по-скоро разкривали на света силата на божествената любов - единствената, която може да излекува както душата, така и тялото, и да ни обединява с Бога.

Един ден зад Исус извикал слепец, казвайки: „Сине Да-

видов, смили се над мен!“ Този, който бил видял цялата слава на небето и съзрял дори отвътре красотата на гъгата, която заобикаля трона; Този, който дори тук в света, прокълнат от греха, усещал как чувствителната му душа тръпне от наслада при всеки остатък от пре-дишното величие, извличайки уроци на надежда и радост от гарвана и врабчето и неопетнената чистота на белия лист на лилията, почувствал, че сърцето му е докоснато от най-нежно съчувствие към този човек, затворен във вечен мрак. Укрепен в силата на любовта, чрез вяра, Той докоснал очите му и те били изцелени. След това веднага му наредил да не казва на никого. Той нямал желание за обществено признание. За Любовта било достатъчно да знае, че радостта е била дадена и получена с благодарност.

Един ден при Него довели глух човек, и той го отвел на-страна от множеството. И този, който участвал, когато звездите на зората пеели заедно и всички Божии сино-ве възклицавали от радост; онзи, който бил слушал вели-чествените симфонии на ангелските хорове; онзи, който дори тук се радвал на всеки тон от музиката на природата и всяка нейна песен на възхвала, усетил как душата му потрепва от копнежът на любовта към този мъж, затво-рен в себе си за вечно мълчание. И той го излекувал, за да може да чува и да се присъедини към всеобщия псалом на хваление. Но пак му заръчал да не казва на никого.

Този, който постил четиридесет дни, отказал да от-прати гладното множество, за да не припагнат по пътя. Дори на гроба на Лазар, където се е проявила такава чуд-на сила, не е записано, че по това време хората са били толкова удивени от силата сама по себе си; но че, дока-то Исус плачел, те казвали: „Вижте колко го е обичал!“ Вижте колко е обичан той от Него! Да, това е значение-то на Христовите чудеса. Те разкриват божествената любов, която вълнува със съчувствие към човешките нужди и сърдечни болки и по този начин е сила за нашето изцеление.

"Бог е любов." Чудесата на Исус разкрили любовта;

следователно те разкрили Бог и провъзгласили Исус за Месия, Божият Помазаник. И защо Исус плачел? Той обичал Лазар. Обичал Мария и Марта, които в онзи момент били опечалени. Обичал дома във Витания, където си почивал, когато е уморен, и чийто кръг от любящи сърца сега бил разбит. Но повече от това, за Него тази ситуация била образ на цялата скръб, която смъртта била донесла в света; тъгувал защото това семейство било образ на други семейства; и тази тъжна раздяла с любимия човек, образ на всички подобни тъжни раздели. Сърцето му поело цялото гладно, уморено човечество, чакащо тук в скръб и сълзи изгрева на един по-добър ден.

Ах, тъжна и страдаща душа, отделена от онези, които обичаш; сърцето на сърцата е разкъсано, оголено и кървящо. Мислиш ли, че никое око не вижда скръбта ти, че нито едно сърце не бие, откликвайки на мъката ти? Самото небе е познало скръбта от раздялата със своя Господ и всички перлени портали на тези небесни жилища, така обичащи да отекват с песента на серафимите, били притихнали и обвити в траур. И знаем, че някъде, въпреки това, че сълзите им може да не достигат до тази земя, ангелите все пак плачат за тъгата в часовете ни на раздяла. И не само ангелите, защото в онзи плач на гроба на Лазар, когато Исус плакал за всички нас, **Той разкрил пред нас, че Бог, както Отец така и Синът не се променят, но са същите вчера, днес и завинаги. Те се навеждат, за да се съединят с нас, дори сега, в нашата скръб, за да можем да бъдем издигнати до единство с тях в тяхната радост. Така Исус слязъл, за да победи греха и да извърши умилостивението. Това е любов, защото Бог е любов.**

16. Жертвата на Христос почита Божия закон

„Отвори ми очите, за да виждам прекрасни неща
в твоя закон.” – Псалм 119:18

Сатана винаги е казвал, че Божият закон е произволен и несправедлив, а управлението му - тиранично. По този начин той се стреми да оправдае отделянето си от царството и опита си да издигне собствения си престол над Божиите звезди.

В предишните глави се опитахме да покажем, че независимо от увъртанията на Сатана, законът е божествено откровение на безкрайна, непроменлива любов. Целта ни в тази глава е да покажем как в жертвата на Христос, Божият закон е бил въздигнат и неговата любов разкрита, и все пак нарушителят е бил милостиво помилван, така че да може да стане едно с Бога.

Павел казва: „Тогава унищожаваме ли закона чрез вяра?“ Точно това твърдят много съвременни теолози. Но отговорът на Павел е: „Да не бъде; да, ние установяваме закона” (разбирай, чрез вяра). Как установяваме Божия закон, когато имаме вяра в Христос? Нека зададем друг въпрос, защо Бог не прости на грешника без жертвата на Христос? Дали защото не обича човека достатъчно? А, не! Бог се разкрива чрез Исус Христос. Христос казва, „Аз и моят Отец сме едно.” При разпятието се разкриват, както дълбочините на божествената любов, така и предизвикателния грях на света достигнал кулминацията си. Но дори и там, умирайки на кръста, докато непокаяният свят се присмива в краката му, Исус изразил копнежа на душата си към човека със следните думи: „Отче, прости им; тъй като те не знаят какво правят.

Така се разкрива какво чувства Бог дори към един непокаян свят. Той копнее да му прости. Защо не го прави? Подобен акт би пренебрегнал неговия закон, като това би направило другите да го нарушават немислено. Но нарушението на този закон има като неизбежен резултат

нещастие и смъртта. Прощението, което не може да премахне това, не си струва да бъде притежавано. Прошката, която насочва повече хора към нещастие и смъртта, по-скоро би била проклятие отколкото благословение. Всеки добър баща понякога е изпитвал желание да достави на детето си някакво настоящо удоволствие, но е бил принуден да се въздържа, поради страх от бъдещо страдание.

Павел казва за Христос: „В Когото имаме изкупление чрез неговата кръв, прощението на греховете, според изобилието на Неговата благодат, с която Той изобилства към нас с цялата мъдрост и благоразумие.” Това ясно показва, че Божията любов и благоволение можели да изобилстват към нас по неблагоприятен начин, ако Бог е бил нера разумен; но чрез Исус те били толкова благоразумно изявени, че грешникът може да получи прошка и мир, и все пак да не бъде воден към това да гледа леко на греха. Да, и освен това той може да има прощение и мир, и въпреки това законът да бъде толкова въздигнат и възвеличен, че множествата да бъдат върнати към неговото почитане. Ако губернаторът на даден щат трябва безразборно да опрощава всички престъпления срещу закона, това абсолютно ще премахне всички негови ограничения. Мотивът в ума му може да е любов, но тя ще бъде толкова неразумно и непредпазливо проявена, че ще доведе до анархия и мизерия. Същото е вярно и за Владетеля на вселената. Неговата любов и мъдрост са едно. Властта Му да прощава трябва да бъде упражнявана с такива „мъдрост и благоразумие“, че да води хората към единство и радост, а не към анархия и окаянство, иначе това не е любов.

Когато Форт Съмтър беше обстрелван, ако с болна сантименталност Съединените щати бяха решили да кажат: „Не искаме да нараним тези мъже; ще ги оставим всички на свобода, вместо да ги наказваме и да причиняваме нещастие на семействата им,” нашите закони, нашето правителство щяха да бъдат обезчестени и опозорени. Хората биха казали: „Американците не уважават своите закони; те няма да защитят своето правителство.

Нашето единство щеше да бъде загубено. Други нации биха се намесили, всяка за да плякоса своя дял от нашата територия и резултатът щеше да е несметна мизерия, робство и смърт. Вместо това, ние изпратихме нашите най-благородни синове. Те проляха кръвта на живота си, дадоха себе си и като жива и като мъртва жертва, за да потушат бунта. Когато той беше потушен и отцепниците се предадоха, тогава ние проявихме склонност към помилване. Помилвахме всеки, който остави оръжието си. Дори на водачите на бунта им беше простено. Това можехме да направим сега и никои нямаше да каже, че не спазваме законите си. Това бихме могли да направим сега, и то без да го даваме назаем с цената на още окаянство.²

Грехът е отцепване от правителството на Бога. Сатана се отделил и се опитал да издигне трона си над този на Бога. Грешници са тези, които са се присъединили към силите на Сатана при отцепването. Бог, с безкрайна любов, изпраща своя собствен и единствен Син да потуши бунта. Той не може да прости на онези, които все още се бунтуват, защото това би оправдало бунта и би опозорило закона и така би увековечило и умножило окаянството. Но чрез Исус този бунт най-накрая трябва да бъде напълно потушен. „Потомството на жената ще смаже главата на змията.“ Над всеки хълм на земята и небето, тук за кратко се развя черното знаме на човека на греха, а там завинаги ще се носи бялото знамение на Княза на мира.

Всеки, който сложи оръжие и предаде своята противопоставяща се воля на Бога, има обещанието за прошка. Това прощение Бог може да даде, без да опозори Своя закон. Да, нещо повече, минаването през таква прощение ще разкрие милостта и любовта на Божия закон и управление – любов, която заповядва само правилния път - да

2 Идеята за тази илюстрация е взета от „Планът за спасение“ на Уокър . [Проблемна илюстрация, сравняваща Северната армия на Съединените щати с жертвеното дело на Христос. Друга илюстрация би била много по-добра. Исус никога не е носел оръжие. редактор]

не бъдем произволни и доминиращи, а хората да бъдат щастливи. Това е любов, която, когато хората се покаят за греха си и обърнат сърцата си към нарушеният закон, винаги е готова да прости миналото и да даде власт за бъдещо подчинение. Ето защо Бог може да бъде справедлив и непроменим оправдател на тези, които вярват в Исус. Ето защо вярата в Исус издига Божия закон до най-високите небеса и го установява завинаги.

Кръстът на Голгота е най-голямата демонстрация към цялата вселена от интелигентни същества, която някога е била или може да бъде дадена, че Божият закон е вечен и универсален и въпреки това, Божията любов е безкрайна. Тя се протяга надолу с нежен, бащински копнеж, за да повдигне и най-долния грешник. **Всъщност неговата любов е неговият закон, а законът е неизменен, защото любовта му е от века и до века. Когато хората видят това, те са подтикнати да се покаят за минали прегрешения и да се молят за сила за бъдещо послушание. По този начин Христос е въздигнат като Княз и Спасител, за да даде покаяние на Израил и опрощение на греховете. Така е направено умилюстивението и непокорните хора са водени обратно към единство с Бог и един с друг.**

Животът и смъртта на Исус – те стоят и ще продължат да стоят през вечните векове като неоспорим аргумент за всички интелигентни същества относно Божията неизразима любов, която първо намерила израз в закона, а след това, когато хората нарушили този закон, била по-пълно разкрита чрез Христос; божествен аргумент, на който не може да се противоречи и който даказва, че –

1. Ако хората страдат, може да не е защото са виновни лично, а поради греховете на други. Исус също страдал, праведният за неправедните.
2. Ние страдаме не защото Бог ни е ядосан или ни мрази; тъй като той обичал Исус, Своя единороден Син, но Исус страдал повече от всички нас.
3. Цялото нещастие на света е резултат от негово-

то нарушаване на Божия закон на любовта, спазването на който е единственият възможен начин, по който разумните същества могат да бъдат щастливи. Следователно мизерията не само не е доказателство, че Отец ни е забравил и ни мрази, но тя е пряко, неопровержимо доказателство за тази бащинска, загрижена любов, която в закона казва: „Не бива, сине мой, не бива“.

4. Единственият изход от тази яма на мрака, в която сме паднали, е да се покаем за греха и да предадем сърцата си, за да спазваме божествения закон. Тогава можем да бъдем простени без Бог да пренебрегва този закон и тогава Той може да ни даде сила, както направил с Исус, за да осъдим греха в плътта и той, чрез Духа Си, да може да изпълни правдата на закона в нас.
5. Когато това стане, не трябва да търсим свобода от скръбта в този свят, защото в него ще носим греховете и скърбите на другите; но можем да търсим това, което остава за Божия народ - великата вечност, където всички грешки на земята ще бъдат поправени и където това, което е тъмно тук, ще бъде светло на небето. С Йов казваме: „Знам, че моят изкупител живее” и с Давид, „Ще бъда доволен, когато се събудя с твоето подобие.” С цялото безбройно множество ние ще бъдем считани за пришълци и странници тук, търсейки града, който има основи, чийто строител и създател е Бог.
6. Вместо скръбта да бъде доказателство за Божия гняв, той, в своята безкрайна мъдрост и любов, я използва като средство за дисциплина и развитие, което ще ни приготви по-добре за Неговите радости. Всъщност, ние имаме Неговото обещание, че всичко ще съдейства за наше добро, ако Го обичаме. Дори Исус бил усъвършенстван чрез страдание, преди да стане Капитан на нашето спасение и трябва ли да се оплакваме, ако от нас се изисква да

следваме нашия водач до съвършенство и радост, по същия път, по който той е вървял?

7. Целите живот и смърт на Христос са доказателство и демонстрация за възможността човешката слабост да улови божествената сила чрез вяра, така че да живее в този свят праведен живот и да умре с триумфираща смърт.

Всички тези уроци трябва един ден да бъдат научени от изгубения свят, преди да може да бъде изкупен. Исус е представял тези уроци и е учел всички и Той е Изкупителят. В неговите живот и смърт е разгледан целият проблем с болката и всеки въпрос намира отговор в хармония с Бог, който е любов.

Това бил проблемът на всички проблеми. Всяка философия се е занимавала с това напразно. Епикурейството, отричайки възможността за бъдещ живот, потопило хората още повече в лудата нагпревара за удоволствия тук и така умножило тяхното нещастие и превърнало всяка скръб в несметно зло, което скрilo от хората лицето на един любящ Баща. Стоицизмът се стреми да направи човека безчувствен към страданието и по този начин безразличен към скърбите на другите. Буда се отказал от проблема. Той казал, че да съществуващ означава да страдаш, и единственото останало е нирваната на нищото. Дори отговорите, които гали утешителите на Йов на всички тези въпроси са грешни; и жената на Йов го помолила поради скръбта му да прокълне Бога и да умре.

Това бил пътят на света – заради страданието всички хора започнали да мразят Бога и така непрекъснато затъвали в повече грях и в повече страдания, докато цялото знание за Бог, който е любов, било изгубено. Но след като хората на мъдростта не познали Бога, Той благоволил, чрез Исус, да разкрие Себе Си и да реши всички тези проблеми. Единствената причина Йов да не последва тълпата в проклятие и смърт била, че чрез вяра той се бил хванал за обещанието и факта за определен Спасител, и чрез него за едно бъдеще, когато щял да „види Бога“ и да

разбере всички Негови провидения тук. И какво ни остава? Да бъдем търпеливи, да и радостни, за да понесем цялата скръб, която идва, и така да допълним страданията на Христос заради Неговото тяло, което е църквата?

Защо трябва да се радваме в скръб? Ако сме в затвора, Любовта държи ключовете и ние, като Павел, не сме затворници на Кесаря, а затворници на Господа. Нашето собствено добро и благо на неговата кауза са едно и когато е за това добро, той ще ни освободи, както направил с Петър.

Никаква скръб не може да ни достигне, докато неговата любов не я е превърнала в благословение. Така ставаме по-нежни, по-добри, нашите способности да съчувстваме се разширяват и ние се издигаме все повече в атмосферата на божествената любов, докато умилостивението се изпълни, и станем едно със страдащото човечество и в същото време едно с Отца и със Сина.

17. Божието отношение към нечестивите

„Който вярва в Сина, има вечен живот.“ – Йоан 3:36

„Душата, която съгреша ще умре.“ – Езекиил 18:20

„Там няма да има повече смърт.“ – Откровение 21:4

След като изследвахме Божията любов както е разкрита в неговото дело и в неговия закон и в изкуплението, чрез което хората са спасени от крайните резултати от нарушаването на този закон, сега ще помислим за тази любов, разкрита в Божиите отношения с онези, които упорстват в греха.

Видяхме, че всяко нещастие е резултат от греха, а грехът е нарушение на Божия закон. Следователно Божият закон е просто пътят към щастие и радостта. Това е пътят, по който вървят изкупените, когато се завръщат и идват в Сион, с песни и вечна радост. Може да се попита: Ако Бог е любов, защо съществува грехът? Защо въобще му е било позволено да съществува? Защо му е позволено да продължи да съществува през тези дълги, изтощителни векове? И кога и как, ако въобще някога, грехът ще бъде доведен до окончателния си край и ще бъде въведено вечното и всеобщо царуване на правдата и мира?

Ние вярваме, че на всички тези въпроси може да се отговори разумно, логично и последователно и то в хармония с характера на Бог, който е любов и само любов. Напълно добре знаем, че съвременната теология не може да се справи с тези въпроси задоволително, но вярваме, че теологията на Библията може.

За да бъде човекът нещо различно от обикновен робот, машина, проявяваща Божия ум, и за да бъде отделна личност, способна да живее, мисли и действа самостоятелно и по този начин да почита Бога, като му връща любов за любов и възхвалява неговата доброта, е било необходи-

мо той да бъде свободен. Но да направиш човека свободен означава да поемеш риска да се появи грях. С други думи, за да може човек да бъде направен способен да е праведен, е било необходимо да му се даде възможност да бъде нечестив. Бог не е направил човека нечестив; нито пък в най-пълния смисъл го е направил праведен. Той просто го е сътворил да бъде способен и на двете; способен на едното, за да бъде способен и на другото. Бог не може произволно да даде характер, нито добър, нито лош; защото по този начин би бил виновен, че не е дал на всички хора праведност и радост като нейно следствие.

Има разлика между невинност и характер, добър или лош. Невинността е, в известен смисъл, липса на характер. Ако имам празна книга, чиито страници са бели и чисти, то за нея не може да се каже нито добро, нито лошо. Тя е просто неутрална, освен ако изказът не се отнася изключително за механичната ѝ изработка. Докато пиша в нея ден след ден, тя придобива характер и става добра или лоша, според написаните от мен добри или лоши неща.

И така, Бог направил човека невинен, чист и свободен да избира, и го поставил в благоприятни условия за придобаване на праведен характер. По този начин той създал всички интелигентни и морално отговорни същества в своята вселена. Някои от тях избрали злото вместо доброто и това обяснява съществуването на грях и нещастие. Бог не е направил грях или нещастие. Не е било абсолютно необходимо да има грях и нещастие; но е било абсолютна необходимост човекът да бъде направен способен на това, в противен случай той не би могъл да бъде способен да е праведен и радостен.

Никой не може да отрече, че Бог е поел риск с греха, защото това би означавало да отречем съществуването на греха. Ето защо той поел този риск - той бил необходим за да се даде възможност за праведност и радост. Но вечният грях би бил вечно осуетяване на Божиите планове за вселената, където всяко създание трябва да се радва на Неговата любов и да Му отвърща с хвала и благодарност. Затова макар Бог да се е изложил на риск от

грях, той не се е изложил на риск от вечен грях.

За да се избегне вечният грях, на човека било дадено условно съществуване и достъп до гървото на живота, което увековечава това съществуване. Затова когато човекът съгрешил, за да не би да протегне ръката си и да вземе и да яде от гървото на живота, и да живее вечно като безсмъртен грешник, Господ го изгонил от градината и поставил ангел да пази пътя към гървото на живота.

Погледнете света такъв, какъвто е, изпълнен с тъга и страдание. Всеки град има свой лагер от „ниски зелени палатки“, където е мълчаливото мнозинство. Всяка могила крие някакво съкровище на сърцето. Всяко огнище има своя свободен стол, всяко сърце своята призрачна стая, където пада тихата лунна светлина на съжаляващата памет. Всяка душа познава собствената си горчивина и напразно си въобразява, че другите вървят в слънчевата светлина, докато нейният път е само в сенките.

Ако завесата може да се вдигне, всички ние ще видим хората сърце срещу сърце, както са сега очи срещу очи - какви ужасяващи разкрития на неизвестно нещастие ще се явят! Колко много усмихнати лица, само се стремят, чрез умножаване на усмивките, да скрият сърцето, което кърви! Ако цялата мизерия и страдание само на един град се резкрие пред очите ни, ще останем смаяни от ужас; а светът е съставен от много такива градове. Запитайте се дали Бог ще бъде добър, ще бъде ли любов, ако подпечата всичко това с безсмъртие? Отговорът е, не! Категорично не! Дали щеше да е добър или мъдър да поеме такъв риск от вечно съществуване на страданието? Отново отговорът е, не. Но Бог е добър; той е любов. Затова той не е поел подобни рискове; но той така е основал безсмъртието върху подчинението на неговия божествен закон, че ако някога дойдат грях и нещастие, те да живеят само няколко кратки години, докато правдата и радостта са вечни.

Грехът е причината за всички нещастия. Вечният грях би бил вечно нещастие. Вечен, безнадежден грях би бил

вечна, безнадеждна мизерия. Вечното съществуване на грешника би било неговото вечно съзнателно страдание. Единственото спасение от това е в предположението на универсализма, но то не е просто предположение, а пряко противоречие, както на Библията, така и на всичко, което знаем за природата на греха.

Знаем, че природата на греха е да закоравява сърцето срещу доброто влияние. Колкото по-дълго човек упорства в това, толкова по-сигурно е, че то ще бъде продължено. Не са необходими вдъхновени думи, за да се разкрие на философския човек факта, че за всеки упорит грешник идва край на благодатното време – момент, когато грехът толкова е закоравил сърцето му срещу влиянията на доброто и така е засилил влечението му към злото, че с абсолютна сигурност той никога няма да се обърне от грях към праведност. Вечното съзнателно съществуване на такъв човек би било вечна, съзнателна, безнадеждна мизерия, слизаща непрекъснато в по-дълбоките предели на мрак и отчаяние. Добре ли е Бог да продължи такова съществуване завинаги? Дори в условията на смесено добро и зло тук, кой разумен човек би избрал цяла вечност, ако имаше такава възможност? Има истина в старата легенда за ябълката на живота, толкова красиво изкована в поетични стихове от Оуен Мередит (лорд Литълън).

На цар Соломон е донесена ябълка от дървото на живота, от което ако яде, ще живее вечно. Той философства върху живота и неуспеха да получи задоволство от него и заключава, че не желае да яде ябълката; но сметнал, че познава една от любимите си, леки съпруги или наложници, за които това щяло да бъде голямо благо. Със сигурност за нея животът е радост и тя ще пожелае да го увековечи. Той ѝ дал ябълката; но тя също започнала да философства, давайки си причини да не желае да я яде. Отнесла ябълката на друг човек, и така тя преминала всички степени на обществото, от най-високата до най-ниската, и накрая се върнала при царя, за да бъде съхранявана в сребърна урна, тъй като никой не искал да яде от нея.

Дори и тук, причиненото от греха нещастие, е тол-

кова голямо, че всеки разумен човек би се поколебал да реши, че вечността на този вид съществуване е по-скоро благословение, отколкото проклятие. Но тук остава надеждата за нещо по-добро, което предстои. Ако всички останали надежди са изчезнали, за най-отчаяната душа, която не знае нищо за утехата на Божията любов, остава надеждата за смъртта - мисълта че „пристъпа на треската“ скоро ще премине. Отнемете дори тази надежда и оставете душата абсолютно и безнадеждно в безсмъртно отчаяние, без дори да говорим за някакъв буквален огън — може ли Бог, който е любов, да даде такава съществуване дори на едно-единствено същество, което е създал? Отговорът трябва да бъде, не.

Да предположим, че той трябва да пресели грешника в следващия свят, възстановен до неговата едемска красота, или в самото небе. Грехът е донесъл цялото нещастие в света; и скоро би направил още един свят толкова нещастен като този. Да предположим, че грешните души трябва да бъдат разделени и само няколко грешници да бъдат поставени в свят, където всички са праведни. Това би било най-лошото наказание от всички. Грешникът носи пъкля със себе си, в собственото си сърце, и неговите огънове ще горят още повече в чистия въздух на небето. Представете си мъж с изгарящ апетит за алкохолно питие, който се разхожда по златните улици на новия Йерусалим, където търси място да задоволи жаждата си, но не го намира; или жена, чието главно удоволствие тук е било да клюкарства за грешките на съседите си, откриваща, че това забавление я лишава от небето, поради липсата на материал за слухове. Такива хора биха искали да емигрират. Да предположим, че ги поставите там, където всички са нечестиви и само нечестиви; там ще царува нещастие.

Сега видяхме, че Бог не може произволно да направи грешната душа праведна, защото праведността предполага свобода на избор и доброволно действие. Видяхме също, че упоритият човек няма да се подчини на Бог, за да бъде направен праведен по собствената си свободна

Воля, тъй като грехът непрекъснато закоравява сърцето му. Видяхме, че една вечност от този вид живот би била проклятие, а не благословение; и в среда, където всички са зли освен един, такъв би бил напълно нещастен.

Кое е единственото нещо, което безкрайната и всемогъща Любов може да направи, за да се справи с такъв човек и пак да е върна на себе си? Тя може да отнеме съществуването, което му е дала, тъй като той не е успял да достигне целта на това съществуване, за да запълни мястото, за което е създаден. Това е справедливост, това е любов и това ще направи Бог; защото той казва: „Още малко и нечестивите няма да ги има; да, ще обмислиш старателно мястото му и няма да се намери“. „Те ще бъдат като че не са били.“

Това е не само най-доброто, но и най-любящото нещо, което може да бъде направено на самия грешник. Но когато вземем предвид и интересите на праведните, любовта му е по-очевидна, защото от самата природа на греха и човека като социално същество, видяхме, че трябва да носим последици от скърбите и греховете един на друг. Това трябва да продължава толкова дълго, колкото и грехът. Но Исус страдал, справедливият за несправедливите, *за да може да доведе нас, неправедните, при Бога*. Няма да се оплакваме, а по-скоро ще се радваме да участваме в това страдание, за тази цел; но когато дойде времето, когато последният упорит грешник е толкова закоравял че няма да бъде докоснат от тази страдаща любов и върнат при Бога, защо трябва да страдаме повече? Това би било безнадежно. Бог е любов и той няма да направи така, че децата му да страдат по този начин.

Исус ни позволява да страдаме тук с него, както страдал той, и със същата цел, за да можем и ние като него да станем съвършени чрез страдание докато водим други при него; но когато бъдем усъвършенствани и всички други, които могат да бъдат доведени до Него чрез нашата страдаща любов, са дошли, така че тези, които остават, са само безполезна и безнадежна плява, тогава „Човешкият Син ще изпрати своите ангели и те ще се съберат

вн от неговото царство всички, които съблазняват, и онези, които вършат беззаконие. . . Тогава праведните ще заблестят като слънцето в царството на техния Баща.” „Каква е съдбата на житото? Господ казва.” „Бог ще събере житото в житницата Си, но плявата ще изгори в неугасим огън.“ Павел казва на верните: „Всичко е ваше, . . . било то светът, или животът, смъртта, настоящите неща, или нещата, които ще дойдат; всички са ваши, а вие сте Христови; и Христос е Божий.”

Ние, като Давид, понякога сме били изкушавани да се тревожим поради привидното благополучие на нечестивите тук, но всичко е наше. Нечестивите може да задържат нашето наследство за известно време, оставяйки ни като пришълци и странници тук. Трябва ли да се оплакваме, когато сам Исус казва за себе си: „Лисиците имат леговища и небесните птици гнезда, но Човешкият Син няма къде да подслони главата си”? Не, не трябва да се оплакваме, по-скоро нека гледаме с радостно очакване към времето, когато царствата на този свят ще станат царства на нашия Господ и на неговия Христос; защото когато са негови, те са и наши; защото той е наш, и ние сме негови. „И царството и господството, и величието на царствата под цялото небе ще бъдат дадени на народа на светиите на Всевишния, чието царство е вечно царство, и всички владения ще му служат и ще му се подчиняват.

Любовта е имала предвид това от самото начало, когато е създала света за своя слава и удоволствие и за радост на децата си. Въпреки греха и скръбта, Любовта винаги се е протягала напред към великото му осъществяване и идването на царството. Исус учи учениците си да се молят с тази молитва: „Отче наш, който си на небесата, да се свети Твоето име. Да дойде твоето царство.” Тази молитва е била отправяна искрено и честно от очакващата, плачеща църква през всичките тези векове. Издигала се е от подземията, от планинските пещери и от огнената погребална клада на мъченика. И ще бъде даден отговор. Любовта търпи и не иска някой да загине, но всички да дойдат до покаяние. „Заклевам се в живота

си, казва Господ Бог, нямам удоволствие в смъртта на нечестивите; но нека нечестивият се обърне от пътя си и да живее; обърнете се от вашите зли пътища; защо да умрете?“

И все пак плявата трябва да бъде унищожена и царството върнато на верните. Ето защо Бог унищожава нечестивите. Той е любов и е най-добре за всички нечестивите да бъдат унищожени. Тогава царството ще бъде възстановено на праведните и „всяко същество, което съществува на небето, и на земята, и под земята, и онези, които са в морето, и всичко, което е в тях, „ще се чуе да казват: Благословение, чест и слава, и сила да бъде на този, който седи на престола, и на Агнето завинаги.“ Целта на любовта най-накрая ще бъде постигната и нейните постоянни проявления ще донесат всеобщо признание и непрекъснато, неограничено връщане на любовта.

18. Защо на грехът е било разрешено да съществува толкова дълго?

„Любовта дълго търпи и е милостива.“
– 1 Коринтяни 13:4

„Господ . . . е дълготърпелив към нас, като не желае
някой да загине.“ – 2 Петрово 3:9

Съществуването на грях и произтичащото от него нещастие ни най-малко не се противопоставя на идеята, че Бог е любов и само любов. Възможността за съществуване на грях е била необходимост за реализацията на любовта. Всеки родител, който довежда дете в света, за да задоволява вложеният от Бога бащински инстинкт на любов, поема същия риск. Детето може да бъде благословение или проклятие за своя вид; въпреки това, рискът трябва да бъде поет или самото съществуване на расата трябва да бъде прекратено и не само Божията любов, но и цялата бащинска любов да бъде лишена от своята реализация.

Видяхме как Бог ще доведе греха до неговия край, така че всяко създание на небето и на земята най-накрая да излива своята благодарствена хвала за съществуването, което, като свършена радост, ще бъде най-високата възможна реализация на любовта. Това ще бъде постигнато чрез проявяване на любовта му така, че да спечели всичко, което може да се спечели за святост и щастие. Тогава изкупеният свят ще бъде населен с тях, а всички останали ще бъдат като че ли не са били. Това е най-доброто, което безкрайната Любов може да направи за всички свои създания; най-доброто както за спасените, така и за изгубените.

Въпреки това, остава все още въпросът: Защо е позволено грехът да продължава толкова дълго? Защо изтощените векове е трябвало да се влачат толкова бавно, натоварени със своята тежест и горко? Защо Любовта не е донесла окончателния триумф преди това, освобож-

давайки децата си от нищета и болка? Със сигурност Бог знаел кой ще бъде непоправимо грешен; защо не е унищожил Сатана и неговите ангели в самото начало, а ги е оставил да изкушават човешката раса? Защо, когато Адам и Ева съгрешили, той не ги унищожил и не създал други двама души на този свят, а е оставил проклятието на греха да продължи така, докато самият свят не бъде разрушен и всеки хълм и долина не бъдат изцапани с кръв и напоени със сълзи?

Трябва да си спомним, че конфликтът между доброто и злото не е ограничен до този свят. Това е универсален конфликт. И защо? Просто защото, както Бог направил човека свободен, и по този начин го изложил на риск от грях, по същата причина той направил и ангелите и съществата от всички светове свободни и морално отговорни. Всъщност те не биха могли да бъдат морално отговорни, ако не били свободни. Така *рискът* от грях бил универсален риск. Не казвам, че самият грях е универсален; не вярвам в това; но конфликтът между греха и правдата е универсален.

Част от ангелите съгрешили, и те, със своя княз, самият Сатана, събират и ръководят силите на злото оттогава. Част от ангелите не съгрешили и те, заедно с княз Емануил, Капитанът на нашето спасение, били същите, които присъствали в небето, когато Михаил воювал срещу Сатана. Няма нито едно интелигентно, морално отговорно същество сред всичките неизброими милиони, които обитават безбройните светове, което да не се интересува от този конфликт и поне в известен смисъл да няма участие в него. Всички били свободни и поставени на изпит, както хората и ангелите. Някой ден конфликтът ще приключи и победата ще бъде спечелена за истината и правото; тогава изпитателният период за всички ще приключи и безсмъртието на всички победители ще бъде потвърдено.

Ние не знаем колко от тези светове са били недокознати от греха. Може да се окаже, че падналите ангели и човекът са единствените във война с Бога. Но знаем,

че нашият Бог е Бог на Силите. Когато конфликтът се засилва около нас и ние виждаме грях отвсякъде, понякога си мислим, че истински праведните намаляват по земята. Тогава, както Илия, започваме да се боим, че сме сами и че всички останали са преклонили колене пред Ваал. В такива моменти трябва само да погледнем нагоре с очите на вървата, за да знаем, че сме част от могъщото мнозинство и че нашият командир стои начело на своите войнства и води към победа.

Но какво общо има всичко това с продължаването на греха? Ние отговаряме: много; всъщност всичко. Бог не прави нищо произволно. Той е създал всички ни свободни да избираме между доброто и злото. Никога няма да наруши свободата на някое от своите създания. Целият конфликт е между истината и заблудата, между правото и грешното, и затова битката трябва да се води до пълно заключение пред очите на всички. Това заключение зависи от силата на истината и правото да победят най-накрая на справедливо поле, в умовете на свободните, интелигентни същества.

Бог е поставен на изпит. Сатана го е обвинил, че е суров и несправедлив; той казва, че неговите закони са произволни и строги. На вселената от интелигентни същества Бог казва: „Вие сте Мои свидетели, казва Господ, че Аз съм Бог“ – тоест, че съм добър, че моите закони и отношения с моите създания са тези на любовта; накратко, че Бог е любов.

Но всичко това отнема известно време. Да предположим, че Бог бил заличил Сатана и неговите ангели от съществуването им, когато са съгрешили за първи път. Единствената му цел в извършването на това би била да сложи край на греха и нещастieto точно там. Щял ли е да постигне тази цел?

Сатана бил почитан ангел в небето, един от водачите на небесните множества. Те не били виждали ужасната природа на греха. Всъщност те наистина не били виждали Сатана да върши голямо зло. Той просто обвинявал Бог

и казал, че е произволен и суров. Точно това обвинение изправило Бог на изпит пред свободните умове на неговите създания. Вярно ли е или не? Ако Бог бил заличил множеството на злото, преди да му бъде позволено да се развие и разкрие истинската си същност, нямало ли тези, които останали, да кажат, че обвиненията на Сатана са справедливи и че Бог със самото това действие се е доказал като виновен? Но това не би сложило край на греха, а по-скоро би го увековечил и умножил. По този начин самата цел на Бог в това би била провалена. Бог е твърде мъдър за да постъпи така.

Така че грехът трябва да бъде оставен да се развива, докато всички Божии свободни, интелигентни създания не видят, че той е нещастие и че праведността е радост; и това е самата причина възлюбеният Бог да каже: „Ти ще...“ и „Ти няма да...“. Тук няма нищо произволно. Бог е оправдан. Неговото удоволствие и слава са най-голямата възможна радост за всичките му създания. Успешно извършен и поддържан грехът означава сваляне на Божието правителство, детронизирането на самия Бог и унищожаването на Неговото удоволствие и слава; следователно грехът е нещастие, а не радост. Всеобщият и вечен грях би бил всеобщо и вечно нещастие. Така Бог е оправдан, а Сатана е осъден.

Когато грехът се развие така че да стане видим, Бог може да сложи край и да унищожи невъзвратимо грешните и всяко създание в неговата вселена ще се обедини с него в тази присъда и ще го обяви за справедлив. Ето защо праведните участват с него в съда. Така на целия конфликт ще бъде сложен край и победата ще бъде окончателна, така че „неволята да не се надигне втори път“.

Всичко това ще бъде направено докато същевременно свободата на всеки отделен ум бъде запазена. И когато най-накрая изкупените запечат своята непрестанна и универсална песен на възхвала и преклонение, тя ще дойде от души, които са свободни от греха и въпреки това запазват пълната сила да грешат – отделни, съзнателни, интелигентни същества, които никога няма да съгрешат,

просто защото са се научили да обичат правдата и да мразят злото. Така те ще бъдат същества, способни да оценяват Бог, който е любов, и в замяна ще му отдават същото. Това била целта на Бог при създаването на световите, и Сатана и грехът няма да я провалят, нито ще ограбят съществата от жадуваната от тях любов. Пред лицето на окончателната присъда, ще се излее удивителна прослава от все още свободните умове и сърца на всички интелигентни същества: „Велики и чудни са твоите дела, Господи Боже Всемогъщи; праведни и истинни са твоите пътища, Царю на светиите.” Достоен е Господ, който е създал всичко, достоен е Агнецът, който бе заклан, да получи сила, богатство, мъдрост, чест, слава и благословения.

Сатана не само ще се окаже неспособен да провали Божия план, но дори няма да го отложи с година или ден. Когато човекът съгрешил, Бог му казал по същество: „Ще преумножа твоето потомство.” Защо направил това? Ако човек не бил съгрешил, за определено време Господ щял да насели света с праведни същества, които са преминали изпитателния си период и са утвърдени в своята безсмъртна личност. Когато човек съгрешил, той много умножил потомството, така че от множествата, които щели да се родят и умрат, той, чрез Христа, да събере същото това число, което щяло да „му се счете за едно поколение.”

Той знае деня и часа и когато в пълнотата на времето, всички неща ще бъдат събрани в Христос и Божият първоначален план и цел ще бъдат завършени. Тогава вселената ще разбере, че ако Сатана е „могъщ“, Бог е всемогъщ и че никаква сила не може да забави плановете му.

Нашите малки животи се изживяват тук долу в голямата на изпитанието и тъмнината и времето ни изглежда дълго; но какво са шест хиляди години в сравнение с вечността? Господ казва: „Защото както за миг съм те изоставил,” – очевидно, в сравнение с бъдещото състояние на изкупените – „но с голяма милост ще те събера. В лек гняв скрих лицето си от теб за миг; но с вечна любов

ще ти покажа милост, казва Господ твоят Изкупител.”

Когато са прекарани няколко милиона години в пълната радост на изкупените, предишните неща няма да се помнят, нито ще идват на ум. Не че ще има произволна загуба на памет, тъй като това би включвало загуба на самоличност; но никаква сянка от минала тъга няма да почива нито за миг върху душата. Ако изкупените, които са живели дълго на височината на Беула, хвърлят поглед назад, ще виждат от хълм до хълм от възстановения рай до изгубения. Щом долината на греха и страданието са малкият момент на неговия гняв (ако изобщо се мисли за него), това само ще увеличава нашата радост, а по този начин и любовта ни към него с чудесното откровение, чрез изкуплението, на великия факт, че Бог е любов.

19. Ще има ли полза?

„Времето за сеене е наше, а Бог единствен вижда
края на това, което е посято;
Отвъд слабия ни поглед е скритото у Него време за
жътва.“ – Уитиър

Видяхме защо грехът съществува и защо е било позволено да съществува толкова дълго. Чрез тайната на Бога се обяснява тайната на беззаконието. Лъвът от племето на Юга се смята за достоен да отвори книгата и развърже нейните печати. Видяхме също как на греха ще бъде сложен край, и Божията слава ще се разкрие, така че всяка плът да я види заедно. Остава още един въпрос по тази точка: Ще има ли някаква полза за Бог и неговите създания в резултат на греха и изкуплението? Когато изкуплението приключи, ще бъдат ли светът и вселената точно там, където сяха да бъдат, ако грехът никога не съществуваше? Или ще има по-съвършена безопасност срещу греха в бъдеще, по-високо, по-дълбоко и по-широко познание за Божията любов, и по този начин по-голяма радост и по-голям мир, отколкото иначе биха били възможни?³

3 Когато говорим за определено нещо като възможно и за друго като невъзможно за Бога, ние искаме да бъдем разбирани в смисъл, че това е невъзможно за Него само доколкото се отнася за нашето човешко разбиране за Него, т.е. за човешкия ум е немислимо това да е възможно. В един смисъл нищо не е невъзможно за Бог, но в друг смисъл това не е вярно, тъй като Бог работи чрез своите закони и той е избрал да се ограничи от тези закони. Той желае всички хора да бъдат спасени, но така е изградил вселената, че свободният избор на доброто е необходим за спасението; следователно той не може да принуди хората да бъдат добри. Той не може да спаси хората против волята им, нито може произволно да я контролира. Не сме напълно наясно дали той не би могъл да създаде вселената по някакъв друг начин, но за нас това е немислимо; ако е можел по друг начин да избегне риска от грях и все пак да достигне края на универсалната праведност и радост, защо не го е направил така? Изводът е, че начинът, по който го е направил, е

Виждаме закон на страданието, който минава през този свят. Това страдание не е безполезно; позволено е за доброто на другите. Цветът умира за да се роди плодът. Бурята, която унищожавя живота или собствеността на един човек, прогонва маларията, унищожавя опасните микроби и изпълва въздуха с нова животворна сила, като по този начин благославя хиляди, така че чрез загубата на малко живот и радост са спечелени много такива.

Почти всяка истина, която благославя света е имала своите мъченици. Малцина са страдали и умрели; мнозина са получили нов живот и радост по този начин. За да може новото дърво да расте и да благослови земята със своята красота, сянка и пищни плодове, семето трябва умре. От всяка страна е явна тайната на тази смърт, от която извира животът. Дали всичко това е само на този свят? Или в някакъв смисъл то е универсално? Прилага ли се само за определени изолирани случаи на страдание и смърт? Или включва всички страдания и цялата смърт? Дали Божият план е толкова съвършен и толкова широк, че да не оставя никакво възможно място за истинска загуба, а да прави всичко да служи за някаква по-голяма полза?

Видяхме, че Сатана няма да може да победи, нито дори да отложи пълното осъществяване на Божия план и Него-

най-добрият и единствено добър начин. Същото важи и за това, че той се възползва от греха, за да разкрие своята любов, милост и благодат, така че да издигне хората до по-висока възможна радост. За човешкия ум е немислимо същото познание за Бога и същата радост да могат да бъдат достигнати по друг начин. Ако е можело, защо Бог не го е направил по този начин и така да достигне до тази цел без грях или опасността грехът да влезе в неговата вселена? Бог никога не е принуждавал или подмамил никого към грях, но той е всезнаещ. Той знаел, че някои ще съгрешат и изготвил плана си в съответствие с това, възползвайки се от греха, за да разкрие най-голямата си любов и така да доведе своите създания до най-висшата радост. Разумно е да се вярва, че когато краят бъде достигнат, изкупените ще видят, че той е достигнат по най-добрия възможен начин.

вата цел. Смеем ли да зададем въпроса, възможно ли е той да е само част от плана? Не че Бог някога е желал Сатана или някой друг да съгреша, още по-малко, че някога го е принудил да го направи.

Бог създал обитателите на всички светове свободни и работил с тях само чрез посредничеството на тяхната свободна воля. Но създавайки ги свободни, той рискува те да извършат грях. Това било направено във всички безброй милиони светове, създадени и населени от него. Продължителният риск предполага окончателна сигурност. Била ли целта на Бог, когато дойде грехът, да го използва, за да служи за по-висока святост и по-голяма възможна радост за всички Негови създания? Възможно ли е общата сума на цялата радост да бъде увеличена, а не намалена от общата сума на цялото страдание? Това би съответствало на представите за всемогъщ и всезнаещ Бог. Такъв, който казва, че е любов. Възможно ли е Божият план да е толкова широк, че да включва плановете на всички останали, така че дори Сатана, с всичките си бунтовни замисли, да стане част от великото единно цяло, което издига вселената до пълно осъществяване на идеала на любовта? За щастие не сме оставени да спекулираме по този въпрос. Павел казва: „Всичко съдейства за добро на онези, които обичат Бога.“ Точно в тази връзка той говори за скръб, преследване, глад, голота, опасност и меч – накратко, за страданието и всички резултати от греха.

Той не казва, че всички тези неща са добри. Те са резултат от греха, а грехът е лош, така че всички те са лоши. Бог ги мрази повече от нас, защото той обича всички свои създания повече от нас. Там, където Божият идеал е реализиран, няма да има място в неговата вселена за един пулс на болка или един стон на мъка. Тогава всичко това ще бъде минало, защото е зло. Но това, което казва текстът, е, че всичко това работи заедно за доброто на онези, които обичат Бога. Забележете колко широко е това твърдение – „всички неща“. Това включва всички страдания както и цялата радост. Включва всеки резултат от греха. „На онези, които обичат Бога“ т. е. не само всеки

праведен син и гъщеря на Адам, но всяко праведно, интелигентно същество, всяко от всички войнства, които ще населят вселената, когато изкуплението приключи.

Очевидно е, че ако това е вярно в живота на всеки праведен човек, то е вярно и в сбора на всички праведни животи. Ако всяко преживяване на страдание съдейства за добро в живота на всеки един, който обича Бог, тогава всяко страдание съдейства за доброто на всички които обичат Бога. Но всяко страдание е резултат от греха, следователно по някакъв начин Бог трябва да направи така че самото съществуване на греха да служи на висшето благо на всички, които го обичат, тоест на всички, които ще населят неговата вселена след завършване на изкуплението. В този живот на изпитание и страдание идва най-голямата възможна радост, която християнството може да донесе на индивида чрез твърдата вяра в този факт; така че най-висшата възможна концепция и най - голямото възможно съзнание за Божията любов ще дойдат във вселената чрез по-широката вяра на всички в този факт.

Някои може да кажат: Как може да стане това? Независимо дали го разбираме или не, трябва да вярваме, щом се доверяваме на Божието слово. Но това което знаем е, че съвършената радост може да дойде само чрез съвършенството на характера и в известен смисъл дори Исус бил направен съвършен чрез страдание. Всичките му страдания били резултат от грях, макар и не негов собствен. Дори Исус ще бъде издигнат до по-голяма радост и по-голяма чест, отколкото би било възможно за него, ако не е бил грехът. Чрез своето страдание и унижение за изкуплението на света, той ще бъде високо издигнат и ще му бъде дадено име, което е над всяко име, „така че пред името на Исус всяко коляно да се преклони от небесните, земните, и подземните; така че всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бог Отец.“ Исая казва: „Той ще види плода от мъките на душата си и ще бъде доволен.“ Това ще бъде вярно не само за Христос, но и за всички християни. С Давид ще бъдем доволни, когато се

събудим по Негово подобие. Ще видим, че скръбта и страданието, през които сме преминали тук, са ни направили способни на по-висша радост през цялата вечност.

Казано е, че нашето знание се състои единствено в разпознаването на подобие и различието. Това е сигурно. Ако всички неща имаха еднакъв вкус, самите идеи за сладко и кисело нямаше да съществуват; ако всички неща изглеждаха с еднакъв нюанс, идеята за цвят би била невъзможна. Ако някой гоидеше от груп свят, където има вкус и цвят, и ни кажеше за тези неща, дори тогава можеме да имаме само бегла представа за тях. Така човек чрез греха стигна не само до познаването на злото, но и до познаването на „доброто и злото“. Обитателите на други светове може да знаят много повече за нас, отколкото ние за тях. Ангелите са техни възпитатели, както са били и наши преди грехопадението, а може дори и те да имат привилегията и силата да посещават този свят с ангелите. Сигурно е, че цялата история на греха и изкуплението от греха ще бъдат отворени за проверка от тях.

Цялото нещастие, произтичащо от греха, е откровение за онази мъдрост и любов, които казвали: „Не прави това“ (10-те заповеди). Така чрез могъщия контраст на греха и правдата – тайната на нечестието, която е тайна на себевъзвисяването, водеща надолу към безкрайна деградация; и тайната на Бога, която е тайната на божественото смирение, издигащо човека до равенство с ангелите и въздигаща даже самия Христос към по-висока чест и радост, чрез този мощен контраст се разстила пред вселената, така че всички интелигентни същества да познаят доброто и злото, да заобичат още повече праведността и да намразят беззаконието, когато опасността от грях ще бъде само минало.

Какво биха могли да знаят Божиите създания за Неговата любов, ако не е бил грехът и изкуплението? Те можеха да видят любовта му както е разкрита в делото му, но какво е това в сравнение с висшата любов, разкрита чрез изкуплението? Това е любов, в която ангелите искат да

надникнат - любов, която дори те не успяват да проумеят. Ако дори сега можехме да напуснем този свят на грях и страдание, и да отидем при ангелите, които пред трона са окъпвани постоянно в свършената светлина на божествена любов, и ги запитаме какво според тях повече разкрива Божията любов, те биха отговорили: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син“. Дори те, с всички останали Божии създания, ще знаят повече за Неговата любов, отколкото биха могли да знаят, ако не бяха грехът и изкуплението от греха; и знаейки повече за тази любов, те ще почитат по-безопасно и по-сигурно в нея, така ще познаят по-дълбока радост.

Благодатта е незаслужено благоволение. Какво можеха да знаят Божиите деца за Неговата благодат, ако всички винаги са заслужили неговото благоволение? Милостта е друго качество на Бога. Той казва, че Неговата милост трае до века. Милосърдието е склонността да се отнасяме към нарушителя по-добре, отколкото заслужава. Да предположим, че никога не е имало нарушител в Божията вселена; какво биха могли децата му да знаят за неговата безкрайна милост? Целият план на изкуплението е най-възхитителната проява на Неговата благодат и милост. Но благодатта и милостта са различни имена за или по-скоро различни проявления на любовта. И така това е просто друг начин да покажем, че чрез греха и изкуплението Бог ще направи по-пълно разкриване на Своята любов, отколкото би било възможно, ако грехът не е съществувал.

Но да видите Бог така разкрит, за да го познаете, е вечен живот; а вечният живот е вечна радост. Ето защо с малката болка на малцина, за този кратък „миг“, ще се получи по-голямата радост за мнозината през цялата вечност. Нищо чудно, че Павел казва: „Нашата скръб, която е само за миг, издейства за нас много по-голяма и вечна тежест на слава“!

Четвъртата и петата глава на Откровение завършват с велики химни на прослава. Този от четвъртата глава се основава изцяло на сътворението, а на петата,

върху изкуплението. Сравнете ги. Четвърта глава казва: „Достоен си, Господи, да приемеш *слава, чест и сила*; защото си създал всичко и по твоя воля то е създадено.”

В петата глава се казва: „Достойно е Агнето, което беше заклано, за да получи *сила, богатство, мъдрост, власт, чест, слава*, и *благословение*. И всяко създание, което е на небето и на земята и под земята и онези, които са в морето, и всички, които са в тях, чух да казват: Благословение и чест, слава и сила, да бъдат на този, който седи на престола, и на Агнето до вечни векове.”

Изобилието на възхвала и радостно обожание във втория химн над първия е печалбата за Бог и неговите създания чрез греха и изкуплението. Павел казва, че е проповядвал неизследимото богатство на Христос „за да направи така че всички хора да видят каква е част от тайната, която от началото на света е била скрита в Бога, който е създал всичко чрез Исус Христос; с намерението, сега на началствата и властите в небесните места да може да бъде направена позната чрез църквата многообразната Божия мъдрост.” И мъдростта на Бог е мъдростта на тази любов, която казва: „Не прави това“ и „Ти трябва да“. Други преводи дават вместо „*небесни места*“ „небесни светове“.

Кой има най-великия характер тук? Този, който е бил отгледан в лекота и лукс, без да знае нищо за изпитанието, или този, който е минал през трудности и борба и е победил всичко? Кой ще бъде най-добрият учител? Защо не църквата на Христос, онези, които са се издигнали чрез големи проблеми и които са победили? Защо те да не бъдат използвани от Него, за да посвети жителите на другите светове, недокоснати от греха, в по-дълбоките тайни на Неговата любов и святост? И така ще стане, тъй като е казано, че ще бъдат царе и свещеници на Бога, а Павел веднага продължава да говори за онази любов, която надминава знанието, и за фактите, които за Бога ще бъдат слава *в църквата* чрез Христос Исус, навсякъде през всички векове на безкрайния свят.

Така се вижда, че Сатана е нахитрен и превъзхожден от Бог във всяка точка. Всичките му планове за победа над Божията любяща цел са били само част от Божия по-голям план, чрез който идеалът на любовта ще бъде реализиран. Смъртта на Исус била дело на дявола, най-голямата проява на греха. Сатана мислел, че по този начин проваля плана и целта на Бог, но Павел разказва, че чрез същата тази смърт Исус триумфира над княжества и власти, като в него те са открито разобличени. Това били княжествата и правомощията на злите, начело със Сатана. Така това, което Сатана си представял, че ще бъде неговата най-голяма победа, в действителност се оказва най-великата победа на Бог над него – победа, която най-накрая ще унищожи него и тези които са негови и ще обедини вселената под нежната и любяща власт на княз Емануил. По този начин Бог прави гнева на човека и този на демоните, да го хвали, а остатъка от гнева – всичко, което не може да накара да работи за добро – Той ще възпре.

Винаги е така в живота ни. Часът на най-голямото изкушение и тъмнина може да бъде, чрез Него, часът на най-големия триумф. От самата долина на смъртната сянка можем да се издигнем към нов живот и нова радост, защото всички неща съдействат за доброто на онези, които обичат Бога, а да обичаш Бог означава да знаеш, че Той е любов.

20. Завършване на богатното време

„Господ е добър; милостта му е вечна и истината му трае през всички поколения.“ – Псалм 100:5

Често чуваме израза „докато милостта продължава“ или „ще свърши милостта“. Тези изрази не само са небиблейски сами по себе си, но и идеята, която носят със себе си, е чужда на Библията, и изцяло против Божия характер. Мисълта, която стои в основата им, е нещо подобно: Сега Бог е милостив, но идва време, когато ще престане да бъде милостив. Бог приема покаянието сега, но идва време, когато хората може и да се покаяват по-искрено от всякога, но ще бъде твърде късно, Бог няма да приеме тяхното покаяние повече. Бог обича грешника сега, но идва времето, когато тази любов ще се превърне в поглъщащ и необуздан гняв.

Нищо не може да бъде по-абсолютно невярно отколкото такива идеи. Но някой казва: Не вярваш ли и не учи ли Библията ясно, че трябва да има такова нещо като изтичане на богатното време? Ние отговаряме, че това е повече от сигурно. И няма ли грешният човек да поддържа различна връзка с Бога тогава, в сравнение със сега? Ако той не бъде спасен преди това време, няма ли тогава неговото спасение да бъде невъзможно? Отново отговаряме с да и на двата въпроса. Къде тогава е заблудата в тези изрази? **Идеята, преминаваща през всички тях, е, че Бог се променя и че някаква промяна в чувствата му към грешния човек е тази, която води до края на богатното време.**

Предстои промяна, която ще доведе до онзи ужасен час, в който неизменно ще бъде фиксирана съдбата на всички хора, когато този, който е нечист, ще бъде и занапред нечист; но тази промяна е изцяло в човека, а не в Бога.

Самата дума „Бог“ означава добър. Псалмистът казва: „От вечността до вечността Ти си Бог.“ т.е. от вечност към вечност ти си върховното, господстващото, всеоб-

хватното и неизменното Добро. Господ казва: „Не се променям;“ и при мен „няма промяна, нито сянка на обръщане.“ „Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги.“ Самият Той е „Вечният Баща“ на всички сътворени същества; той обитава вечността. Познавайки цялото бъдеще, с неговия ужасен климат на вина и бунт, както и цялото минало, с неговата история на повтарящи се и постоянни скитания галеч от Него, той не е обезпокоен или изненадан с гняв от всяко внезапно развитие на греха. Колкото и чудно да изглежда, с целия мрачен факт на греха, минало и бъдеще, разпрострени пред него, той все още ни обича с „вечна любов“ и с любяща доброта винаги се е опитвал да ни привлече към Себе Си. Давид казва: „Благ е Господ; милостта му е вечна, и истината Му пребъдва във всички поколения.”

Всичко това е достатъчно, за да покаже, че каквато и промяна да има в края на благодатното време, тя не е в Бога, а в човека. „Не съм ви изоставил, казва Господ, но вие Мене изоставихте.”

Бог е любов; той е вечно обичащ. Той никога не е и никога няма да изостави никого; но хората изоставят Него, извора на живата вода, и след това издълбават за себе си щерни, счупени щерни, които не могат да задържат вода. Светът най-накрая ще изостави Бог изцяло и ще се отдаде напълно на последната голяма заблуда. Това е краят на благодатното време. Проучването на края на благодатното време е изучаване на непростимия грях.

Исус Христос е безкрайна любов и чрез силата на Божия Дух, лекувал болести, прощавал грехове и изгонвал бесове. Имало такива, които, като гледали, признавали, че никога човек не е изричал такива думи и не е извършвал такива дела; и въпреки това те били толкова заслепен и закоравени от греха, че не успяли да направят разлика между върховния Дух на доброто и върховния дух на злото. Те казали: „Той изгонва демоните чрез Веелзевул, княза на демоните.” Исус казал, че този грях не може да им бъде простен, нито в този свят, нито в бъдещия свят. Защо? Дали защото грехът бил толкова тежък и толкова

е разгневил Господ, че той никога не можел да го преодолее? Това би означавало да направим Бог напълно като нас, само че по-велик и по-яръстен, и по-изгръжлив в гнева Си. Той изисква от нас да прощаваме на каещия се неограничено, а няма ли и Той да направи същото? Той осъжда задържането на гняв в нас, а самият Той задържа ли омаза? Това би означавало Той да изисква от нас да бъдем по-святи, отколкото Той е. Уитиър казва:

„Погрешността, която тегне в душата ми долу,
не смее да възцаря на престола отгоре.“

Трябва да има някаква друга причина, поради която този грях е непростим. Бог направил хората свободни да избират между правилното и грешното. Ако били избрали правилното и продължили в него, по същия начин, по силата на закона за наследствеността и закона за влиянието на околната среда, доброто над тях скоро щяло така да се засили и силата на злото толкова да отслабне, че опасността от грях да бъде завинаги отмината. Но хората избрали злото и продължили в него, като по този начин обърнали тези благодотворни закони срещу самите себе си. Чрез действието на същите тези закони силата на доброто над нас толкова отслабнала и силата на греха толкова се увеличила, че хората се раждат роби на греха.

Бог ни дава своя дух, за да възстановим тази свобода, която е била изгубена чрез греха. Ето защо Духът на Господ бил върху Исус, когато той дошъл да провъзгласи свободата на пленниците. Исус казва: „Никой не може да дойде при Мене, освен ако Отец, Който Ме е пратил, не го привлече;“ и отново, „Никой не може да дойде при мен, ако не му е дадено от моя Отец. Това не означава, че Бог привлича едни, а други не като по този начин прави спасението възможно само за малцина облагодетелствани, тъй като същият Исус казва: „Когато бъда издигнат от земята, ще привлека всички при себе си,“ – не ще ги принуждавам да дойдат, а ще ги привличам, така че да направят възможно да дойдат - за да възстановят свободата, която са изгубили чрез греха.

Божият Дух никога не би се борил с хората, ако не е бил планът на изкуплението, който се съсредоточава в Христос; но сега чрез него всички хора са освободени. Той е Светлината, която осветява всеки човек, който идва на света. Този Дух ни достига точно там, където се намираме, като се вземат предвид всички обстоятелства на раждане, наследственост и среда. Чрез Него балансът на ума се възстановява, така че „който иска, ще гоиде“. Това дава на човека втори шанс; но ако той се противопостави на Духа и избере отново злото, той отново се превръща в роб. Грехът, когато е следван упорито, закоравява сърцето срещу влиянието на Божия Дух и укрепва силата на злото над нас, докато се достигне точка, в която е абсолютно сигурно, че ние никога няма да се обърнем и да се покаем. Всеки път, когато някой е станал толкова закоравен и заслепен от греха, че да бъде неспособен да направи разлика между действията на Божия Дух и действията на Сатана, това показва, че той е достигнал точката, в която благодатното му време е към своя край. Ето защо грехът срещу Светия Дух е непростиим.

Бог никога не може да прости грях, за който няма покаяние. Божията доброта, проявена чрез Неговия Дух е тази, която ни води към покаяние. Но как може този Дух да доведе човек до покаяние пред Бога, когато той приписва самото действие на духа върху собственото си сърце на дявола, а не на Бог? Явно не може. Благодатното време на човека е приключило. Бог е същият; Неговата милост, любов и нежна жалостивост не са се променили; но човекът, като упорства в греха, се е откъснал от Бога и се е поставил извън изкупителния план. Грехът е непростиим, защото не подлежи на покаяние.

Това е ужасната опасност от греха. Всеки противоположен лъч светлина, всяко желание за извършване на грях, приближава човека до онази точка, където течението е толкова силно и силата ни е толкова слаба, че няма връщане. Не можем да кажем кога е това, но Бог знае къде човек достига до тази точка; и когато го направи, благодатното му време изтича.

А какво е приключването на богатното време за света? Това със сигурност не е границата на Божията любов към света. Бог има велика истина за жителите на земята. Вечното евангелие в неговата пълнота трябва да се проповядва на всеки народ, род, език и хора. Вестта е маркираща; тя маркира онези, които не се подчиняват, или ги запечатва за „звяра“. (Прочетете тринадесета и четиринадесета глава на Откровение)

Това означава просто, че някои приемат светлината лъч по лъч, както Бог я дава. Стъпка по стъпка те са водени, докато не станат осветени чрез истината. Всяка стъпка прави сърцата им по-меки и по-податливи и ги поставя по-пълно под контрола на Божията сила, докато накрая в устата им не се намери никаква лъжа и те следват Агнето където отива. Божият закон е отпечатан чрез Неговия дух в сърцата им и те са белязани пред земята и небето като Негови. Други отхвърлят светлината когато идва, докато светлината в тях не стане тъмнина. Сърцето им става все по-кораво, а духовното им зрение се помрачава. Бог работи с могъща сила; съобщението прераства във „висок вик“. Сатана също работи с всички възможни неправди в тези, които загиват.

В живота на всеки човек идва момент, когато той трябва да направи окончателния си избор между правилното и грешното. Ако той избира погрешното, той приема делото на Сатана като велика сила на Бога и отхвърля делото на Божия Дух като дело на Сатана. Когато най-накрая направи това, той извършва неразкаяния и следователно непростимия грях. Той не прави всичко наведнъж, а стъпка по стъпка. Като се съпротивлява на светлината, сърцето му се закоравява и той достига тази последна позиция; и когато това място бъде достигнато и тази позиция е заета, богатното време на човека е към своя край. Той е белязан за „звяра“ или за Сатана.

Вестта продължава с нарастваща сила. Хората продължават да ѝ се съпротивляват. Друг заема последната си позиция, след това още един, още един и още един; идва

моментът, когато всеки, който не е приел истината и не е бил запечатан за Бог, най-накрая я е отхвърлил и е приписал цялата ѝ сила на Сатана. Всички тези хора са извършили грях, който е непростим, защото се поставят извън обсега на Духа, който води до покаяние. Когато тази точка е достигната, няма причина делото да прогължава по-дълго. Тогава се чува тържественият глас на Бога, който обявява факта, че всички хора са направили своя финален избор и че този, който е нечист, ще остане нечист.

С това Бог не казва промених се, но Той казва на грешния човек: ти си се променил. Той не казва: Няма да приема твоето покаяние и няма вече да прощавам греховете ти, но казва: Човекът няма да се покае и затова повече не ми позволява да прощавам грехове му.

Ако служението в небесното светилище е приключило и вратата на храма е затворена, това не е, защото Бог се е уморил от раздаването на прошка и милост, но защото няма повече кандидати за помилване и милост. Бог е същият; милостта Му е вечна; любовта му е безкрайна. Когато Исус казва на еврейския народ: „О, Ерусалиме, Ерусалиме, който убиваш пророците и убиваш с камъни изпратените до теб; колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошка събира пилетата под крилете си, но не искахте!“ „Ако знаеше поне в този твой ген, нещата, които служат за мира ти! Но сега те са скрити от очите ти“. Това било приключването на благодатното време за еврейския народ. Обещанията, които Бог дал на народа завинаги загубили силата си поради тяхното неподчинение. Както унищожението на Ерусалим изобразява окончателното унищожение, така това изобразява окончателното приключване на благодатното време.

Но тези думи не идват от гневен, отмъстителен Бог; те идват от голямото сърце на една нежна, съжаляваща, жадуваща, но все пак изоставена любов. Исус плачел. Това е Бог, защото Бог е любов. „Заклевам се в живота си, казва Господ Бог, нямам удоволствие в смъртта на не-

честивите; а желая нечестивият да се обърне от пътя си и да живее; отвърнете се, отвърнете се от злите си пътища; защо да умрете?“ Никои човек никога няма да се покае искрено без Бог да го приеме. Ако откаже да приеме покаяния се грешник, така Той би се отрекъл от себе си.

Някои може да си помислят за пасажа в Амос, където се говори за глада за словото на Господ, където се казва, че ще се скитат от море до море, търсейки словото на Господ, и няма да го намерят. Този текст наистина се отнася за това време, но кой е този, който така търси словото на Господа и не го намира? Следващият стих казва: „Онези, които се кълнат в греха на Самария и казват: „Жив е твоят Бог, Дане“. Грехът на Самария бил грехът на смесването на поклонението на Бога с поклонението на слънцето. Богът на Дан бил египетски бог на слънцето. Това се отнася за времето, когато тяхната фалшива теокрация не е успяла да ги задоволи и да им даде мира, който са търсили. Както пророкът казва, вместо да осъзнат фанатичните си идеали, „те преминават през това, тежко бити и гладни“, и проклинат своя цар и своя бог (Сатана, който ги води) и гледат нагоре. Защо не намират прошка и не виждат светлината? Защото все още се придържат към поклонението си пред слънцето, и се кълнат, в Господа. Както казва Мур:

„Вяра, фанатична вяра, веднъж възприета здраво някоя скъпа лъжа, прегръщана е до последно.“

Бог не може да ги приеме, защото те няма да приемат Него и Неговата истина. Те чувстват нуждата си от нещо, но, слепи и закоравени от грях те все още приписват Господното дело на Сатана и търсят нещо друго и се опитват да накарат Господ да се съгласи с техните условия.

Докато тези мисли ни разкриват Бог, чиято любов е безкрайна и непроменлива през вечността, те също така разкриват ужасната закоравяваща и ослепителна природа на греха. Всяка стъпка в него ни приближава до точката, от която няма връщане. Всъщност, докато тези ми-

сли разкриват ужасната природа на греха, те разкриват любовта на Отца, който казва за греха: „Негей, дете мое, негей“.

21. „Неговото странно действие“

„Господ ще се издигне като в планината Ферасим, ще се разгневи като в долината Гаваон, за да може да извърши делото Си, странното Си дело; и да осъществи действието си, странното си действие.“

– Исаия 28:21

Целта на тази малка книга бе да покаже, че всички Божии действия в отношенията му с човечеството идват от мотива на любовта. Срещу това твърдение често се възразява като се казва, че неговият отмъстителен гняв е унищожил стария свят чрез потоп и че малко по-късно същият гняв е заличил напълно красивите области на равнината, оставяйки само скучните вълни на Мъртво море да пеят своя реквием. Той също така бил унищожил ханаанските племена, мъже, жени, и деца, и гал земите и домовете им на груги.

Въпросното възражение заявява, че тези неща, както са записани в Библията, разкриват характера на еврейския Йехова и на християнския Бог като всичко друго, но не и любов. Можем да се съгласим, че тук има някои неща, които не успяваме да разберем, защото не знаем всички обстоятелства свързани с тях. Твърдо вярвам обаче, че прилагането на принципа, който вече беше обяснен в тези глави към такива специални случаи, ще освободи възразяващите от голяма част от трудностите им.

Видяхме какво представлява прекратяването на благодатното време, това вкоравяване на сърцето срещу силата на истината и праведността, което е естествен резултат от постоянен грях. Няма ограничение за Божията милост и любов; но тъй като праведността в душата на индивида е в резултат на Божието действие в и чрез тази душа, когато тя е подчинена на Него по собствена свободна воля, силата на Бог да спаси хората от греха е ограничена от желанието им да Му се подчинят. Когато това желание или сила се изгуби чрез бунт, процесът продължава докато навиците на ума не бъдат

фиксиран и тогава случаят става безнадежден.

Не просто определени индивиди, а целият свят най-накрая ще дойде до тази позиция и тогава богатното време на света ще достигне края си. Светът е достигал това място веднъж. Всяко въображение на сърцето било само зло, и то постоянно. Само чрез зло, и то непрекъснато, чрез продължаване в греха, поколение след поколение, светът станал толкова зъл, че по - благородните желания били или напълно заличени, или се оказали под контрола на низките страсти. Чрез законите на наследствеността и околната среда тази склонност към грях се предава на детето още преди да се роди и му е наложена от заобикалящата го среда от най-ранния му съзнателен момент. Това състояние стигнало толкова далеч, че дори децата били безнадеждни и поробени. Такова било и състоянието на градовете Содом и Гомор и на Ханаанските племена, след като препълнили чашата на своето беззаконие. Видяхме, че грехът е нещастие. Той продължава, безнадеждно в своята непрекъсната окаяност. Това е единственото нещо, което Любовта не може да позволи, и единствената алтернатива в такива моменти е унищожението. *Видяхме, че тя била тази, която пазела пътя към дървото на живота, за да не ядат хората и да живеят вечно като безсмъртни грешници; видяхме също, че Любовта ще унищожи най-после нечестивите.*⁴ Но всяка причина, която любовта има за финалното унищожение на нечестивите, тя има и за унищожаването на стария свят и градовете в равнината и за унищожаването на ханаанските племена. Наистина, всички те са взети от вдъхновението като образи на бъдещото унищожение и са дадени като примери за онези, които след това ще живеят безбожно. Да се продължи съществуването им би означавало не само да се продължи собственото им нещастие, но и да им се

4 [Бележка на редакторите: старейшината Файфийлд изказа няколко красиви мисли по отношение на любовта, милостта и богатта на Бога в Умилостивението и края на богатното време. Неговите мисли в тази книга все още не са достигнали смъртта на нечестивите и как това се случва.]

гаде право да създават милиони деца с наследственост и среда, които биха направили тяхното страдание сигурно от самото начало.

Съществуването на такива нации или градове в света също е постоянна заплаха за щастието и добродетелта на всички останали. *Когато раковият тумор се е закрепил върху ръката или гангрената продължава да работи в стъпалото, може да изглежда жестоко да се ампутира крайникът, но в такива моменти Любовта държи ножа.* Разликата между дивашкото убиване и най-героичната любов може да не е разлика в самия акт, а само разлика в мотива, който е в основата на деянието.

Тъй като това е вярно, не е странно че онези, които упорито са разбирали погрешно Божия характер в почти всичко, трябва да са му приписвали погрешен мотив. Който знае, както от опит, така и от откровение, че Бог е любов и пред когото винаги ще бъде факта, че любовта не изпитва удоволствие в смърт и унищожение, ще види, дори и в тези иначе мрачни дела, откровението на същата бдителна, всеобхватна и героично безкористна Любов, която не задържа своя собствен и единствен Син, а свободно го даде за нас.

Бог не намира удоволствие в смъртта на нечестивите; но този, който смята собственото си удоволствие за първостепенно, изобщо не е любов, а егоизъм. *Истинската любов винаги следи за благополучието на любимия обект тъй като за нея то е от първостепенно значение, и такава любов често принуждава своя притежател да направи това, което го наскърбява в сърцето.* Ето защо истинският баща е принуден понякога да наказва детето; така нашият Отец се е отнесъл към света и така се е отнесъл към нас като индивиди. Ако сме без наказание, тогава ние сме незаконно родени, а не синове.

Има една история за четирима слепи мъже, които са посещавали зоологическа градина и тъй като не са виждали, им е било позволено да пипат слона. Един усетил опашката му, друг го докоснал от страни, третият хва-

нал крака му, а четвъртият ухото му. След това те спорели помежду си в опит да постигнат някакво съгласие относно това какво представлява слонът. Този, който го бил докоснал от страни казал, че е като голяма стена, докато този, който опипал опашката му, казал: „О, не! Той е само като голямо въже. Другите не били съгласни и с двете предложения, а също и помежду си, тъй като единият, който опипал крака му, казал, че слонът е като ствол на гърво, а този, чиято ръка била хванала ухото на слона, казал, че впечатлението му е, че животното е много странно и прилича повече на голямо кожено ветрило, отколкото на всичко друго, за което може да се сети.

Заслепени от греха и ограничени от нашия кратък живот и от слабия ни интелект до малко от многото факти, които са в основата на неговите цели, ние сме принудени да докосваме Божието могъщо провидение само в определени моменти и впечатленията ни може да са разнообразни и всяко едно от тях погрешно.

Можем да критикуваме и осъждаме несправедливо делата му, докато собствените ни сърца не бъдат оформени и закоравени в образа на цялото зло, което сме Му приписвали. Много по-добре е вярата да схване и задържи великата истина, че Бог е любов и тогава вместо да съди и осъжда Бога, тъй като сега не можем да видим свършената симетрия на идеята на Любовта, ще я имаме в бъдеще, когато ще я познаем, както сме познати. Да, изчакайте свършената вяра, та когато целият велик Божи план бъде видян, любовта, проникнала във всяка част, да се прояви.

И докато чакаме по този начин, вярата се връща назад към хоризонта на живота ни, докато ние също обитаваме вечността с него, нашето гражданство е отвъд, нашият живот е вечният живот, който той ни е дал; и тогава, разсъждавайки върху най-мрачното от неговите провидения, било в историята на света, или в собствения ни живот, и разсъждавайки от гледна точка на нашата твърда и трайна увереност в любовта му, ние ще бъдем изненадани да видим как топлата слънчева светлина на

Неговото живо присъствие ще освети и прослави всяко тъмно кътче в сърцата ни, откъдето досега нашето неверие го е изключвало.

22. Язвите В Египет

„Пейте на Господа, защото той триумфира със слава.“ – Изход 15:21

В съзнанието на мнозина се намира друго възражение срещу идеята, че Бог се отнася към своите създания само с любов – това са неговите ужасни присъди над Египет, чрез което децата му били избавени от робство.

Тук се признава, че Бог е обичал Своя народ, израилтяните, и е работил мощно за тяхното избавление; но се смята, че отношенията му с египтяните се характеризират само с неударжими гняв и ярост. Такива хора не успяват да разберат значението на тези язви, а също и текстовете, които казват:

„О, благодарете на Бога на боговете; защото милостта Му е вечна... Към Този, който порази Египет и техния първороден; защото милостта Му е вечна; ... и свали фараона и войнствата му в Червено море; защото милостта Му е вечна... Към този, който порази велики царе; защото милостта Му е вечна; и уби прочути царе; защото милостта Му е вечна.“

Очевидно е, че псалмистът в съзерцанието на същите тези Божии присъди, е бил впечатлен, не от омразата и необуздания Му гняв, а по-скоро от прекрасната издръжливост на неговата любяща милост. Такова ще бъде отношението на нашите умове, когато ние също бъдем водени от божествения Дух в това по-тясно общение с цялата истина. Това ще направи и нас хора според Божието сърце.

Каква била Божията цел при освобождаването на Израел? Не просто да бъдат спасени, но чрез тях Той да може така да се разкрие на света, че да достигне и спаси всички, които могат да бъдат спасени. Сърцето на Бащата на цялото човечество тогава, както винаги, копнеело за всичките му деца. Всичко, което той дал на Израел, било „за нас“, и за целия свят. Най-висшата привилегия, която

еврейския народ можел да достигне чрез вярно послушание, била просто да бъде средството, чрез което всички нации да бъдат благословени; и наистина в известен смисъл, макар и не както би било, това щяло да се реализира въпреки тяхното неверие, тъй като Божият план никога не се проваля поради нашето неверие.

Някога египтяните са имали познание за истинския Бог, Твореца, и той е бил смятан за толкова свещен, че са отказвали да вземат името му на устата си, а вместо това са го наричали Свещения, Самосъществуващия, Невъобразимия. Въпреки че египтяните били извървели низходящия път от поклонението пред Бога към поклонението на слънцето и от поклонението на слънцето към поклонението на звездите и най-низшите форми на поклонение в природата, умножавайки боговете си докато не се появила поговорката, че в Египет има повече богове отколкото хора, въпреки това знанието за този истински Бог все още оставало като сянка от вярата, поддържана от елита на малцината образовани. Те смятали множеството богове единствено като полубогове или по-малки богове, но се покланяли на тях вместо на върховния, защото вярвали в лъжата на дявола, че Създателят е твърде далеч от тях и има твърде много за какво да се грижи, за да забележи молитвите им или да се грижи за тяхното поклонение.

Когато Бог изпратил Моисей и Аарон при Фараона, той проговорил от горящия храст: „Така кажи: АЗ СЪМ ТОЗИ, КОЙТО СЪМ, ме изпрати при вас;“ Тоест Свещеният, Самосъществуващият, Неназованият, в когото твърдите, че вярвате, ме изпрати тук, за да поискам неговия народ, израилтяните, да бъдат освободени и да дойдат да ми се покланят. Фараонът казал: „Кой е Господ, че да послушам гласа Му и да пусна Израил? Не познавам Господ и няма да пусна Израил.“

В това фараонът бил отчасти честен. Той не вярвал, че този върховен Бог се грижи за поклонението на хора, които били много по-малко на брой и че се интересува от поклонението на онези еврейски роби.

Езичеството винаги е приписвало своя национален успех на величието на своите богове пазители. Така че на фараона му изглеждало, че ако израилтяните изобщо имат Бог, то той бил само бог на робите и под контрола на техните богове, те поддържали приблизително същото отношение към тях, което евреятският народ имал към египтяните. За тях, докато били в робство на египтяните, да твърдят, че техният Бог е Богът, когото дори той признава като такъв, който е над всички, било абсурдно; то било дори нещо повече - богохулство срещу боговете на Египет и, което е по-лошо - утвърждаване на тяхната сила и изискване за правото им на независимост от египетското иго. Нищо чудно, че фараонът увеличил бремето им и им нанесъл удар, мислейки по този начин да премахне една такава глупост от тях! За него, царят на Египет, да признае твърдението на тези роби, че техният Бог, богът който искал свободата им, е идентичен с върховния Бог на боговете, когото той смятал за толкова по-висш, че дори той не бил достоен да бъде забелязан от него, би било като да признае тяхното право и сила на независимост и превъзходството им като народ в преценката на Бог дори спрямо това, което той претендирал за египтяните. Защо се учудваме тогава, че високомерният монарх отказал да признае всичко това!

Но всяко Божие действие в отношенията му с него от този момент нататък било с цел да го накара да види и признае тази истина; и не само той, но и светът чрез него. Ако фараонът бил останал верен на себе си и на светлината, която Бог му разкрива, той можел да загуби някои роби, но щял да намери любящ Баща, на мястото където преди е вярвал и то само теоретично в един строг, непоклатим, безгрижен и нищо незабелязващ бог. Той обаче не е единственият, който, когато е призван да реши между видимите и невидимите неща, временното и вечното, е решавал погрешно.

Първият знак, който Мойсей трябвало да даде на фараона, имал чудесно значение. Мойсей хвърлил жезъла си и той станал змия. Магьосниците направили същото, или

по-скоро чрез магия убедили хората че са направили същото. Но змията, която дошла от жезъла на Мойсей, погълнала другите змии и след това отново се превърнала на жезъл в ръката му.

Змията в Египет е смятана за символ и почитана като бог. Да обожествяваш влечугите и да им се прекланяш е една от най-низшите форми на идолопоклонство, последната стъпка в пътя надолу. Тези влечуги, напомнящи на змията изкусила Ева, са символизирани Сатана и поклонението пред тях е било поклонение на дявола, вдъхновено от страх. **С това действие, извършено с Божията сила и според специалното му ръководство, Моисей демонстрирал на фараона, че Богът на еврейските роби може да премахне египетските богове по свое усмотрение.** Той можел да ги създаде и да ги унищожи и затова трябва да е Богът, когото дори той признавал, че е над всички - единственият, който имал силата да триумфира над самото зло, което те олицетворявали и пред което се покланяли от страх. В това имало не само откровение за истинския Бог, но също и прогласяване на Евангелието – откровение за силата да тържествува над греха. Фараонът видял истината, но поради гордостта и светската си нагласа той отказал да му обърне внимание и по този начин сърцето му се закоравило.

Има една стара и вярна поговорка, която гласи: „Египет е дарът на Нил.“ От годишното преливане на тази река зависело прекрасното плодородие на почвата, която иначе би била като великата Сахара, напълно неспособна да поддържа живот. Египтяните, признавали този факт, но вместо да отдадат слава на Бога, те персонифицирали и обожествили реката. Те пиели от водите ѝ с благоговение, вярвайки, че имат силата да лекуват болест и да дават нов живот. На бреговете ѝ имало великолепен храм, където била закрепена колосална статуя на този бог Нил и към нея царят и всички благородници прибегвали в определено време на поклонение.

Богът на еврейските роби превърнал тази река в кръв, правейки я смъртоносна вместо животворна. Египтяни-

те не можели да пият от водата, защото воняла; и дори всички комбинирани сили на боговете на Египет не можели да възстановят реката в предишното ѝ състояние. Само Богът на евреите можел да възстанови реката, което доказвало, че само на него се дължи цялото благоговение и преклонение, което те глупаво отдавали на творенията му.

Жабата също била свещено животно и почитана с много пищност от египтяните. Богът на еврейските роби умножил жабите, докато те се превърнали в ужасна напаст и земята се усмърдяла. Гордият фараон трябвало да се обърне към Бога на своите роби, така че боговете на Египет, който бил създаден от него, също да бъдат унищожени от него, тъй като във всички божества на Египет нямало сила, която да постигне този така желан резултат. Все още фараонът се противопоставял на истината и се закоравявал в сърцето си.

По заповед на същия този всемогъщ бог на еврейските роби, самият египетски прах се превърнал във въшки, които нападнали всички хора по цялата земя. Въшката била смятана за нечиста. Ако такъв човек бѣдел докоснат, това налагало на египтяните, а по-късно и на евреите, един дълъг процес на пречистване преди свещеникът да може да служи на олтара или благочестивият гражданин да се появи там, за да принесе жертва. Така с постановлението на Йехова, всеки храм в Египет бил затворен и всяко светилище било изоставено за известно време. Нямао свещеник, който да служи, и поклонник, който да принесе жертва; и така било доказано, че цялата тази фалшива система на поклонение, с нейните много храмове и множеството ѝ свещеници и жреци, и нейните великолепни церемонии, съществувала само чрез страданието на Всевишния, който в нежната си милост се стремял да доведе всички до Себе Си.

В Египет имало едно божество, чието специално заглавие било да защитава земята от рояка мухи и разрушителни насекоми, които понякога я нападали; и друго, на чиято чест се приписва лечебния климат и липсата на

разрушителни бури. Въпреки поклонението пред тези божества и независимо, че били положени усилия за умилостивяването им, по заповед на Бога на евреите мухите идвали на рояци, за да поразяват с отровните си жила, превръщайки самия живот в бreme; и по същата команда блеснали светкавици и проехтяла гръмотевица по земята, докато ужасната градушка унищожавала посевите и убивала както хора, така и животни, открити и незащитени в нивите. Чумата се стоварила върху добитъка, убивайки дори свещения вол, центърът на отворотелното, развратно поклонение на Апис. Великолепният храм, гордостта на египетската архитектура, бил изоставен или запълнен само с тихите скърбящи за мъртвия бог. Сребърните тръби на жреците и песните на разголените танцуващи девойки замлъкнали.

Какво откровение за факта, че има само един Бог! В цял Египет не можела да остане дори една честна, искрена душа излъгана от кухата подигравка на толкова поглия политеизъм.

Поклонението на слънцето било самият център и ядро на държавната религия. Под различни форми, с идеята, че слънцето притежава разнородни сили, то стояло начело на всеки вид богове и било персонифицирано като бог на боговете. И все пак по заповед на Бога, който сега изискувал свободата на бедните еврейски роби, славата на неговото предполагаемо върховенство изчезнала. То оттеглило блясъка си, и в Египет настъпила тъмнина която се усещала осезаемо; но в земята Гесен, където Създателят на слънцето бил признат за върховен, имало светлина.

Дори в смъртта на първородните, за да може неговият народ да бъде избавен, ако не се противопоставяли на светлината до съвършена слепота, египтяните можели да видят разкрита божествената Любов, която дала своя Първороден. Да, той е Единствено роден, но се съгласил да умре, за да можем да имаме избавление от властта на смъртта към вечен живот. Дори това не било толкова трудна мисъл за тях, защото властта на първоначалното обещание за божественият Син била над сърцата на

човечеството, за което все още свидетелстват многото легенди, дори в тяхната религия, в които се казва, че буквалното слънце играе ролята на Слънцето на правдата.

По-голямо осъждане на идолопоклонството и по-велико разкриване на истинския Бог като единствения всемогъщ, достоен за поклонение, не може да бъде измислено от човешкия ум. И все пак милостивият Бог проявил снизхождение така да говори за истината на гревните народи, не само на египтяните, защото знанието за Израел и за тяхното чудесно избавление чрез силата на техния Бог се разпространило по цялата земя, докато страхът и ужасът от тях се разпространил из всички народи. Независимо от това прекрасно откровение за Божията сила и за фактът, че върховният Бог се грижи за децата си, така че няма извинение за поклонението на полубогове, за египтяните се казва, че „не се покаяха, за да Му отдадат слава.“

Все пак имало някои, които се покаяли, защото смесено множество от египтяни и някои израилтяни решило да последва евреите. Чудно ли е тогава, че когато били избавени по този начин с такава могъща сила и прекарани през Червено море по суха земя, те изпяли нова песен на триумф, казвайки: „Ще пея на Господа, защото той триумфира славно . . . Господ е моя сила и песен, и той стана мое спасение.“

Този, който гържи тези язви в истинската светлина, няма да види в тях противоречие с великата истина, че Бог е любов; вместо това ще разкрие в тях любовта, която ни прегръща винаги, дори в изпитание и мрак, робство и потисничество. Любов, която, докато се стреми да ни доведе до свобода и радост в него, да и дори до земята на почивка, в която текат мляко и мед, търси също така да се разкрие на всички останали, така че те също, чрез нашето освобождение, да могат да я намерят за свой избавител и своя върховна радост.

Бог е Любов

Старейшината Файфийлд разкрива
нежната любов на Отец и духовната
природа на закона, изкуплението
и спасителния план.

Идеите, изразени в тази книга,
осигуряват почва за истинско
разбиране на Божия характер.

